

စိုးစိုးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

မြန်မာလူမျိုး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မာန်မိမုရား

www.burmeseclassic.com

၂၈၆

မြပုလဲသွယ်

မာန်မိဖုရား

BURMESE
CLASSIC
.com

“ဟော...သူသတ်ရတာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မျက်ခွံလေးတွေ လှုပ်လာပြီ”

“မင်းထန်...မင်းထန်”

နားထဲမှာ စကားသံတိုးသွင်းသွင်းများနှင့်အတူ မင်းထန်ဆိုသည့် ခေါ်သံကိုပါ သူ ကြားနေရ၏။ လေးလံနေသော မျက်ခွံများကို အားယူကာ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ နှုတ်မှလည်း စကား များစွာ ပြောချင်နေ၏။

ပထမဆုံး သူမေးချင်တာ သူဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ ဆိုတာ။ သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားက ဘာမှမေးလို့မရအောင် အာစေး ထည့်ထားသလို လေးလံနေသည်။ အို...သူ့နှုတ်ဖျားမှမဟုတ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲကာ မွန်းကြပ်နေသည်။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာပေါ် ငုံ့မှီးကပ်

လျက် ကြင်နာနွေးထွေးသော အသံဖြင့်...

“မင်းထန်...မင်းထန်”

နူးညံ့ချိုသာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံက သူ့နားထဲ တိုးဝင်လာ၏။

ထိုအသံမျိုးက သူနှင့်ရင်းနှီးသယောင်ရှိပေမယ့် ရုတ်တရက် သူ့ဦးနှောက်များက ဘယ်သူမှန်း စဉ်းစားလို့မရ။ ထို့ကြောင့် လေးလံနေသော မျက်လုံးများကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ အားယူဖွင့်ကြည့်ခိုက်...

“ဟော...ထန် သတိရပြီနော်”

“အကြင်နာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ထန်ရယ်”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် နူးညံ့တိုးလျှော့ ပြောလာသော ကြည်လင်သန့်စင်သော မျက်နှာလှလှ လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရခိုက် သူ့အသံတွေ ဝင်းခနဲလက်လျက်

“အကြင်နာမြတ်နိုး”

သူ့နှုတ်မှ ထိုအမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ဖြစ်သွားတော့ မိန်းမလှလေးက ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ သူ့ကို အားပါးတရ ဖြိုးဖြဲလျက်...

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ တို့က အကြင်နာမြတ်နိုးပဲ၊ ထန်

မှတ်မိတယ်နော်၊ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ထန်ရယ်”

“ထန် ခုလို ပြန်သတိမှ ရပါ့မလားလို့ အားလုံးစိတ်ပူနေကြတာ”

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့် ဝမ်းသာစွာပြောနေသော အကြင်နာမြတ်နိုးကို သူ တွေ့ဝေစွာ ငေးမောကြည့်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစား၏။

ခုနက သူ့ကိုခေါ်လိုက်တာ မင်းထန်ဆိုပါလား။ ဟင့်အင်းဒါဟာ လွဲမှားမှုတစ်ခုပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ မျက်စိကစားကာ တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရောက်နေတာ ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်မှာပါလား။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သူ့ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သတိရသွားလျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် သူ့ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသော်

“အကြင်နာ”

“ဟင်...ဘာလဲ ထန်၊ ထန် ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မဟုတ်ဘူး”

ရုတ်တရက် ခေါင်းခါယမ်းလျက်...

“အကြင်နာ တို့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ထန်လို့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ထန်”

“ကိုယ်က ထန် မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ”

“ရှင်”

“ထန် ဘာပြောလိုက်တယ်”

အကြင်နာက အသံတိုးသဲ့သဲ့ကို ရုတ်တရက် မကြားလိုက်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုထပ်မေး၏။ သူက အကြင်နာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် တိုးလျှသော်လည်း တိကျသောအသံဖြင့်...

“ကိုယ် မင်းထန် မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ်က မင်းမာန်ပါ”

“အို”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အကြင်နာမျက်နှာ သိသာစွာပျက်လျက် သူ့ကို သနားကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“စိတ်ထိန်းပါ မင်းထန်ရယ်၊ မင်းမာန်အတွက် အကြင်နာလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဘယ်လို အကြင်နာ၊ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ထန်၊ မာန် ခုလို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးပါးသွားတဲ့အတွက် အကြင်နာတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်”

“ဘာ...ဘယ်လို မာန် ဆုံးပြီဟုတ်လား”

အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလျက် လဲလျောင်းနေရာက ဂုန်းခဲခဲ ခုန်ထဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူ ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ပါ။ ရုန်းကန်ဖို့ကြိုးစားနေသော သူ့ကို အကြင်နာက အသာထိန်းပွေလျက်...

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ထန်ရယ်၊ အခု ထန်အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ် ထန်မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ့်နာမည် မာန်”

“ကိုယ်မသေဘူး၊ ခု ဆုံးသွားတာ”

“သား”

“ဟင်...ဖေဖေနဲ့မေမေ”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ဝင်လာသော မိဘနှစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာစွာဖြင့် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

“ဖေဖေ...မေမေ ထန် ဆုံးသွားပြီဆို”

သူ့အမေးစကားကို မိဘနှစ်ပါးက မဖြေဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုကြည့်လျက်...

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သားရယ်၊ မာန်အတွက် ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုတာ သား သိမှာပါကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မာန် မသေဘူး၊ သားက မာန်ပါ၊ ခု...ခုဆုံးသွားတာ ထန်ပဲ ဖေဖေ၊ မင်းထန်ပါ”

“ထန်...ထန် ဆုံးသွားတယ်ဆိုလို့ မာန် သိပ်ကို ဝမ်းနည်းထိခိုက်ရပါတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်”

သူ ပြောရင်း မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာ၏။

ထန် တကယ်သေပြီဆိုတာ တစ်အုတ်ဆင်း အမွှာညီမို့ သူ့ရင်ထဲမချီ။ လှိုက်လှိုက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ နှလုံးသားတွေ နာကျင်စို့နှင့်သွားရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက သူ့ကို မင်းထန်လို့ ခေါ်နေကြသည်။ သူ့ကို ထန်လို့ပဲ ထင်နေ၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ထိခိုက် သည့်ကြားက သူ ‘မင်းထန်’မဟုတ်ကြောင်း အားတင်းရှင်းပြနေ ပေမယ့် ဘယ်သူမှ မယုံ။ လက်လည်း မခံကြပါ။ သူ အခုလို ပြောနေတာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လျှောက်ပြောနေသည်ဟုသာ ထင်နေကြ သည်။

သူ့ရှင်းလင်းမှုသည် အချည်းနှီးသာ။ အားကိုးဖွယ်ရာဖြစ် သော မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင်က ‘မင်းထန်’လို့ ထင်မှတ်နေကြပြီ။ သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“မာန်အတွက် မေမေတို့ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ သားက စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ကွယ်၊ သားစိတ်ကို ဒီလောက်မလွှတ်

ပစ်ပါနဲ့ သားရယ်”

သူ မျက်ရည်များကျလျက်မှ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း ရင်း...

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မာန် မသေဘူး၊ မေမေတို့ မခွဲတတ်တော့ဘူးလား၊ အခု သေသွားတာ ထန်ပဲ၊ မာန် မဟုတ်ဘူး၊ မာန်က ကျွန်တော်ပါဗျာ”

“သားရယ်”

သားနားကပ်ထိုင်လာသော မေမေလက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင် လျက် ဝမ်းနည်းစွာ သူပြောလိုက်သောအခါ မေမေက သူ့ကို ကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့် သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်ကာ သူနဖူးမှ ဆံစလေးများကို အသာသပ်တင်ပေးသည်။

“မေမေ သိပ်ခွဲတတ်တာပေါ့ သားရယ်၊ သားတို့ ညီအစ်ကိုကို မခွဲတတ်မှာစိုးလို့ ဟောဒီမှာ မေမေကိုယ်တိုင် လုပ်ပေး ထားတဲ့ မင်းထန်ဆိုတဲ့ စာတန်းပါတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို သား ဆွဲထား တယ်လေ”

“ဗျာ”

သူ့ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသလို အံ့အားလည်း သင့်သွား၏။ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကို ကမန်းကတန်း ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့...

“ဟင်”

မင်းထန်ဆိုသည့် အမည်နှင့် ဆွဲကြိုးလေးက မင်းမာန် လည်ပင်းမှာ လှုပ်ခတ်စွာ တွဲခိုလျက် သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသလို။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မဟုတ်ဘူး”

“မာန်က ထန် မဟုတ်ဘူး”

သူ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်၏။

မေမေက မင်းမာန်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။
ပြီးတော့ မင်းမာန်လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး အားပေးသလို နှစ်သိမ့် အပြုံးလေး ပြုံးပြသည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သားရယ်၊ သားက မာန်ဆိုရင် ဘာဖြစ် လို့ သားဆွဲကြိုးလေးက ထန် ဖြစ်နေတာလဲ၊ သားကိုယ်တိုင် ထန်ဖြစ်နေလို့သာ သားကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီဆွဲကြိုးလေး ရှိနေတာပေါ့ ကွယ်”

သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးမှာ ‘မင်းထန်’ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာစာတမ်းလေးက အခိုင်အမာနေရာယူထားသဖြင့် သူ့ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါဆို သူတကယ်ပဲ ထန်လား။ ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မာန်မှ မာန်အစစ်။ ဒါကို သူ့စိတ်ထဲ၊ သူ့အသည်းထဲ၊ သူ့နှလုံးသားထဲက အလိုလိုသိနေ၏။ ဒါဆို ဒါဆို ဒီဆွဲကြိုးလေး

သူ့လည်ပင်း ရောက်နေတာဟာ...။

ထန်ရယ်...မင်းဟာ သေဆုံးသွားတဲ့အထိ ငါ့ကို ဒုက္ခပေး သွားတာပါလား။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ လည်ပင်းက ထန်အမည် ပါ ဆွဲပြားလေးကိုကိုင်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့စွာ ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ...

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော် သား၊ မာန် ဆုံးသွားပေမယ့် သားထန် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုပဲ မေမေတို့မှာ စိတ်ကို အားတင်းကြိုးစားပြီး ဖြေနေရတာပါကွယ်”

“မေမေ ဆက်မပြောပါနဲ့၊ မာန် မသေဘူး၊ မာန် မသေ ဘူး”

“သား”

သူ့ရှေ့မှာ မာန် ဆုံးသွားပြီဆိုသော စကားသံကို ဆက်လက်မကြားနိုင်သလို နာကြည်းစွာ သူ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချိန် မှာ ဆရာဝန် ရောက်လာကာ...

“လူနာ...သူ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ အေးအေးဆေး ဆေး အနားယူပါစေဗျာ”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ထန် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည် မာန်ပါ”

“မင်းမာန်ပါ ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်က သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးကြည့်လျက်...

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါဗျာ၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမွှာအစ်ကို အတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ကိုမင်းထန်”

“ဟင်”

အားလုံးက သူ့ကို ‘မင်းထန်’အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထား ကြပြီပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ‘မင်းမာန်’လို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော မေမေကအစ ယုံကြည်လက်ခံပေးမည့်သူ မရှိ။ ဘယ်လောက်ဆိုးရွား တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါလိမ့်။ သူ့အတွက် အားကိုးစရာတစ်ယောက် သာ ရှိတော့သည်။ ထိုလူက တခြားသူမဟုတ်။ မိဖုရားတစ်ယောက် ထဲ ရှိသည်။

အခု မိဖုရား ဘယ်မှာလဲ။

“ကျွန်တော် မိဖုရားကို တွေ့ချင်တယ်၊ မိဖုရားကို ခေါ်ပေး ပါ”

သူတောင်းဆိုမှုကြောင့် အခန်းထဲမှ လူအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတာ မြင်ရ၏။ မေမေက သူ့ကိုညှိုးကြည့်လျက်...

“မိဖုရားက သားကြီးမာန် ဆုံးသွားလို့ သိပ်စိတ်ထိခိုက်

နေတယ်ကွယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို နောက်ထင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး သားရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့မှဖြစ်မယ် မေမေ၊ မိဖုရား ကို ခေါ်ပေးပါ မေမေရယ်၊ ကျွန်တော် မိဖုရားနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်”

သူ ဆရာဝန်မျက်နှာကို အားကိုးသလို ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာဝန်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲညှိတ်ကာ...

“လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် သူတွေ့ချင်တဲ့လူကို ခေါ်ပေး လိုက်ပါဗျာ”

မေမေထံမှ သက်မြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသလို ပါးပြင် ပေါ် လိမ့်ဆင်းကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို ပဝါဖြူတစ်ထည်ဖြင့် တို့သုတ်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

“သားကြီးကို ဆုံးရှုံးပြီးမှတော့ မေမေသားကို နောက်ထပ် မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့ သားလေးရယ်၊ မေမေကိုသနားရင် သားစိတ်ကိုသာ ထိန်းပါဦးကွယ်”

မေမေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကြားက တုန်ရီ တိုးတိတ်စွာ တောင်းပန်စကားကို ဆိုနေပါသည်။ မေမေကိုသနား ပေမယ့် သူ အလျှော့ပေးလို့မဖြစ်တာ သူပဲသိသည်။

“ခဏနော် ထန်၊ အကြင်နာ မိဖုရားကို သွားခေါ်လိုက် မယ်”

သူ့မှာ ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘဲ ထန်ဆိုသော ခေါ်သံအောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွား၏။ ဒါပေမဲ့ မိဖုရားရောက်လာရင် အဖြစ်မှန်တွေကို သိသွားမှာပါဆိုသည့် အတွေးနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော အကြင်နာနောက်ကျောပြင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိဖုရားဆိုတဲ့ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်။

“သားလေး သတိရလာပြီဆိုတော့ ပေပေနဲ့မေမေ သားကြီးဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် သား၊ သားစိတ်ကို သား သိပ်မလွှတ်ပစ်ပါနဲ့ကွယ်”

ဆုံးပါးသွားသော သားကြီးအတွက် ပူပင်သောကရောက်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို သူ့ကြောင့် ထပ်ပြီး အပူမဖြစ်စေလိုပါ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် မိဖုရားဆိုတာကို သိနေတော့ ခက်သည်။ သူတို့ထင်သလို မင်းထန်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကျွန်တော်က မေမေသား မင်းမာန်ဆိုတာ မေမေ မယုံဘူးပေါ့နော်”

မေမေက သူ့စကားကို မျက်ရည်များလိမ့်ကျလျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရုံကလွဲပြီး သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ တွေ့တွေလေး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် မေမေက တစ်ချက်မျှိုက်ငင်ကာ သူ့နဖူးကို

ဖွဖွနှမ်းလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်မှာ သူ့အခန်းရှေ့မှာ အကြင်နာ ပေါ်လာသည်။

အကြင်နာနောက်မှာ မာန် များစွာမျှော်လင့်အားကိုးနေသည့် မိဖုရားကိုယ်တိုင် ပါလာ၏။ ဖြူဝင်းနုဖတ်သန်စင်နေသော မိဖုရား၏ မျက်နှာလှလှလေးက နှမ်းဖျော့ညှိုးငယ်လျက်။ မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်၏။ ခေါင်းအင်္ဂုမှာ မိဖုရားပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို တွေ့လိုက်ရခိုက် သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“မိဖုရား”

မိဖုရားအမည်ကို သူ အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်၏။ အကြင်နာက သူ့နားရောက်လာကာ နွေးထွေးသောမျက်လုံးများဖြင့် ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“မိဖုရား ပါလာပြီ ထန်”

အကြင်နာက သူ့လက်ကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း တိုးကျိတ်စွာ သတိပေး၏။

သူ အကြင်နာကိုကျော်၍ မိဖုရားကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့ မိဖုရားက သူ့မျက်နှာကို အလွန်နာကျင်ကြေကွဲသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“ထန်...သတိရပြီနော်”

ထန်ဟု မိဖုရားနှုတ်က သူ့အမည်ကို တိကျစွာခေါ်လိုက်သံက သူ့ခေါင်းကို မိုးကြိုးမစ်ခံရသလို ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားကာ မိဖုရားမျက်နှာကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မိဖုရား သူ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ။

“မိဖုရား”

“ထန်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်နာမည် ထန် မဟုတ်ဘူး”

ထိုအတွေးဖြင့် သူ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ရင်း

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်က မာန်ပါ၊ မင်းမာန်လေ”

မိဖုရားက သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်သော၊ သနားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်၏။

“မိဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူး ထန်ရယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ မာန် ဆုံးပါးသွားတဲ့အတွက် ထန် ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ မိဖုရား သိပါတယ်၊ မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲကြဲနေရသူပါ၊ ဒီကြားထဲမှာ ထန်က ခုလို စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တာ တွေ့ရတော့ မိဖုရားရင်တွေ ပွင့်ထွက်ရတော့မတတ် ခံစားရပါတယ်

ထန်ရယ်၊ မိဖုရားလေ”

မိဖုရားခမျာ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ခုပေါ် မှောက်အပ်ကာ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသည်အထိ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပုံက သူ့ရင်ကို ဓားနှင့်မွန်းသလို နာကျင်ထိခိုက်သွားစေပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး မိဖုရား၊ ခုဆုံးသွားတာ မင်းထန်ပါ၊ ကိုယ်က မင်းမာန်ပါ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ့်ကို မိဖုရား မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်၊ ကိုယ် မင်းမာန်ဆိုတာ မိဖုရား မယုံတော့ဘူးလားဟင်”

သူ့စကားအဆုံး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းနည်းလာလျက် မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ မိဖုရားက သူ မင်းမာန်လို့ပြောတာကို လက်ခံပုံမရ။ တသိမ့်သိမ့်သာ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလျက်ရှိ၍ သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် မိဖုရားမျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အဖြစ်က ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ကတောင် သူ့ကို မမှတ်မိသိရှိတော့တဲ့အပြင် သူ့ကို မင်းထန်လို့သာ ယုံကြည်နေခဲ့လေပြီ။

မိဖုရားက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေချိန်တွင် သူ အားတင်းလျက် မိဖုရားကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒီလိုပြုံးလိုက်ရင် မာန်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊

မိဖုရားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင့် မာန့်အပြုံးကို စွဲပြီး မက်နေတယ်”

တစ်ချိန်က မိဖုရားပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ပြန်အမှတ်ရလိုက်စမ်းပါ အချစ်ရယ်။ ဟောဒီလောကမှာ သူဟာ ‘မင်းမာန့်’ ပါလို့ ပြောနိုင်တဲ့သူဟာ ‘မိဖုရား’ တစ်ယောက်သာရှိတာမို့ စိတ်ထဲမှာ အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်လျက် သူ မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟင်”

မိဖုရားက သူမအချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးပါဟု ဆိုခဲ့သော သူ့အပြုံးများကို ရှောင်လွှဲလျက် အကြင်နာထံ အကြည့်ရောက်သွားကာ အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်ငိုလိုက်၏။ ပြီးမှ ငိုသံရောစွက်နေသည့် ရှိုက်သံတိုးတိုးလေးနှင့် တိုးခိုက်သော လေသံလေးဖြင့်...

“မိဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူး ထန်၊ ထန်အမွှာအစ်ကို မာန့်အတွက် ထန် ဒီလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မိဖုရား မထင်ခဲ့ဘူး”

“မာန့်အတွက် ထန် သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတာပဲ၊ အကြင်နာ ထန်ကို သေချာဂရုစိုက်ပြီး ဖျောင်းဖျာနှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါ အကြင်နာရယ်”

“မိဖုရား...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းချစ်သူ မာန့်ကွ၊ မာန့်ကို မင်း မချစ်တော့ဘူးလား၊ မာန့်ကို

မင်း မမှတ်မိဘူးလား မိဖုရားရယ်”

သူ့အသံက နာကျင်ကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် သွေခြောက်အက်ကွဲလျက်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို ရူးသွပ်သွားလျက် မိဖုရားကို ရင်နာစွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့အတွက် သူ့ရင်မှာ နောင်တမရ။ အကြင်နာက သူ့လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လျက်...

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ထန်ရယ်”

“ဘာကို စိတ်ထိန်းရမှာလဲ၊ ဖယ် သွား၊ ကိုယ် မင်းထန် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့်နာမည် မင်းမာန့်၊ ဒါကို မင်းတို့နားလည်အောင် ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ”

ဒေါသနှင့် မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော အကြင်နာလက်ကို ပုတ်ထုတ်လျက် ခံပြင်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

မိဖုရားက သူဖြစ်သွားသည့် အမှုအရာကို စိတ်မကောင်းသည့်အသွင်ဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခါယမ်းလျက် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။

“တစ်ချိန်မှာ ဒီလိုလွဲမှားမှုတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ မာန့်အတွက် မိဖုရားကိုယ်တိုင် မင်းမာန့်လို့ စာတမ်းဖော်ထားတဲ့ ဟန်းချိန်းလေးကို ပေးခဲ့တာပါ ထန်၊ ခုချိန်ထိလည်း မာန့်လက်မှာ မိဖုရားပေးခဲ့တဲ့ ဟန်းချိန်းလေး ဝတ်ဆင်ထားဆဲပါပဲ ထန်ရယ်”

“ဟင်”

သူက ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သူ့လက်ကို ပြန်ငုံကြည့် လိုက်တော့ မိဖုရား သူ့ကို အမြတ်တနိုး ဂတ်ဆင်ပေးထားသည့် မာန်အမည်နှင့် ဟန်းချိန်းလေး မရှိတော့။ သည်ဟန်းချိန်းလေးကြောင့် လည်း သူ ခုလို ဆေးရုံရောက်ခဲ့ရသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ မိဖုရားမျက်နှာလေးကို ရင်နှင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထိခိုက်စွာ ကောင်းပန်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လက်မှာ မိဖုရားကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဟန်းချိန်း လေး မရှိတော့တာကလွဲရင် ကိုယ်ဟာ မိဖုရားရဲ့ ချစ်သူ မင်းမာန် ပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မင်းမာန်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

မိဖုရားက ခေါင်းခါယမ်းလျက် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငို၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ထန်၊ မိဖုရား မာန်ဆီ သွားပါရစေ တော့”

ငိုယိုပြေးထွက်သွားသော ချစ်သူကို သူ ဘာမှမပြောနိုင်။ ပြောခွင့်လည်းမရ။ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်ခဲနေလျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ မိဖုရားက အခန်းပေါက်နား ရောက်သွား၏။

“ခဏနေပါဦး၊ ခဏလေးနေပါဦး မိဖုရားရယ်”

နင့်သည်းနာကျင်စွာ သူ့ခေါ်သံကြောင့် မိဖုရား၏ ခြေအစုံ မျာ ရုပ်တန်သွားကာ ဆတ်ခနဲ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူက နာကျင်ခံခက်နေသော ကွဲအက်မွဲကြေနေသည့် နှလုံးသား ဖြင့် ငိုချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားသော နီရဲသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် မိဖုရားမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းဟာ အလကားမိန်းမပဲ မိဖုရား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူနှလုံးသားကို နင်းချေလိုက် တာပဲ”

“ချစ်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ ချစ်သူချင်းပဲသိတယ်၊ ချစ်သူချင်းပဲ နားလည်တယ်၊ ခုတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို သက်မဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ မင်းအချစ် တွေလား မိဖုရား၊ ပြောစမ်းပါ”

သူ့အမေးကို မိဖုရား ဘာတစ်ခုမှ မဖြေနိုင်။ နာကျင် ကြေကွဲနေသော အကြည့်လေးများဖြင့် သူ့မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ဝေ ဝေလေး ကြည့်ရင်း အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်ကာ သူ့ရှေ့မှ တအား ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိမထား မိခင်မှာပဲ မျက်ရည်များက သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် စီးကျ လာ၏။

ဒီမျက်ရည်တွေဟာ အမွှာညီ မင်းထန်ဆုံးလို့ စီးကျလာတဲ့

မျက်ရည်တွေလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းထန်ဆိုတဲ့ အမွှာညီငယ်ကြောင့်
မင်းမာန်ဆိုတဲ့ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့ အတွက်
ကြောင့် ကျရတဲ့မျက်ရည်တွေလားဆိုတာ သူကိုယ်တိုင် မဝေခွဲ
နိုင်ပေမယ့် သူ့နှလုံးသားတွေက နာကျင်စုတ်ပြတ်ကာ အစိတ်စိတ်
အမွှာမွှာ ကွဲကြသွားခဲ့လေပြီ။

□ □ □

“ဒီအရပ်လေးကို ထန် ကြိုက်တယ် ကိုကို၊ ထန်ကို
အဲဒီအရပ်လေး ပေးပါ”

မင်းသမီးရပ်လေးနှင့် ဆော့ကစားနေသော မင်းမာန်မှာ
အမွှာညီငယ် မင်းထန်စကားကြောင့် သူ့အရပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ထွေးပွေ့မိလျက် မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းခါယမ်း
၏။

“ညှိမှာလည်း ဒီလိုအရပ်မျိုးရှိနေတာပဲ ထန်၊ ဘာဖြစ်လို့
ကိုကိုအရပ်ကိုမှ လိုချင်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ထန်ဆီက အရပ်ကို ထန်
မကြိုက်တော့ဘူး၊ ကိုကိုလက်ထဲက အရပ်ကိုပဲ လိုချင်တာ၊ ကိုကို
အရပ်ပေး၊ ထန်ကိုပေးပါ”

“မပေးဘူး ထန်၊ မေမေက ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို

အရပ်အတူတူ ဝယ်ပေးထားတာ၊ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ်ကစားပါ”

မာန်က သူလိုချင်သော အရပ်ကို မပေးမှန်းသိသောအခါ ထန်က မာန်မျက်နှာကို စူးလက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လျက်...

“ထန် လိုချင်တဲ့အရပ်ကို မင်း ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား ကိုကို”

“မပေးဘူးကွာ...မပေးဘူး”

“အီး...အဟီး...ဟီး၊ မေမေရေ...မေမေ”

ထန်က ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး ထပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုလျက် မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်သဖြင့် ထန်ငိုသံကြောင့် မေမေ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သားထန်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲ”

“ကိုကိုက ထန် လိုချင်တဲ့ အရပ်လေးကို မပေးဘူးတဲ့ မေမေ”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

ထန်က သူဖြစ်ချင်တာကို အရင်ဦးအောင်တိုင်ရင်း အော်ငိုသည်။ မာန်က မေမေ့ကို ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ

“ထန်မှာလည်း ဒီလိုအရပ်ရှိတာပဲ မေမေ”

မေမေက မာန်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။ ထို့နောက် အော်ဟစ်ငိုယိုနေသော ထန်ကို ကြည့်ကာ...

“တိတ်စမ်း ထန်၊ ထန်မှာလည်း ဒီလိုအရပ်ရှိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုအရပ်ကိုမှ လိုချင်တာလဲ”

“ထန်အရပ်ကို ထန်မှမကြိုက်တာပဲ မေမေရဲ့၊ အီး...ဟီးဟီး”

“ဪ...အရပ်ချင်း အတူတူကိုကွယ်၊ ကဲပါ သားကြီးရယ် မင်းညီလေး အငိုတိတ်အောင် ခဏဖြစ်ဖြစ် ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ မေမေ ဟင်းချက်နေတာ မပြီးသေးဘူးသားရဲ့၊ မေမေ့သားကြီးက လိမ္မာပါတယ်နော်”

“ခဏပဲပေးမှာနော် မေမေ၊ ထန်ကို အပိုင်မပေးဘူး”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ”

မေမေ ခေါင်းညိတ်ကာ မာန်လက်ထဲက အရပ်လေးကို လှမ်းယူကာ ငိုကျောရှည်နေသည့် ထန်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရော...ရော သားငယ်လိုချင်တဲ့ အရပ်ကိုယူပြီး မျက်ရည်တွေကို တိတ်တော့၊ သားကြီးမာန်က လိမ္မာသလောက် သားထန်ကတော့ ဆိုးချင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက်ဆို မေမေက အလိုမလိုက်ဘူး”

“ငိုရင်ရိုက်မှာ သိလား”

“ဟုတ်”

“ရော...ဒါဆို ကိုကိုအရပ်ကို ခဏယူ”

ထန်က မာန်အရပ်လေး သူလက်ထဲရောက်မှ အငိုရပ်သွားသည်။ မေမေက မာန်ဆံပင်လေးများကို ဖွဖွသပ်လျက်...

“သားမာန်လေးက သိပ်လိမ္မာတယ်ကွယ်၊ မေမေ သားကြီးကတော့ သားညီလေးကို အမြဲအလျော့ပေးနေရတာပဲ”

မေမေချီးကျူးစကားအောက်မှာ မာန် ငြိမ်သက်နေသော်လည်း သူ့အကြည့်တွေကတော့ ထန်လက်ထဲမှ အရပ်လေးကို နှမြောတမ်းတစွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒါကို မေမေလည်း မသိ။ အရပ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသော အမွှာညီငယ် ထန်လည်း မသိခဲ့ပါ။

“ကိုကိုသားငယ် ထန်ကတော့ တကယ်မလွယ်ဘူး၊ အရပ်အတူတူ ဝယ်ပေးထားတာချင်းကို သူ့အစ်ကိုကြီး မာန်အရပ်မှ လိုချင်သတဲ့လေ”

ညနေစာ ထမင်းစားပြီးနောက် သူတို့ခြံထဲမှာ ကစားနေစဉ် ဖေဖေနှင့်မေမေက သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေက မေမေစကားကို ပြုံး၍ နားထောင်လျက်က

မြက်ခင်းပြင်မှာ ဆော့ကစားနေသော အမွှာသားနှစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့်သည်။

အမွှာသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မာန်နှင့်ထန်ကလည်း အမွှာဆိုတဲ့အတိုင်း ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူလိုက်ကြသည်မှာ တကယ်ကို ရုပ်တူပုံတူလေးတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တခြားလူတွေ မဆိုနှင့် မွေးထားသည့် မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင် မခွဲတတ်၍ ဤမျှ ရုပ်ချင်းဆင်တူလွန်းသော အမွှာသားနှစ်ယောက်ကို လွယ်ကူစွာ သိရှိစေရန်အတွက် မာန်နှင့်ထန်ဆိုသည့် စာတမ်းလေးများပါသော ဆွဲကြိုးလေးများ လုပ်ပေးကာ ဝတ်ဆင်ပေးထားခဲ့ရသည်အထိ မာန်နှင့်ထန်ဆိုတာက တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အလွယ်တကူ ခွဲခြားသိချင်ရင် သူတို့ဆွဲကြိုးလေးများကို ကြည့်ကာ ဘယ်သူ မာန်၊ ဘယ်သူ ထန်ဆိုတာ ခွဲခြားရသည်။

“အင်း...သူတို့နှစ်ယောက်က ဆယ်မိနစ်ပဲခြားတာဆိုတော့ အကြီးက ညီထန်ကို အမြဲအလျော့ပေးရတာပေါ့၊ သူတို့ဆုတောင်းကလည်း ထူးခြားတယ်၊ အမွှာဆိုတဲ့အတိုင်း ရုပ်ချင်းကလည်း ခွဲမရအောင်ကို တူနေတာ၊ ဆွဲကြိုးလေးတွေသာ ဆွဲမပေးထားရင် ကိုယ်တော့ ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူက ထန်မှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး မေကြီးရေ”

“ဒါကြောင့် ခင်က ဆွဲကြိုးလေးတွေ လုပ်ပေးထားတာ ပေါ့ ကိုရဲ့၊ မာန်က သူညီကို အတော်သည်းခံရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သိပ်မိုလ်ကျလို့တော့ မရဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ချင်း ချစ်တာကိုတော့ ကိုတို့ ဝမ်းသာရမှာပဲကွ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ကိုတို့သားလေးတွေက တကယ့် လူချောလေးတွေကွ၊ သားတို့ကြီးလာရင် သမီးရှင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေမယ်ထင်တယ်”

“ဟင်း...ကိုကတော့ သားတွေကို အခုထဲက ချွေးမ ရှာပေးချင်နေတာပဲ”

“ခင်သာဆို သားတို့ကို ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုခိုင်း မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်မလားဗျာ၊ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အခုထဲက အသက်ကြီးရင် မြေးချိုဖို့မြင်ထား”

“တော်ကြာ သူတို့လို မြေးအမွှာလေးတွေ မွေးလာမှဖြင့်

“အဟား...ဟား...ဟား”

“သားအချစ် မြေးအနှစ်မဟုတ်လား မေကြီးရဲ့၊ ဒီတော့ လည်း မြေးအနှစ်လေးတွေ အမွှာဖြစ်တော့ ပိုပြီးချစ်ရတာပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုတို့သားလေးတွေက လိမ္မာမှာပါကွာ၊ ဘာရင်ပူစရာ

ရှိလဲ၊ အမေကြီးကလည်း စိတ်လေးကို ပျော်အောင်ထားစမ်းပါကွာ၊ ဟော ဟိုမှာ သားလေးတွေ ကိုတို့ဆီ လာနေပြီ၊ ကြိုလိုက်ပါဦး ဗျာ”

“ဖေဖေ...မေမေ”

ရပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော မာန်နှင့်ထန်က မိဘနှစ်ပါးဆီ အပြေးရောက်လာလျှင် လက်ကမ်းကြိုနေသော မိဘနှစ်ပါး ရင်ခွင် ထဲသို့ တစ်ယောက်စီ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၍ မိဘနှစ်ပါးက သူတို့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို မြတ်နိုးစွာ ရှိုက်နမ်းဂုဏ်ပြုလိုက်ကြ သည်။

□ □ □

မာန်မိဖုရား

ထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ စူးရှသောမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်အဖြစ် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခပ်တည်တည်နေတတ်သလို အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မထား။ ထန်ကတော့ မာန်ထက် လှချင်သူဆိုတော့ မာန်လို မြန်မာဆန်ဆန် ပုဆိုးနှင့် လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူကို မဝတ်။ နာမည်ကြီးတံဆိပ်တွေထဲက သူစိတ်ကြိုက်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဇိနပ်တွေဝတ်သည်။ မေမေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ...

“ဒါလည်းကောင်းတာပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီဆိုတော့ လူချင်းခွဲခြားရတာ လွယ်သွားတာပေါ့”

“ဒါဆို မေမေ ဒီဆွဲကြိုးတွေ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ထန်နာမည်ပါတဲ့ ဆွဲကြိုးကို ဆွဲထားရတာ အလကား ကိုယ့်နာမည်ကို လိုက်ကြော်ငြာပြနေသလိုပဲ၊ ချွတ်ထားလိုက်တော့မယ်နော် မေမေ”

“ဟဲ့...အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူက ထန်မှန်းမသိ ဖြစ်နေမယ်”

“မေမေပဲ ခွဲတတ်တယ်ဆို”

“အို...အဲဒါက အပေါ်ယံ အဝတ်အစားကိုကြည့်ပြီး လွယ်လွယ်ပြောတာ သားရဲ့၊ တကယ်တော့ ဘယ်ခွဲခြားတတ်ပါ့မလဲ”

အချိန်တို့သည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးလွယ်သလို မာန်နှင့် ထန်တို့သည်လည်း မူလတန်းကျောင်းသားလေးများမှ အထက်တန်းကျောင်းသားများဘဝသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိလာသည်။

“မပြီးသေးဘူးလား ထန်ရာ၊ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီကွ”

“ပြီးပါပြီ ကိုကိုရ”

ပါးစပ်က ပြီးပါပြီ ပြောနေသော်လည်း အလှကြိုက်သော ထန်က မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သူ့ဆံပင်တိုတိုလေးကို ဖြီးနေသည်မှာ ပြီးကိုမပြီးတော့။ မာန်ကတော့ ထန်လောက် အလှမကြိုက်ပေမယ့် စတိုင်ကျကျ နေတတ်ထိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။ အရွယ်လေးတွေ ရောက်လာတော့ မာန်နှင့်ထန်က ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူတာကလွဲပြီး ပုံစံတစ်မျိုးစီ ဖြစ်လာ၏။

မာန်က ဆံပင်တိုတို၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံး

မေမေစကားကြောင့် မာန်နှင့်ထန် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြင်တူရယ်မိကြသည်။ သူတို့အမွှာနှစ်ယောက် အခုချိန်ထိ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက မခွဲခြားနိုင်ကြတာကို သဘောကျ ချစ်မြတ်နိုးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ထို့အတူပင်။ သူတို့ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးတွေကြည့်ပြီးမှ ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူ က ထန်ဆိုတာ သိကြသည်။ သူတို့မှာ ဆွဲကြိုးမပါလျှင် ဘယ်သူမှန်း မသိကြတော့။ ထန်က အလှအပကြိုက်သည်။ တစ်ခါ တလေ သူသဘောနှင့်သူ ဆွဲကြိုးကို ချွတ်ထားတတ်သည်။ ပြီး လူတွေကို အရူးလုပ်နေတတ်သည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တွေကလည်း ထန်ကို မာန်ဟု ထင်ကြ၊ မာန်ကို ထန်ဟုထင်ကြနှင့် သူတို့အမွှာကိုယ်တိုင် ဖွင့်မပြောမချင်း လူချင်းမခွဲခြားတတ်ကြ။

“ကဲ...အားလုံးပြီးပြီ၊ သွားကြစို့ ကိုကို”

“မေမေ သားတို့သွားပြီ”

ထန်က မိခင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ထန်နော်...မင်းကိုယ်မင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ မှတ်နေလားမသိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆယ်တန်းကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သတိရဦး”

“အခု ဆယ်တန်းကျောင်းသားဆိုပေမယ့် နောင်နှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်မှာပဲ ကိုကိုရ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ထန်တော့ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် အပြတ်ကံမှာပဲ၊ ကိုကို သာ အခုထဲက အဘိုးကြီးအိပ်ခံ ဖမ်းနေ၊ ထန်တို့ကတော့ မရဘူး၊ ဒါပဲ”

“အေးပါ၊ အဲဒီအချိန်ကြ မင်းသဘောကျလုပ်၊ အခု မင်းလုပ်ရမှာ စာကြိုးစားဖို့ဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ထား”

“ဒီလောက်တော့ ထန်တို့က အေးဆေးပါ ကိုကိုရ”

“ဒီဆယ်တန်းလေးများ ထန်တို့က မဖြေလည်းအောင်ပြီး သား”

“ဟား...တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝဆိုတာ သိပ်ပျော် စရာကောင်းမှာပဲဗျာ၊ ထန် သူတို့လိုဖြစ်အောင်ကို ကြိုးစားမယ်”

“ကဲ...ကဲ ကြိုးစားမှာက နောက်ထား၊ ခု ကျောင်း သွားဖို့ ကားပေါ်တက်ကြ၊ သားတို့ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ မယ်”

“ဒါမှ ထန်ဖေဖေကွ”

ထန်က ကျောင်းဖယ်ရီ စီးချင်သူမဟုတ်။ ဖေဖေကားနဲ့ လိုက်ရတာကို ပျော်သူ။ မာန်ရှေ့မှ လွယ်အိတ်လေးလွယ်လျက် ဖေဖေကားပေါ် ရှေ့ခန်းကသွား၍ မာန်လည်း ကားနောက်ခန်းက ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ကံကြမ္မာဆိုသည်က ဆန်းကြယ်၏။ အမွှာညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်ဖြစ်သော သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ခန်းတည်း တက်ရပါလျက်နှင့် တက္ကသိုလ်ရောက်ချင်လှသော ထန်က ထိုနှစ်တွင် စာမေးပွဲကျသည်။

“ကျစ်”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ ထန်ရည်ရွယ်ချက်တွေ တော့ သွားပါပြီ၊ စာမေးပွဲကျတာ ထန် ရှက်တယ်၊ ထန် ကျောင်း မနေတော့ဘူး၊ ရှက်တယ်”

“ထန် ညီလေးရယ်”

ထန်မျက်နှာချောချောက ခံပြင်းရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ခက်ထန် မာကျောလျက် နီရဲနေ၏။ ယောက်ျားဖြစ်၍ မငိုသော်လည်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အံကြိတ်ထားပုံက သနားစရာ။

မာန် စာမေးပွဲအောင်ပေမယ့် ထန် ကျ၍ ဝမ်းမသာနိုင်။ ထန် ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး မာန်ရင်တွေ နာကျင်နေသည်။ ထန် ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်။ မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင်လည်း မာန်အတွက် ဝမ်းသာပေမယ့် ထန်အတွက် စိတ်မကောင်း။

“ဒီနှစ်မအောင်လည်း ရှေ့နှစ်အောင်မှာပေါ့ သားရယ်”

“ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဆိုတာ ကံတရားနဲ့လည်းဆိုင်ပါ တယ်၊ ဒီနှစ်မအောင်ပေမယ့် နောင်နှစ် သားလေးအောင်ကိုအောင်မှာ

ပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါ နဲ့၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

မာန်စကားကြောင့် ထန်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ၏။ ထန်မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေကို မြင်လိုက်ရတော့ မာန် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“မင်းကတော့ ပြောနိုင်မှာပေါ့၊ မာန်၊ မင်းက စာမေးပွဲ အောင်တာကို”

“ဒီမှာ မာန်၊ ထန် ဘယ်လောက် တက္ကသိုလ်တက်ချင် တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

စိတ်ဆိုးရင် ထန်က သူ့ကို ကိုကိုလို့မခေါ်။ မာန်ဆိုသည့် နာမည်ကို ခေါ်တတ်တာ မာန် သိသည့်အတွက် သက်ပြင်းချလိုက် သည်။

ကံကြမ္မာက တက္ကသိုလ်တက်ချင်လွန်းသည့် ထန်ကိုမှ တမင်ရွေးပြီး စာမေးပွဲကျခိုင်းရသတဲ့လား။ အဲဒီကံကြမ္မာကို ထန် မုန်းသည်။

“ကဲကွာ...ကဲကွာ”

“ဝုန်း...ဒုန်း”

“ဟဲ့...သား”

“ထန်...မလုပ်နဲ့”

ထန်က သူ့ဒေါသကို အနားရှိ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲယူလွှင့် ပစ်ခြင်းဖြင့် ပေါက်ကွဲပစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မာန်အနေဖြင့် ထန် ကိုယ်စား စာမေးပွဲကျလိုက်ချင်သည်။ ကံကြမ္မာဆိုတာက မာန် ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်။ တက္ကသိုလ်တက်ချင်လှသည့် ထန်ကို သူ့နေရာ မှာ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးလို့မရ။ ထန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာက ဝုန်းဒိုင်းကြဲ၍ ပြေးထွက်သွား၏။ ဘယ်သူမှ ထန်ကို လိုက်မဆွဲရဲ။ ထန် ခံစားနေရတာကို စာနာ သနားစိတ်ဖြင့် မိသားစုအားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေကြသည်။

“ထန်လေးကြမှပဲ ဖြစ်ရလား သားရယ်”

မေမေ့ထံမှ မချီတင်က ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ငိုရှိုက်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူကနဲ့သူပေါ့”

ဖေဖေက မေမေ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။ မာန်ကတော့ ထန် အတွက် စိတ်မကောင်းရုံကလွဲ၍ သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။

“သေချာစဉ်းစားပါဦး ထန်ရာ၊ စာမေးပွဲဆိုတာ ဒီနှစ် မအောင်လည်း နောင်နှစ်အောင်နိုင်တာပဲကွ၊ နိုင်ငံခြားကို သွားမယ် ဆိုတာကတော့ ဝေးလွန်းပါတယ်”

မာန်ပြောပေမယ့် ထန်က ဂရုမစိုက်။ ခေါင်းကိုသာ

ခါယမ်းလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ နိုင်ငံခြားမှ အခေါ်ဖြစ်သူ အန်တီနုက မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ခိုက်နှင့် ကြိုသည်။ စာမေးပွဲကျ ၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ထန်က ဘာအကြံရသည်မသိ အန်တီနု ပြန်လျှင် သူပါ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားတော့မည်ဟု ဆိုလာသည်။

အန်တီနုမှာ သားသမီးမရှိ။ ထန်က လိုက်မည်ဆိုတော့ အန်တီနုလောက် ဖျော်သူမရှိ။ အစထဲက အန်တီနုက သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုပေးဖို့ မေမေ့ဆီက တောင်းခဲ့ သည်။ မေမေက သူတို့အမွှာနှစ်ယောက်ကို ခွဲမထားလိုတာက တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မခွဲနိုင်တာကြောင့် အန်တီနုကို မပေးခဲ့။

ခုလို ထန်က လိုက်မည်ဆိုတော့ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာနေသူက အန်တီနုဖြစ်သည်။ မေမေတို့က ထန်ကို မထည့် ချင်တာကို ထည့်ချင်လာအောင် ဇွတ်ပြောသည်။

“ထန်အတွက်တော့ စိတ်သာချပါကွယ်၊ သူလည်း စာမေးပွဲကျတော့ စိတ်ညစ်ရှာမှာပေါ့၊ ဟိုမှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်နေတာ ကောင်းပါတယ်”

“ထန်လေးကို သနားရင်၊ ချစ်ရင် ထန်သဘောကို ခွင့်ပြု လိုက်ပါကွယ်၊ ထန်ရှိနေတော့ မမခင်တို့၊ မာန်တို့လည်း လာလည် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

မေမေက စာမေးပွဲကျ၍ စိတ်ညစ်နေသော ထန်ကို စိတ်မကောင်းသလို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။

“သားငယ်က ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ထန် ပျော်သလောက်နေမယ် မေမေ”

“ပျော်သလောက် ဟုတ်လား၊ သားရဲ့ ကျောင်းကိစ္စက ရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်တော့မယ် မေမေ၊ ဟုတ်တယ်နော် အန်တီနဲ့”

“ထန်လေး သဘောပါကွယ်၊ ထန် စိတ်တိုင်းကျကျောင်းမှာ ရွေးတက်၊ အန်တီနဲ့ အားလုံးလုပ်ပေးမယ်၊ မမခင်လည်း စိတ်ချ၊ ထန်က မမသားဆိုပေမယ့် နုရဲ့သားပဲ”

“ကြားတယ်နော် မေမေ”

ထန်က တက်ကြွနေသလောက် မာန်နှင့်မေမေမျက်နှာက သိသာစွာ ပျက်နေပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ထန်နှင့် ခွဲဖူးတာမဟုတ်။ ထန် စာမေးပွဲကျတာနှင့် မာန်တို့မိသားစုမှာ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးဖြစ်သွားသည်။

မာန်ကတော့ ထန်ကို နိုင်ငံခြား မလိုက်သွားစေချင်။ မိသားစု အတူတူပဲ နေချင်သည်။ ထန်ကတော့ မာန်လိုမဟုတ်။

ဒါကြောင့်လည်း မာန် တားနေသည့်ကြားက နိုင်ငံခြားကို လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထန်က မာန်ကို အေးစက်စက် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်းတကယ်လိုက်သွားမှာလား ထန်”

“တကယ်လိုက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါ ကလေးကစားစရာမှ မဟုတ်တာ”

“ခုဆို မင်းက တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ထန်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီစာမေးပွဲကို ပြန်ဖြေနေရတုန်းဆိုရင် လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ၊ စိတ်ချ၊ ဒီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး၊ ပြီးတော့ မင်း တက္ကသိုလ်တက်မယ့်အချိန်ကိုလည်း ထန် စောင့်မကြည့်နိုင်ဘူး”

“ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ထန် အန်တီနဲ့ နိုင်ငံခြား လိုက်သွားဖို့ပဲ”

“မင်း မေမေ့ကို ခွဲနိုင်လို့လား ထန်”

“ခွဲနိုင်ရမှာပေါ့ကွ၊ ထန်ဆိုတာ ယောက်ျားပဲ၊ တချို့ဆို ဒီအသက်အရွယ်မှာ စီးပွားတောင်ရှာနေကြပြီ”

မာန်မှာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ထန်မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထန်ပုံစံက ပြောင်းလဲသွား၏။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်စဉ်မှစ၍ အခုချိန်ထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

ခွဲမနေဖူးပါ။

ခုလို ရေခြားမြေခြားကို ထန် လိုက်သွားမယ်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးရင်ထဲမှာ နင့်စို့စို့ကြီးဖြစ်ကာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ ထန်က မျက်နှာကို တင်းပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ရင်း...

“မင်း နောင်ဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ ကြားမှာ ထန်ကို မေ့သွားမှာပါကွာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဘာဆိုလဲကွ၊ သူတို့က ငါ့အမွှာညီ ထန်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကိစ္စ ငါက မင်းကိုမေ့ရမှာလဲ၊ ထန်ဆိုတာ ငါ့ညီ”

“ငါတို့မှာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာအတွက်နဲ့မှ မေ့နိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူးဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား။”

မာန့်ကားကြောင့် ထန်မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ မာန့် ကိုမကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းလိုက်၏။

“အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ရင်ထဲ ဘာတစ်ခုမှ ခံစားမနေချင်ဘူး မာန့်၊ ဒါကြောင့် ငါ အန်တီနဲ့ လိုက်သွားမှာ”

ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မာန့် အခုမှ ပိုနားလည်သွား ကာ ညီဖြစ်သူကို စိတ်မကောင်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသွား သည်။

“မင်းခံစားချက်ကို ငါနားလည်ပါပြီ ထန်၊ မင်းစိတ်ချမ်း

သာမယ်ဆို ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ့ကျေနပ်တယ်၊ အဲဒါကို မင်း မှတ်ထား လိုက်”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုရောက်ရင် ငါ့ဆီကို စာမှန်မှန်ရေးပါ”

“အတိအကျတော့ ကတိမပေးနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ထန် အားရင် စာရေးပါ့မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါလွမ်းနေမှာပါ ထန်”

ထန်က မာန့်ကို ဘာမှပြန်မပြော။ တစ်ချက် စိုက်ကြည့် ပြီး ကျောခိုင်းသွားသည်။ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောပေမဲ့ ထန်ရင်ထဲ မှာလည်း မာန့်လို ခံစားနေရမှာကို မာန့်စိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။

တကယ်တမ်း ခွဲခွာရတော့မည်ဆိုတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ရင်း မျက်ရည်ကျမိ၏။ ကံကြမ္မာက ဘာဖြစ်လို့များ မာန့်နှင့်ထန် အမွှာ ညီအစ်ကိုကို ခွဲပစ်ရတာလဲ။

ထန် စီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့် လေယာဉ်ကြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ တွေတွေဝေဝေလေး ငေးနေရာမှ မေမေက မာန့်လက်ကို လာဆွဲခေါ်မှ မေမေ့နောက်ကို မာန့် လိုက်ခဲ့သည်။ မာန့်အတွေးအာရုံမှာ အမွှာညီ ထန်ပုံရိပ်တွေနှင့် ပြည့်လျက်။

ထန် ထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း မာန့်တို့ တစ်မိသားစုလုံး တော်တော်နှင့် စားမဝင် အိပ်မပျော် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ အဆိုးဆုံးက

မာန် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှ မခွဲဘူးတဲ့ အမွှာညီအစ်ကိုတွေမို့ ခုလို ရပ်ဝေးသို့ နှစ်ရှည်လများ လိုက်ပါသွားသည့် ညီအတွက် ဝမ်းနည်း စိတ်ထိခိုက်၍ မဆုံး။

မာန်လိုပဲ မိဘနှစ်ပါးမှာ ထန် လိုက်သွားသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ပေမယ့် မာန်ကို ငဲ့ညှာကာ သိပ်မခံစားရလေဟန်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျက်၏။

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့သား ရယ်၊ သားညီလေးလည်း မတတ်သာလို့ ခွဲသွားရတာပါ။ ထန် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်နေလဲဆိုတာသိလို့ သူ့အတွက် စိတ်ပြေ ရာပြေကြောင်းအဖြစ် လိုက်သွားတာကို မေမေ တမင်ခွင့်ပြုလိုက် တာပါ။ သားညီလေး မကြာခင် ပြန်လာမှာပါကွယ်”

“မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်”

မာန်ကိုနှစ်သိမ့်ရင်း ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျနေသော မိခင် ကိုကြည့်ကာ မာန်ရင်မှာ ပိုခံစားရပါသည်။

မေမေက မာန်ကို ဖက်ကာငို၏။ မိခင်ကိုကြည့်ကာ မာန် ရင်မှာ ပိုခံစားရပါသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေရင်ထဲမှာ ဘယ်သို့ရှိနေ မယ်ဆိုတာ ထန်ကတော့ သိမှာမဟုတ်။ သူကတော့ ရေခြားမြေ ခြားမှာ အတွေ့အကြုံသစ်များဖြင့် မာန်တို့ကို မေ့နေမည်လား မပြော တတ်။

မေမေက သူ့ဆံပင်များကို ဖွဖွသပ်တင်ပေးကာ...

“သားလည်း တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ်နော်၊ အဲဒီ အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ထားပေါ့ သား ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ”

ထန် ခွဲသွားလို့ လွမ်းတဲ့စိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်များကို တက္ကသိုလ်ဆိုသော အသံဖြင့် ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင် မြင်။ တက္ကသိုလ်ကို ရောက်ချင်လွန်းသူက မာန်မဟုတ်။ ထန်ဖြစ် သည့်အတွက် မာန်ရင်မှာ ပိုခံစားရသည်။ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သင့်တာများကို ပြင်ဆင်ခဲ့ရပေမယ့် မာန် မပျော်။ ထန်ကိုချည်း သတိရနေမိသည်။ ထန်သာ သူနဲ့အတူပါလာရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ထန် မရှိ၍ မာန်ဘဝ က ရုတ်တရက် ခြောက်သွေ့အထီးကျန်သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ထန်ကိုယ်စား မာန်ဘဝထဲကို နေရာယူ ဝင်ရောက်လာသူက မိဖုရား ဆိုသည့် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိဖုရားကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည့်အချိန်က မာန်တို့တက္ကသိုလ် ကျောင်းများ ဖွင့်စတွင်ဖြစ်၏။ ကျောင်းလခများ ပေးသွင်းရန် အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေသော သူမကို မာန်က ကူညီခြင်းဖြင့်

မိဖုရားနှင့် အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းသားရေးရာဌာနတွင် ကျောင်းလခများ ပေးသွင်းရန် ရောက်ရှိနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက မနည်းပေ။ ကျောင်းဖွင့်စဉ် တက်ကြွနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကြားမှာ မိဖုရားကို မာန် တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်၊ ကျောင်းဖွင့်တာ ဒီနေ့ဆို သုံးရက်ရှိနေပြီ၊ ခုထက်ထိ ကျောင်းလခတွေ မပေးသွင်းရသေးဘူး၊ ဒီက ဖြတ်ပိုင်းရမှ စာအုပ်တွေက ထုတ်လို့ရမှာ”

မိဖုရားသူငယ်ချင်း မာက နှုတ်ခမ်းစုစု ခေါင်းကုတ်ကုတ် ဖြင့် ညည်းညူစွာပြောနေချိန်မှာ မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ညစ် ပေမယ့် မာလို ညည်းညူမနေပါ။

“ဖြည်းဖြည်းပဲ သွင်းတာပေါ့ မာရယ်၊ မိဖုရားတို့မှ ဒီလူအုပ်ကို တိုးလို့မပေါက်တာ”

“ဖြည်းမနေနဲ့ မိဖုရားရေ၊ တော်ကြာ ပရယ်တီကယ်က စတော့မှာ၊ ကျောင်းလခ လာသွင်းနေရတာနဲ့ ပရယ်တီကယ်အချိန် တွေ လွတ်သွားမှဖြင့်”

အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ။ မိဖုရားတို့ ရထားသည့် မေဂျာက ရုက္ခဗေဒသိပ္ပံမှ ပရယ်တီကယ်အချိန်တွေ ပါနေ၏။ ပြီးတော့ ပရယ်တီကယ်ရမှတ်တွေက စာမေးပွဲအတွက် အရေးကြီး

ပါသည်။

“ဒါဆို မိဖုရားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မိဖုရားရဲ့ ဒီနေ့ဟော့ တစ်ယောက် ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကျောင်းလခ အပြီးသွင်းမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဘယ်သူကို အကူအညီတောင်းရမှာလဲ မာ၊ မာ့မှာ အသိလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“နေဦး...မာ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိဖုရားအမေးကို မာက လူအုပ်ထဲ မျက်လုံးဝင့်၍ လှမ်းကြည့်၏။ တိုးနိုင်သော ကျောင်းသားများက ရှေ့သို့ရောက်ကာ ကျောင်းသူတွေက ထုံးစံအတိုင်း နောက်ရောက်နေ၏။

“မိဖုရား...ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ မာ”

“ဟိုမှာပါဆိုဟယ်၊ ရှင်ကလည်း တွေ့လား”

“ဟင်...ဘာလဲ မာ၊ ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ”

“ကျစ်”

မာထံမှ စိတ်မရှည်သံကြောင့် မိဖုရား ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိသည်။ ဘာကိုမှ မတွေ့။ မာက မိဖုရားကို နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သူမလက်ကိုဆွဲကာ...

“ဘယ်တွေလိုက်ကြည့်နေတာလဲ မိဖုရားရယ်၊ မာပြောတာ ဟိုလူကိုရှင့်၊ ဟိုမှာလေ တွေ့လား၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကျောင်းသားကို”

“အင်း...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မှာအသိလား”

မာ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာကို မိဖုရား လိုက်ကြည့်တော့ လူအုပ်ကြားထဲမှာ ထင်းလင်းစွာ ရှိနေပါသော မင်းမာန်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မာက ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“ဘယ်က မှာအသိရမှာလဲ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းရင် မကောင်းဘူးလားလို့ မိဖုရားကို ပြနေတာရှင့်”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိဖုရားတို့မှ သူနဲ့မသိတာ၊ ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းမလဲ”

“မိဖုရားဟာလေ သိပ်ကိုအတာပဲ၊ အဲဒီကျောင်းသား ဟိုရက်တွေကတည်းက ရှင့်ကို ကြည့်ကြည့်နေတာ သိလား၊ ခုနေမိဖုရားသာ အကူအညီသွားတောင်းရင် ပေးမှာသေချာတယ်”

“အို...မာကလဲ”

“မာကလဲ လုပ်မနေနဲ့”

“ဒီလိုအချိန်မှာ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ ဘေးဖယ်ထား၊ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေဖို့သာ အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်လား၊ လာစမ်းပါ မှာနောက်က မိဖုရားလိုက်ခဲ့”

စိတ်မြန်သော မာက ပြောပြောဆိုဆို မိဖုရားလက်ကို ဆွဲကာ ထိုကျောင်းသားနား ကပ်သွား၏။ ကံကောင်းချင်တော့ သူကလည်း မိဖုရားတို့ဘက်ကို လှည့်အကြည့် မိဖုရားနှင့်သူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသော မာက သူ့ကို ရင်းနှီးစွာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ဒီက တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းလခသွင်းပေးပါလားဟင်”

မာက ပြောလည်းပြော မိဖုရားကိုလည်း တံတောင်နှင့် တွက်၏။ သည်တော့မှ မိဖုရားလည်း သူ့ကို ခပ်မြန်မြန်လေး ပြုံးပြကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ရောဆို ကျောင်းလခသွင်းတာ သုံးရက်ရှိနေပြီ၊ ဒီလူအုပ်ကို မတိုးနိုင်လို့ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်ကူညီပါနော်”

“ဟာ...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းလခလာသွင်းတာပဲ၊ ကိုယ့်ကျောင်းသားအချင်းချင်းပဲ ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို...ကျေးဇူးပဲနော်၊ နာမည်နဲ့ပိုက်ဆံ ပေးခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးခဲ့ပါ၊ ဖြတ်ပိုင်းရတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဆီ လာပေးပါ့မယ်၊ ခြောက်...ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘာမေ့ရှာလဲ”

“ရုက္ခဗေဒပါ”

“အား...တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရုက္ခဗေဒ
ပဲ”

“အို...ဒါဆို ကျွန်မတို့က မေဂျာတူတွေပေါ့၊ ခြောက်
မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်မက မာ၊ သူက မိဖုရားတဲ့”

“မိဖုရား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက အံ့သြဟန်ဖြင့် မိဖုရားမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။

“ခုလိုတွေ့ရတာ ခင်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊
ကျွန်တော်က မင်းမာန်ပါ”

“မင်းမာန်”

မိဖုရားစိတ်ထဲက ထိုနာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ခေါ်ရင်း
သူ့ကို ခင်မင်နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြဖြစ်၏။ ကြည်စင်နူးညံ့သော သူ့မျက်နှာ
က မိဖုရားအတွက် မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ဖွယ်ရာပင်။

“မိဖုရားတို့က ကန်တင်း(န်)က သွားစောင့်နေကြလေ၊
ကျွန်တော် ဖြတ်ပိုင်းရရင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကန်တင်း(န်)သွားမနေပါဘူး ကိုမင်းမာန်၊ မိဖုရားတို့
ဟိုနားက အေးဆေးဆိုင်ကပဲ စောင့်နေပါ့မယ်”

“အိုကေ”

“ဒါဆို မိဖုရားတို့သွားမယ်နော် ကိုမင်းမာန်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူခေါင်းညိတ်ပြတော့ မိဖုရားတို့နှစ်ယောက် ထိုအနားမှ
ထွက်လာခဲ့၏။

အေးဆေးဆိုင်ရောက်တော့ မာက ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး မိဖုရား
ကို ကြည့်သည်။

“အင်း...မိဖုရားတို့များ အစွမ်းထက်ပါ၊ အပြုံးလေး
တစ်ချက်မှာ ကူညီချင်တဲ့လူက ပြာသွားတာပဲ”

“မာနော်...ရှင်လည်း အတူတူ အကူအညီတောင်းတာပဲ
မဟုတ်လား”

“အမလေးတော်...မာ အကူအညီတောင်းတုန်းက အဲဒီ
မင်းမာန်ဆိုတဲ့ ကိုလူချောက အင်းမလုပ် အမလုပ်ပါဘူးနော်၊ မိဖုရား
ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောမှ ခေါင်းညိတ်တာပါ ဟွန်း”

မာပြောတာ မှန်တာမို့ မိဖုရား ကြိတ်ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဒါတော့ တိုက်ဆိုင်လို့နေမှာပေါ့ မာရဲ့”

“ဟွန်း...ဘာတိုက်ဆိုင်ရမှာလဲ၊ မိဖုရားမို့လို့ သူကူညီတာ
သေချာတယ်”

“ကိုမင်းမာန်ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူးမာရယ်၊
လူတိုင်းအပေါ်မှာ ရိုင်းပင်းစာနာတတ်မယ့်ပုံပါ”

“အမလေး သူလူကို အမှတ်ပေးနေလိုက်တာ”

“မာနော်...ဘာကိစ္စ သူက မိဖုရားလူ ဖြစ်ရမှာလဲ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ အခုမဖြစ်လည်း နောက်ဖြစ်လာမှာ၊ မာတို့က သိပြီးသား”

မာစကားကြောင့် မိဖုရားမျက်နှာလေးတွေ နီရဲသွားလျက် မာကို မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ မာက မိဖုရား ရှက်သွားတာကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးကာ...

“တကယ်ပြောတာ မိဖုရားရဲ့၊ ကိုမင်းမာန်က တော်တော် ချောတာပဲ၊ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ မျက်နှာလေးကလည်း ကြည်စင်နေတာ ရှင်နဲ့တော့ အလိုက်ဆုံးစုံတွဲပဲ”

“မာနော်...မိဖုရားကို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကြတာမှ မကြာသေးဘူး၊ ဒီလိုစကားတွေ ပြောစရာလား၊ တော်ကြာ သူကြားသွားရင် ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ”

“သူမကြားနိုင်လို့ ပြောတာပါ မိဖုရားရဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုမင်းမာန်မျက်လုံးတွေက ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ပုံပဲ”

“မာနော်...တော်တော့လို့ဆိုနေ”

ရှက်စိတ်ဖြင့် မိဖုရား အော်တော့ မာ ပန်းတွန့်ကာ...

“အင်း...တော်ဆို တော်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့

ဇာတ်လမ်းကတော့ တော်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုမှ အစပဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“မာနော်...မိဖုရား တကယ်စိတ်ဆိုးလာပြီ၊ ကိုမင်းမာန်ကို မစောင့်ဘဲ ထွက်သွားလိုက်ရမလား”

“အိုး...ဒါတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ ကိုမင်းမာန်က မိဖုရားကိုမတွေ့လို့ စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်”

“ဟော...ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုမင်းမာန် လာနေပြီ”

မိဖုရား လှမ်းကြည့်တော့ တကယ်ပဲ ကိုမင်းမာန်က ရွေးစို့သောမျက်နှာဖြင့် သူမတို့ဆီ လျှောက်လာနေ၏။ ကြည့်ရတာ မင်းမာန်လည်း လူကြားထဲ တော်တော်ကို တိုးလိုက်ရ၍ ပင်ပန်းသွားပုံရသည်။

မိဖုရားက သူမအနား ရောက်လာသော ကိုမင်းမာန်ကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“အတော်ပင်ပန်းသွားလား မင်းမာန်”

“ပင်တော့ မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒီနေ့ လူနည်းနည်းများတော့ ပိုတိုးလိုက်ရတာပေါ့၊ ဒီမှာ မိဖုရားတို့အတွက် ဖြတ်ပိုင်းတွေ”

မင်းမာန်က ဖြတ်ပိုင်းများကို ထုတ်၍ မိဖုရားတို့ကို ပေးသည်။ မိဖုရားက သူမဖြတ်ပိုင်းလေးကိုယူရင်း မင်းမာန်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိသည်။

“မင်းမာန် ကူညီလို့ မိဖုရားတို့ ခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ နဲ့ ငွေသွင်းပြီးသွားတာ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မင်းမာန်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မိဖုရားတို့ကို ခုလိုကူညီရ တဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေတာပါ”

“ဪ...မေ့နေလိုက်တာ၊ တစ်ခုခုသောက်ပါဦးနော် ဘာသောက်မလဲဟင်”

မင်းမာန်က မိဖုရားသောက်နေသော အအေးခွက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သံပရာရည်”

ဟု ပြော၏။ ဒါကိုပဲ မာက မိဖုရားမြင်အောင် သူမကို ပခုံးတွန့်ပြသည်။ သဘောကတော့...

‘ရှင်သောက်တာ သူလိုက်သောက်နေတယ်’ဟု ပြောချင် တာ မဟုတ်လား။ မိဖုရားက မှာအပြုအမူကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်၍ မင်းမာန်အတွက် သံပရာရည် မှာပေးလိုက်သည်။

မာက မင်းမာန်ကို သေချာအကဲခတ်ကာ...

“မင်းမာန်က ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးသင်တယ်”

မှာအပြောကြောင့် မင်းမာန် လှစ်ခနဲပြီးလိုက်တာ တွေ့ရ ၏။

“မာ အကဲခတ်ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော် တောင်ကြီး

ကပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့် အသားတွေ ဒီလောက်ဖြူပြီး စကား ပြောရင် ဝဲချင်နေတာကိုး”

“အဟွန်း...မာတို့ကရော ဒီမြို့ကပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တို့ရော မိဖုရားပါ ဒီမြို့သူပါ”

“ကျွန်တော် ခုလို မြို့ခံလူတွေနဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်ဗျာ”

“အဟင်း...မာတို့က မြို့ခံလူတွေဆိုပေမယ့် လောလော ဆယ်မှာတော့ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ မင်းမာန်ကပဲ မာတို့ကို ကူညီလိုက် ရပြီနော်”

“ဒါတော့ ကူညီခွင့်ကြုံလို့ ကူညီရတာပဲဗျာ၊ ခုဆို ကျွန်တော်တို့ ခင်သွားပြီနော်၊ နောက်တွေရင် မိဖုရားကို ခေါ်လို့ရ မလား”

မိဖုရား အမည်ကိုခေါ်ကာ သူမကိုကြည့်၍ မေးလာ၍ မာက မိဖုရားမျက်နှာကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူမ ဘာမှမဖြေနိုင်ခင်မှာပဲ...

“သိပ်ခေါ်မှာပေါ့ မင်းမာန်ရယ်၊ အခု မာတို့တစ်တွေက သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် မိဖုရား”

“အင်း”

မာစကားကို မိဖုရား ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူမမျက်နှာ

ပြီးသွား၏။

“မင်းမာန်နဲ့ မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ၊ ကဲ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ နောက်ဆို သွားအတူ၊ စားအတူ”

“မာ”

“ဪ...သူငယ်ချင်းဘဝ ပျော်စရာကောင်းတာကို ပြောတာပါ မိဖုရားရဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်လည်း မာတို့နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“မာတို့ကလည်း မင်းမာန်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့ရှင်”

“ကဲဟေ့...ဒါဆို ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ နေ့လယ် စာကို တစ်နေရာရာ သွားစားကြစို့”

“မာပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် မာတို့ကို နေ့လယ်စာ နဲ့ ဧည့်ခံပါရစေ”

“အိုး...မဟုတ်တာ၊ ခုပဲ မင်းမာန်က မိဖုရားတို့ကို ကူညီပြီးသွားပြီပဲ၊ မိဖုရားတို့ကပဲ ကျွေးပါရစေ”

သူမ အားနာစွာဝင်ပြောတော့ မင်းမာန် ပြုံး၍ မိဖုရားကို ကြည့်သည်။

“ဒါဆို နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်ကျွေးမယ်နော် မိဖုရား၊ ဒါကို သဘောတူပြီဆိုမှ သွားမယ်”

“အမလေး...ဒါမျိုးက နောက်တစ်ခေါက် မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆယ်ခေါက်ဆိုလည်း မာတို့က သဘောတူပြီးသား၊ အစား စားရမှာကိုတော့ မာတို့က အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ဟယ်...မာကလဲ”

မာ့စကားကြောင့် မင်းမာန်ကို အားနာသွားကာ မိဖုရား ဝင်ဟန့်တော့ မင်းမာန်က အပြုံးမပျက်ဘဲ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ စားမယ့်သူရှိရင် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွေးဖို့အဆင်သင့်ပါ”

ဟုပြောရင်း သူ့အကြည့်တွေက မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေး ဆီ ရောက်လာ၍ မိဖုရားမှာ ပါးလေးတွေ ရဲနီသွားကာ ဘာဆက် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုနေ့က မိဖုရားတို့သုံးယောက် နေ့လယ်စာကို မြို့ထဲမှ စားသောက်ဆိုင်တွင် စားဖြစ်ကြသည်။ ထူးခြားစွာပင် မင်းမာန်က မိဖုရားကိုချည်း ဂရုစိုက်နေ၍ မာ့ကို မလုံမလဲကြည့်လိုက်ပေမယ့် မာက ခပ်တည်တည်ပင်။ မင်းမာန်လုပ်သမျှကို မာက တမင်မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ ဗိုက်ဆာ၍ ထမင်း ကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ စားနေသလားမသိ။ မိဖုရားကတော့ မာ့ကို ကြည့်ကာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘဲ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ် လျက် အနေခက်နေ၏။

ကျောင်းဖွင့်စအချိန်မို့ မိဖုရားတို့အတွက် အတန်းတက်ချိန် နည်းပါးနေပါ၏။ ထို့အတွက် မိဖုရားတို့နှင့် မင်းမာန် ပို၍ပေါင်း စည်းဖို့ ဖြစ်စေသည်။

စာသင်ချိန် နည်းပါးချိန်မှာ မိဖုရားတို့က မင်းမာန်နှင့်အတူ မြို့အနှံ့ လျှောက်လည်ဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ မိဖုရားတို့ ရောက်လာ တာက ကန်တော်ကြီးဖြစ်သည်။

မိုးရနံ့ကသော လေက ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်လျက် အေးမြ စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ကာ နေရတာ တစ်မျိုးအရသာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိမ်းစိုသော ပတ်ဝန်းကျင် ကြောင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးကာ စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။ ဧည့်သည် အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ရှိသော်လည်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းဖွင့်စဖြစ်၍ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေက အချိန်ပြည့် ကျောင်းမတက်ကြ။ ထိုအထဲမှာ မိဖုရားတို့လည်း ပါသည်။ မင်းမာန်ကတော့ ကန်ရေပြင်ရှုခင်းကို ငေးနေ၏။

“ဒီနေရာလေးက တစ်မျိုးပဲနော်၊ စိတ်ထဲမှာ လွမ်းစရာ ကောင်းသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

မင်းမာန်က မိဖုရားနှင့်အတူ ထိုင်ရင်း ထိုစကားကို ခပ်တိုး တိုးပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မာက မင်းမာန်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ...

“အဟယ်...မင်းမာန်က လွမ်းစရာကောင်းတယ်ဆိုတော့ တောင်ကြီးမှာ လွမ်းစရာ ကျန်ခဲ့ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာက လွမ်းစရာမရှိပါဘူး”
မင်းမာန်က မိဖုရားမျက်နှာကို ဝှစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မလုံမလဲဟန်ဖြင့် ကမ်းကတန်း ဖြေတာကို မာက သဘောကျစွာ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“ဒီလောက်လည်း ရှင်းပြမနေပါနဲ့ မင်းမာန်ရယ်၊ မာက စတာပါ၊ မင်းမာန် သန့်သန့်လေးဆိုတာ မာ သိပါတယ်၊ နော် မိဖုရား”

“ဘာဆိုလဲ မာနော်”
မိဖုရားမှာ မာထံက မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် မျက်နှာ လေးနီလျက် မာ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ဖက်လှည့်သွားတော့

မင်းမာန်က မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“မာက သိပ်အစသန်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အစသန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ဆို သူရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကြမှ မာ အဖော်ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့မယ်”

“အမလေး...မာတို့က အဖော်မလိုပါဘူးနော်”

သူ့အလှည့်ကြတော့ မာက ဆတ်ဆတ်ခါ ငြင်း၏။ ဒါကို မိဖုရားက သဘောကျသလို ကြိတ်ပြီးလိုက်တာကို မာန်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။ မိဖုရားက ဘယ်လိုနေနေ သိပ်လှသူလေးဖြစ်သည်။ မိဖုရားအလှကို တစ်ခါမြင်လိုက်ရုံနှင့် တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ် မာန်၊ ကောင်းတယ်၊ မာန့်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မာ့အတွက် ဘက်ညီတာပေါ့”

“မိဖုရားနော်...ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ မာ့ဘက်က မပါဘဲ အခုထဲက မာန့်ဘက်ပါနေလိုက်တာ၊ နောက်ဆို ဒီထက်ပိုဆိုးမှာ သေချာတယ်”

“မာနော်...ပြောရင်းက ပိုဆိုးလာပြီ”

“မာ ဘာပြောလို့လဲ၊ မာန့်ကို တွေ့ပြီးကတည်းက မာ့ထက် ပိုခင်မုန်း မာက သိပါတယ်နော်”

“ကြည့်စမ်း...မာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

မိဖုရားမှ မာန့်ရှေ့မှာ ပေါ်တင်ကြီး စနေတာဆိုတော့ မာ့ကို ပိုပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လျက် ပါးလေးတွေ ရဲနီစွာ အနေခက်နေပုံက မာန်က ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငေးခနဲကြည့်ပြီးမှ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူမကို အားနာသွားဟန်ဖြင့်...

“မိဖုရားကို မစပါနဲ့ မာရယ်၊ သူ အနေခက်နေပါမယ်”

“အံ့မယ်...မာက ဘာပြောရသေးလို့လဲ”

ဒါတောင် မာက အလျော့ပေးချင်သေးတာမဟုတ်။

မာန်က မိဖုရားဘက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် ရေခဲမုန့် သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမတို့နားက အလိုက်တသိ ခွဲထွက်သွား၏။

“မာ မကောင်းဘူးကွာ၊ မိဖုရားတို့ ရိုးရိုးသားသားခင်တာကို တစ်ယောက်မျှန်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်ရဲအောင် လုပ်တယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကိုက ရှင်တို့နှစ်ယောက် မရိုးသားလို့ သိလား၊ ရိုးသားတဲ့လူတွေဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလို ရှက်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“မာနော်...ပြောလေကလေပါလား၊ မာန့်နဲ့မိဖုရားတို့ ခင်တယ်ဆိုပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိကြတာ၊ ဒီလောက်စတော့ သူလည်း ဘယ်နေတတ်မလဲ”

“အိုး...မာကတော့ ကိုယ်မှမဟုတ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်စေ့စေ့ နေတတ်တယ်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“တော်ပြီကွာ၊ နောက်ဆို မိဖုရားတို့ကို မစနဲ့၊ ဟိုမှာ မာန် လာနေပြီ၊ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့”

မိဖုရားစကားအဆုံးမှာ မာန်က သူမတို့နား ရောက်လာပြီး ဝယ်လာသည့် ရေခဲမုန့်ကို မိဖုရားနှင့်မာန်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ မာန်”

“မာတို့ကတော့ ကျေးဇူးမတင်ဘူးနော်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မာ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ”

“တကယ် မာ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေရမှာလား၊ ဒါဆို”

“မာနော်...မာ၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရေခဲမုန့်စားနေ သိလား”

“အေးပါ၊ မာက ဘာပြောလို့လဲ”

မိဖုရားတို့ ရေခဲမုန့်စားနေတုန်း တစ်ဖက်မှလာသော ကျောင်းသူတစ်သိုက်က မာန်နား ရောက်လာကာ ထိုအထဲမှ အသား ဖြူဖြူ၊ ပါးရဲရဲလေးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မာန်ကိုမြင်သွားပြီး မာန်နားကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာ၏။

“ဟေ့...မာန်၊ နင် ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ”

“တွယ်တာပါလား”

မာန်က တွယ်တာကိုမြင်တော့ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား

၏။ မာန်နှင့်တွယ်တာက တောင်ကြီးဇာတိတွေဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

တွယ်တာကို မာန်က သာမန်လောက် ခင်ပေမယ့် တွယ်တာက မာန်ကို လိုတာထက်ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတတ်ရုံမက မာန်ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသူဖြစ်သည်။

မနေ့ကတော့ တွယ်တာက သူတို့နှင့် လျှောက်လည်ရန် မာန်ကို ခေါ်သည်။ သူ မလိုက်ချင်၍ မအားဘူးဟု ပြောခဲ့သမျှ ဒီမှာ တည့်တည့်လာတွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

တွယ်တာကလည်း အကင်းပါးသူဖြစ်၍ မာန်ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း သူမအကြည့်တွေက မာန်နှင့်မိဖုရားထံမှာသာ ရောက်နေ၏။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ မာန်”

“သူက မာ၊ သူက မိဖုရားတဲ့”

“တို့က တွယ်တာ၊ နောက်တွေ့ရင် ခေါ်မယ်နော်”

တွယ်တာက လှပစွာရယ်မောရင်း သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်သဖြင့် မိဖုရားတို့က ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေလိုက်ရသည်။

“တွယ်တာနဲ့အတူ လျှောက်လည်ဖို့ခေါ်တော့ မာန်က မအားဘူးတဲ့”

“တွယ်တာ”

တွယ်တာကို ဟန်တားရင်း မာန်အကြည့်တွေက မိဖုရားထံ ရောက်လာသည်။ မိဖုရားက မာန်အကြည့်တွေကို မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာလေးကို အလှဆုံး ပြုံးထားလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာတော့ တွယ်တာသဘောထားကို မိန်းမသားချင်းမို့ လှမ်းမြင်နေသည်။

“ရပါတယ်နော် မာန်က တွယ်တာထက် တခြားသူငယ်ချင်းတွေကို ပိုခင်နေပါ။ ကဲ သွားမယ်”

မာန် ဘာမှမပြောနိုင်ခင် တွယ်တာက နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

တွယ်တာ ထွက်သွားတော့မှ မာန်က မိဖုရားတို့ဆီ လျှောက်လာကာ...

“ဆောရီးနော် မိဖုရား၊ တွယ်တာအပြုအမူတွေအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မိဖုရားစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး မာန်”

“တွယ်တာက ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြီးကပါ”

“ဪ”

ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘဲ မာန်က သူ့ဘာသာသူ ရှင်းပြနေ၏။ မာက မာန်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း...

“မာန်သူငယ်ချင်းမလေးက ချောသားပဲ”

“တွယ်တာ ချောတယ်ဆိုတာ မာတို့ကိုတော့ မမိပါဘူး ဗျာ”

“မာတို့ဆိုတော့ မာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိဖုရားကိုပြောတာ ဖြစ်ရမယ်”

မိဖုရားမျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်လျက် သူပြောလိုက်တော့ မာ ပခုံးတွန့်ပြီး မိဖုရားမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

မိဖုရားက မာန်အကြည့်များကို မသိဟန်ဆောင်ကာ...

“ဒီကပြီးရင် ဘယ်သွားကြမလဲ မာ”

“ပြန်မယ်လေ၊ ကျောင်းဘက် ခဏလှည့်ဝင်ပြီး ကလပ်စ်မရှိဘူးဆိုရင် အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

“အင်း...အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ်”

မိဖုရားကပါ ထောက်ခံလိုက်တာကြောင့် မာန် သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိဖုရားနှင့်သူ မခွဲချင်သေးပါ။ နေရာအနှံ့ မိဖုရားနှင့်အတူ လျှောက်လည်ချင်၏။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲကဆန္ဒကို သူ မျှီသိပ်ရဦးမည်မဟုတ်လား။

ကျောင်းတက်ချိန်များမှာတော့ မာန်က မိဖုရားတို့အတွက် အဖော်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဖုရားတို့ ရုက္ခဗေဒမေဂျာက ပရက်တီကယ်အချိန်များတွင် ပုံဆွဲရတာက များ၏။ ပြီးတော့ မိုင်နာ

မေ့ရှာဖြစ်သည့် ဇူးကလည်း ပုံများသာရေးဆွဲရတာမို့ ပုံမဆွဲတတ်သော မိဖုရားအတွက် အခက်အခဲဖြစ်ရ၏။

မိဖုရားထက်စာလျှင် မာက တော်သေး၏။ ဘယ်သူမှ အားမကိုးဘဲ ပုံတစ်ပုံကို သေသပ်လှပစွာ ဆွဲနိုင်သည်။ မိဖုရားကြံတော့ ပုံကိုလှအောင် ဆွဲနိုင်သည့် အင်အားမရှိ။ ထိုအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးသူက မာန်ဖြစ်သည်။

ပရယ်တီကယ် အချိန်များတွင် မိဖုရားတို့ထိုင်သော ခုံနောက်နားမှာ ထိုင်ကာ မိဖုရား အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးတတ်သည်။

“မိဖုရားစာအုပ် ကျွန်တော့်ပေးလေ၊ ကျွန်တော် ဆွဲပေးမယ်”

“မာန်အတွက် ပြီးလို့လား”

“အင်း...ပြီးပြီ”

သူပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြီး မိဖုရားကို သူ့စာအုပ်လှမ်းပေး၏။ မိဖုရား ယူကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ မာန်စာအုပ်မှာ သေသပ်လှပသော ပုံလေးတွေ ဆွဲပြီးနေသည်။

“မာန်က သိပ်တော်တာပဲနော်၊ အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ဒီလောက်သေသပ်လှပတဲ့ပုံ ဆွဲနိုင်တယ်၊ မိဖုရားဆို အချိန်သာကုန်သွားတယ်၊ ပုံတော့ ပြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မလှမပကြီးဖြစ်နေတာ”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ အကျင့်မရှိသေးရင် ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ နောက်ဆို ကလပ်စ်မရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော်က မိဖုရားကို ပုံဆွဲသင်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မာန်”

မာန်ကောင်းမှုဖြင့် မိဖုရား ပရယ်တီကယ်စာအုပ်ထဲတွင် လှပသော ပုံလေးတွေ ရောက်ရှိခဲ့၏။ အမှတ်လည်း ကောင်းကောင်းရရှိခဲ့တာမို့ မိဖုရား ပျော်လို့မဆုံး။

“မာန်ကို မုန့်ကောင်းကောင်း ဝယ်ကျွေးရမယ်သိလား”

“ဘာလဲ ပုံဆွဲခလေး”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

“ဘာထူးသေးလဲ မိဖုရားရယ်၊ အတူတူပဲပေါ့”

မာန်အပြောကြောင့် မိဖုရား ပြုံးမိသွား၏။ ဟုတ်သားပဲ အရာကြီးနဲ့ ကုလားကြီး အတူတူပဲပေါ့နော်။

“စေတနာတွေ...စေတနာတွေ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ့်လူနဲ့၊ ပုံဆွဲပေးတဲ့လူနဲ့၊ မာတို့များကြတော့ သူတို့လိုမဟုတ်ပါလားနော်”

မာ ဝင်ပြောတော့ မာန်က မိဖုရားကို လှမ်းအကြည့်မှာ အကြည့်ချင်း ဆုံသွား၏။

“မာကိုလည်း မုန့်ဝယ်ကျွေးမှာပါနော်”

“ကျွေးမဲ့သူရှိတော့လည်း စားရမှာပေါ့”

“ကဲ...ဘာစားမှာလဲပြော”

“မာကတော့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားပြီး အအေးသောက်
မယ်”

“မာနော်...သူလည်း မေးတာမဟုတ်ဘဲနော်”

“အေးလေ...မာကလည်း မာန့်ကိုယ်စား ဝင်ဖြေပေး
တာပဲ”

“သွား”

မာန့်က တောင်ကြီးသားရိုးလားမသိ။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ
ကြိုက်၏။ မိဖုရားနှင့် အကြိုက်ချင်းတူနေတာကိုတော့ မိဖုရား
ဖွင့်မပြောပါ။ ဆိုင်မှာ အတူထိုင်ဖြစ်တော့ မာန့်က မိဖုရားအတွက်
ရေခဲနွေးထည့်ပေး၊ ကော်ဖီမှာပေး၊ တူယူပေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း
အလုပ်ရှုပ်နေသော မာန့်ကို ‘အဟမ်း’ဟု အသံဖြူပြီး မျက်နှာကို
တစ်ဖက်လွှဲထား၏။ မိဖုရားကတော့ မာန့်ဘာလုပ်လဲဆိုတာ သိနှင့်
နေတာမို့ မာ မမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆူလိုက်မိသည်။
အဲဒီမာဟာလေ လူတစ်ဖက်သား အနေခက်အောင် သူရဲရာကြို
လုပ်တတ်လွန်းသည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်အပြစ်တင်နေမိ၏။

စားသောက်ဆိုင်ရောက်တော့ ကိုယ်ကြိုက်တာ အသီးသီး
မှာပြီးချိန်လေးတွင် မာက...

“မာန့်က မိဖုရားအတွက် ပုံဆွဲပေးနေတာ အကြောင်း

မဟုတ်ဘူးနော်၊ စာမေးပွဲကြရင် မိဖုရားအတွက် အခက်အခဲဖြစ်
မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ် မာ၊ ဒါကြောင့်
မိဖုရားကို ပုံဆွဲသင်ပေးဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပါတယ်”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ မာန့်နဲ့သာ ဆွဲသင်ရင်
မိဖုရားလည်း ပုံဆွဲမြန်မြန်တတ်မှာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား
မိဖုရား”

မာစကားက ဘာလိုလိုမို့ ကော်ဖီသောက်နေသော မိဖုရား
မှာ သီးချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။ မာန့်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“ကျွန်တော်က ကြိုးစားသင်ပေးလို့ မိဖုရားကလည်း
ကြိုးစားသင်ရင် မာပြောသလို မြန်မြန်တတ်လွယ်မှာပါပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝိုပြီးမြန်ချင်ရင် နောက်ဆို ကျောင်းစော
စောလာပြီး ပုံဆွဲသင်ကြပေါ့”

“မိဖုရား အချိန်ရရင် ကျွန်တော်သင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

မိဖုရားမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မာန့်က ပြော၏။
မာက မိဖုရားကို မေးဆတ်ပြရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မိဖုရား၊ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...ရပါတယ်၊ ဟို မာန့်ကို အားနာစရာများဖြစ်နေ
သလားလို့”

“ဟောဗျာ...ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ၊ မိဖုရားက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပဲ”

“မိဖုရားကလည်း မာန်သူငယ်ချင်းပါပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် မိဖုရား”

“အင်း”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“အမလေး...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်၊ မာက သဘောကို ပြောတာပါ၊ ခစ်...ခစ်”

မာ့မျက်နှာက တစ်စက်မှ အပိုးမကျိုး၍ မိဖုရား မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“မိဖုရားအတွက် မာန်ကိုယ်ပိုင် အချိန်တွေ ဖဲပေးနေရ သလိုမျိုး ဖြစ်နေမလား မာန်”

“ဖြစ်လည်း မိဖုရားအတွက်ပဲဗျာ၊ ရပါတယ်”

“ကဲ...ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ မိဖုရား၊ ရှင့်ဘက်ကသာ အသင့်ပြင်ထားတော့”

မိဖုရားက သူမအတွက်ဟုဆိုလာသော မာန်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ တိုက်ဆိုင်တော့ မာန်ကလည်း မိဖုရားကို လှမ်းကြည့်ချိန်မှ သူမတို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ မာန်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမှာ မိဖုရားပါးလေးတွေ နွေးခနဲ

ဖြစ်သွား၏။ သူမတို့နှစ်ဦးသား ရင်မှာလှုပ်ရှားသွားတာ ဘယ်သူမှ သိလိုက်ကြမည်မထင်။

“မဟုတ်ဘူး မိဖုရားရဲ့၊ ဒီပုံဆွဲရင် ထိပ်ဘက်က စဆွဲရ တယ်၊ လက်ကို ဒီလိုထား”

“အို”

မာန်က ပြောပြောဆိုဆို စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် မိဖုရား လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ ပုံဆွဲဖို့ အနေအထား ပြင်ပေး ၏။

မိဖုရားမှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ သူမိမ်းယောက်ျားတစ်ဦး နှင့် အခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့ဖူး၍ မာန်အပြုအမူကြောင့် မျက်နှာ လေးနီမြန်းလျက် အနေရခက်ကာ ရှက်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်သွားသည်။

ဒီတော့မှ မာန်က သူ၏အပြုအမူကို သူ့ဘာသာသတိထား မိသွားကာ မိဖုရားကို အားနာဟန်ဖြင့်...

“ဆောရီး...ကျွန်တော်က မိဖုရား ပုံဆွဲတတ်စေချင်တဲ့ စောနဲ့ ဖြစ်သွားတာ”

မိဖုရားကို မာန်က တောင်းပန်သည်။ မိဖုရားမှာသာ မာန်မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားရင်း ခေါင်းညိတ်လျက်

“ရ...ရပါတယ် မာန်”

အရေးထဲကြမှ မိဖုရားက အသံတုန်ချင်နေ၍ ကိုယ့်ကိုယ်

ကို အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ မာန်နှင့် ပတ်သက်တိုင်း ဘာကြောင့် မိဖုရား စိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်းမသိ။ မိဖုရား ခေါင်းလေးငုံပြီး ပုံဆွဲဆက်ကျင့်နေစဉ်အတွင်း အနားတွင်ထိုင်နေသော မာန်က သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသလို စိတ်မှာ ခံစားရကာ စောချွေးလေးများပင် ပျံ့ချင်ချင်ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို အသာပင့်ကာ မာန်ကိုကြည့်မိတော့
“အို”

မိဖုရား စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း မာန်က သူမကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတာနှင့် သွားဆုံ၍ မိဖုရားရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ခန့်သွားကာ ခေါင်းလေးပါ သူ့အလိုလိုသွား၏။ မာန်ထံမှ စူးရှရွန်းလဲ့သည့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ ထူးခြားစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက် မိဖုရားရင်ကို ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်စေသော ဆွဲငင်အားတစ်မျိုး ပါဝင်နေတာကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် မသိသလို ဟန်ဆောင်နေ၍ မရဘဲဖြစ်သွား၏။

“မိဖုရား”

“ရှင်”

မာန်ခေါ်သံ တိုးတိုးလေးကြောင့် မိဖုရားကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ မာန်က မိဖုရားလက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ် ကိုင်လာလျက်...

“ကိုယ် မိဖုရားကိုချစ်တယ်”

“အို”

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလားဟင်”

“ဟင်အင်း”လို့ မိဖုရား သူ့ကို ခေါင်းခါလိုက်ရမှာလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်နေရမှာလားဆိုတာ မိဖုရားကိုယ်မိဖုရားလည်း မသိ။ မိဖုရားသိတာက မာန်နားက အခိုးအငွေ့ဖြစ်ကာ အမြန်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“မိဖုရား”

“မိဖုရားလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလား မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်လေ မိဖုရားကို စတွေ့ထဲက သိပ်ချစ်သွားခဲ့မိတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါလား မိဖုရားရယ်”

“လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အို...မိဖုရား မသိဘူး”

မိဖုရားမှာ မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် ပြောရင်း မာန်လက်ထဲက သူမလက်လေးကို ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မာန်ကမလွှတ်။

“လွှတ်ပါ”

“ကိုယ့်ကို မိဖုရား မုန်းလား”

မိဖုရား မဖြေတော့ သူက ထိတ်သွားလျက် သက်ပြင်း

ကြိတ်ချပြီး မိဖုရားလက်လေးကို အသာလွှတ်ပေးသည်။ ဒီနေ့မှ
မာကလည်း ပေါ်မလာ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်ကာ...

“ဒီမှာပဲ ပြောလို့ရရင် ပြောပါလား မာန်ရယ်”

သည်တော့ သူက သူမကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“ကိုယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး မိဖုရား၊ မိဖုရားနားမှာ
နေရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်ဘူး၊
ကိုယ် မိဖုရားကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မိဖုရားရယ်”

“အို”

မျှော်လင့်ထားသော စကားဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကြား
ရတော့ မိဖုရား တုန်လှုပ်နေမိ၏။ မာန်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်
ရဲတာနှင့် မျက်နှာလွဲလို့သာနေမိ၏။ သူက အထင်လွဲကာ...

“မိဖုရား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို စကားမပြောနိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်ဆိုး
သွားတာလားဟင်”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“မိဖုရား...ဟို စဉ်းစားပါရစေဦး မာန်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ့်ကို မမုန်းတဲ့

အတွက်ပါ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံဖို့ မိဖုရား စဉ်းစားပါ၊ ဒါပေမဲ့
မိဖုရားအတွက် ကိုယ် နောက်ကျတဲ့လူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

မာန်စကားက မိဖုရားနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်လူများ
ကို ဆိုလိုမှန်း မိဖုရား သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကို စိတ်မချ
နိုင်ဖြစ်နေသော မာန်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မာန်အတွက် မိဖုရားဘဝမှာ နောက်မကျသေးပါဘူး
မာန်”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ မိဖုရားရယ်၊ အဖြေကို မြန်မြန်
ပေးဖို့တော့ စဉ်းစားပေးပါဗျာ၊ ကိုယ် မိဖုရားကို တကယ့်မေတ္တာ
စစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်တာပါ”

“မိဖုရား ယုံပါတယ် မာန်၊ ဟော ဟိုမှာ မာ လာနေပြီ”

ဒီတော့မှ မာန်က မိဖုရားလက်ကလေးကို လွှတ်၍
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားထိုင်၏။ မာက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့်
အခန်းထဲ ဝင်လာကာ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ မိဖုရား၊ ပုံတွေ တော်တော်ဆွဲတတ်ပြီ
လား”

“သွားပါ၊ ခုမှ လာမမေးပါနဲ့”

“ဟင်...ခုမှလာမမေးလို့ ဘယ်အချိန် မေးရမှာလဲ မိဖုရား
ရဲ့၊ ဘာလဲ မာ မလာလို့ မိဖုရားက စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ဆို မိဖုရား အဖော်ရအောင် ရှင် လာသင့်တာပေါ့”

“ခစ်...ခစ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိဖုရားရယ်၊ မိဖုရားဘေးမှာ မာန် တစ်ယောက်လုံး အဖော်ရှိနေပြီပဲ၊ မာန်က ရှင်ကို ကိုက်မစားပါဘူး ကွယ်”

“မာ...နော်”

နဂိုက စိတ်မလုံသော မိဖုရားတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ မာက သူတို့နှစ်ယောက် ကို အကဲခတ်ကာ...

“မာန့်မျက်နှာကြီးက နီလို့ပါလား၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာ၊ မိဖုရား မာ ရောက်လာပြီဆို တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

မိဖုရား ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မာန်က လှစ်ခနဲ သူမတို့ နားက ထွက်သွား၏။ မာန် ထွက်သွားမှ မာက...

“မာကို မှန်မှန်ပြောနော် မိဖုရား၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရ တာ မရိုးဘူး”

“ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ မာ”

မိဖုရားရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆို၍ မာပဲရှိတာမို့ သူမ

ဆက်လက်ဟန်မဆောင်ချင်တော့ဘဲ ပြန်မေးလိုက်၏။ မာက မိဖုရား မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား မိဖုရား”

“မာထင်တာ လွဲသွားပြီ၊ မာန်က ခုမှ မိဖုရားကို ချစ်ရေး ဆိုရုံပဲရှိသေးတယ်၊ ကဲ”

“ဪ...ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမှာ မလုံ မလဲတွေ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ခစ်...ခစ်”

မာက ခုမှသဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ရယ်၏။ မိဖုရားလည်း မာနှင့်အတူ ရောရောင်ရယ်လိုက်မိ၏။

“ကဲ...ပြော မိဖုရားလည်း မာန့်ကိုချစ်နေပြီမဟုတ် လား”

“မာန့်ကို စဉ်းစားပါရစေဦးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်မာ”

“မာမေးတာ အရင်ဖြေဦးလေ”

“မာသဘောကရော”

မာက လေးလေးနက်နက် တွေးဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ် ကာ စဉ်းစား၏။ နောက်မှ တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်...

“အင်း...မာန်က မာတို့နှစ်ယောက်လားတာ အတော်ကြာပြီ၊

သူက ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊ တခြား ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရဘူး၊ မိဘမျိုးရိုးကလည်း ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ရှင်လက်ခံမယ်ဆိုရင်လည်း လက်ခံသင့်ပါတယ်”

မာ့ ပြောစကားကို မိဖုရား ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း မာန်ကို ချစ်နေမိပြီမို့ မာ့စကားကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်၏။

“ရှင်လည်း မာန်ကို ချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

မာ့အမေးကို မိဖုရား ဝန်ခံလိုက်တော့ မာက ရယ်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒါက အမှန်တရားပဲ”

မာန်ကို မိဖုရား အဖြေပေးလိုက်သောနေ့က သူမတို့ ကျောင်းဖွင့်ချိန် နှစ်ဝက်တွင်ဖြစ်၏။ အချိန်တိုတိုအတွင်း မာန်အပေါ်ထားမိသည့် သံယောဇဉ်က ခိုင်မာတွယ်တာသွားပြီမို့ မာန် လိုချင်သည့် အဖြေကို အမြန်ဆုံး ပေးဖြစ်သွား၏။

မိဖုရားက ‘ချစ်ပါတယ်’ဟု အဖြေပေးလိုက်သောအခါ မာန်က အသံကျယ်ကြီး ထအော်၍ မိဖုရားမှာ ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်မိသည်။

“မရှက်ဘူးလားလို့၊ ဘာလို့အော်ရတာလဲ”

“ပျော်လို့”

“မိဖုရားပြောတာ တကယ် တကယ်ပါနော်၊ ကိုယ်နားကြားလွှဲတာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်နော် မိဖုရား”

“အင်း”

“ပါးစပ်ကပြောကွာ”

“ချစ်တယ်”

မာန်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ထပ်ကာမေးနေ၍ မိဖုရားမှာ မျက်နှာနီနီနှင့် သူကျေနပ်အောင် ထပ်ဖြေရသည်။ သူက မိဖုရားမျက်နှာလေးကို နူးညံ့စွာပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကိုယ် သိပ်ပျော်တာပဲ မိဖုရားရယ်”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပေါ့ မာန်ရယ်၊ မိဖုရားဘဝမှာ မာန်ဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပါ၊ မာန်ကလွဲပြီး မိဖုရားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး”

“မိဖုရားရယ်”

မာန်က မိဖုရားလက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ လှပသော မိဖုရားမျက်နှာလေးကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မာန်က သူမလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရုံမှလွဲ၍ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါ။

“မိဖုရားကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ ချစ်သွားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မိဖုရားတစ်ယောက်သာ ပထမ

ဆုံးနဲ့ ဆောက်ဆုံးချစ်သူ ဖြစ်ပါရစေမယ်။ တကယ်လို့များ ကံကြမ္မာ အကြောင်းကြောင့် ဒီဘဝမှာ မိဖုရားနဲ့လွဲခဲ့ရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ် လက်မထပ်တော့ဘူး”

“မာန်ရယ်”

တည်ငြိမ်သောအသွင်၊ လေးနက်စွာပြောနေသော မာန်ကို ကြည့်ပြီး မိဖုရားရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မာန်ရယ် မာန်သစ္စာစကားကို မိဖုရား ယုံပါတယ်။ ပြီးတော့ မိဖုရားတို့နှစ်ယောက် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ခွဲရမှာမဟုတ်ပါ ဘူး။ မိဖုရားရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အချစ်သစ္စာကြောင့် ပေါင်းဆုံရမှာပါ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို မိဖုရား ယုံစေချင်လို့ သစ္စာစကားပြောမိ တာ။ ကိုယ့်စကားကြောင့် မိဖုရား စိတ်ညစ်သွားလားဟင်။ ကိုယ် မိဖုရားကို သိပ်ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်။ ဒါကြောင့် မိဖုရား စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ့် အရာမှန်သမျှ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်မယ်”

“ကိုယ့်ကြောင့် မိဖုရား ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေရဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြောနေသော မာန်ကိုကြည့်ပြီး မိဖုရား မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွား၏။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်အပေါ် တန်ဖိုး ထားခံရတာ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ကောင်းသလဲ

နော်။

“မိဖုရားကို ယုံပါ မာန်ရယ်။ မာန်အချစ်ကြောင့် မိဖုရား ဘဝ ချမ်းမြေ့ရမယ်ဆိုတာ”

“ချစ်သူရဲ့ အားကိုးယုံကြည်တဲ့စကား ကြားရတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် မိဖုရား”

မိဖုရားတို့နှစ်ယောက် အပြီးကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်မိကြချိန်မှာ နှစ်ဦးသား ရင်တွင်းကိုယ်စီ အေးမြလျက်။

“ကဲ...ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူမှန်ကျွေးမှာလဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားပြီကို သိသွားသော မာက မှန်ကျွေးခိုင်းတော့၏။ မိဖုရားနှင့်မာန် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်လျက်...

“နှစ်ယောက်စလုံး ကျွေးမှာပေါ့ မာ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဘဝ ဖြစ်သွား ပြီ”

မာန်အပြောကို မိဖုရား ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်တော့ မာ ပခုံးတွန့်၏။

“အမလေး...နှစ်ယောက်သား ညီနေလိုက်တာ။ မာတို့ ကတော့ ဘယ်သူကျွေးတာဖြစ်ဖြစ် စားမှာပဲ။ နှစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်

သုံးယောက်ဖြစ်ဖြစ် ရတယ်”

“မာနော်...ဘာသုံးယောက်လဲ”

“အခုမဖြစ်လည်း နောက်ဖြစ်မှာကို ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား မာန်”

“ဟုတ်တယ်”

“မာန်နော်”

မာအပြောကို ထောက်ခံလိုက်သော မာန့်ကို စိတ်ဆိုးတော့
မာန်က ရယ်သည်။

“မာန်တို့ လက်ထပ်ပြီးရင်”

“အဲမယ်...ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ယူမယ်ပြောလို့လဲ”

“မိဖုရားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက”

“သွား”

“သွားမယ်...လာခဲ့”

မာန်က မိဖုရားလက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်သွားတာမို့
မာန်နှင့်အတူ မိဖုရားလည်း ရယ်မိသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ
ပြည့်လွှမ်းနေသည့် ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် လောကကြီးက
သိပ်ပြီး သာယာလှပနေ၏။ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးခြင်းဆိုသည့်
အရာ ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့။

ဒါကလည်း အချစ်ကြောင့် ရင်ထဲက အလိုလိုပေါက်ဖွား

ခံစားချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ချစ်သူထားကြည့်ပါလား မာ”

“ရှင်က ပြောအားရှိသွားပြီပေါ့လေ၊ ရှင့်နားမှာ မာန်က
အားကိုးရှိနေပြီကိုး”

“ဪ...မာလည်း မိဖုရားလို အားကိုးရအောင်
ပြောတာပါနော် မာန်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ရှင်တို့နှစ်ယောက်
နဲ့ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး”

မာအပြောကြောင့် မိဖုရားတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မိကြ၏။ အချစ်ရှိနေသူတို့
ဘဝဟာ တကယ်ပျော်ရွှင်စရာအပြည့် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ချစ်သူဘဝမှာ မိဖုရားအပေါ် မာန်က အရိပ်လိုကြည့်နေ
တတ်သည်။ မိဖုရားမျက်နှာလေး တစ်ချက်ညှိုးတာနှင့် မာန်
တစ်ယောက် ပျာနေအောင် စိတ်ပူတတ်၏။

“မျက်နှာမကောင်းပါလား မာန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊
နေမကောင်းလို့လား”

ပါးစပ်မှလည်းမေး၊ မိဖုရားလက်တစ်ဖက်က မာန်နဖူးပေါ်
ရောက်လာတာမျိုး ဖြစ်သလို မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း မာန်မျက်နှာ

တစ်ချက်ညှိုးရင် မနေတတ်အောင် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ခဲ့သူဖြစ် သည်။

“ကိုယ်လည်းမပူဘူး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ မာန်ရယ်၊ မိဖုရား စိတ်ပူလိုက်တာ၊ မိဖုရားကို ပြောပါဦး”

“ထန်ကို သတိရလို့ပါ မိဖုရားရယ်”

“ထန်...ဟုတ်လား၊ ထန်ဆိုတာ”

“ကိုယ့်အမွှာညီလေ”

“ဟင်”

“မိဖုရားကို ကိုယ့်အကြောင်းတွေ မပြောပြရသေးဘူးနော်၊ ထန်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ အမွှာညီ၊ သူက အခု နိုင်ငံခြားမှာလေ”

“ဪ”

ဒီတော့မှ မာန်မှာ ထန်ဆိုသည့် အမွှာညီတစ်ယောက်ရှိမှန်း မိဖုရား သိရ၏။ သို့သော် မိဖုရားက မာန်ပြောတာထက် ပိုမစပ်စု ခဲ့။ အမွှာညီကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော မာန်ကိုသာ နှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျဲခဲ့၏။

“မာန်ညီက ဒီကိုပြန်လာမှာပဲမဟုတ်လား မာန်ရဲ့”

“ပြန်တော့လာမှာပါ”

“မာန် စိတ်ညစ်တာမြင်ရရင် မိဖုရား ငိုချင်တယ် သိလား”

“မာန်မျက်နှာညှိုးရင် မိဖုရား မနေတတ်ဘူး”

“ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်တောင်ချစ်လား မိဖုရားရယ်”

“အဲဒီထက် ပိုတယ် မာန်”

“မိဖုရားဘဝမှာ မိဖုရားချစ်တဲ့ မိသားစုကလွဲရင် မာန်ကို အချစ်ဆုံး”

“မိဖုရားရယ်”

သူမနဖူးပေါ် အနမ်းတစ်ပွင့် ညင်သာစွာကျလာ၏။

“နောက် ဘယ်တော့မှ မိဖုရား စိတ်ညစ်အောင် မလုပ် တော့ဘူးနော်၊ အမှန်ပြောရရင် ထန်ထွက်သွားတုန်းက ကိုယ် တော်တော်ခံစားလိုက်ရတာ၊ ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်လိုပဲ နေမှာ ပါ၊ ကိုယ်တို့မှာ ဒီအမွှာညီနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာလေ”

“မိဖုရား ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် မာန်၊ တခြားမောင်နှမ တွေထက် အမွှာဆိုတော့ ပိုပြီးခံစားရမယ် ထင်တယ်နော်”

“အဲဒီလိုပြောရမယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ခုလို အဆေးကြီး တစ်ခါမှ မခွဲဖူးဘူး၊ မေမေတို့ကလည်း ဘယ်တော့ မှ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲဘူး”

ပြောရင်း မာန်ရင်ထဲ ဆိုနှင့်ချင်လာကာ ထန်ကို ပိုသတိ ရသွားသည်။ ထန်လည်း သူ့ကို သတိရနေမှာ သေချာသည်။ အမွှာဆိုသည့် စိတ်ခံစားချက်တွေကအစ အားလုံးတူသည်။

မိဖုရားက ငြိမ်သက်စွာ သူ့မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းသလို ကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ မာန်ကလည်း သူ့ရင်ထဲမှဝေဒနာကို တခြားတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောခြင်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ပေးခြင်းပါ။ သူ့ရင်ထဲက စကားကို ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြော၏။

“ဘယ်သူမှမခွဲနိုင်တဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကံကြမ္မာ က ခွဲပစ်တာ မထူးဆန်းဘူးလား မိဖုရား၊ ထန် တက္ကသိုလ်ကို သိပ်တက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကံမကောင်းခဲ့ဘူး”

“သူ စာမေးပွဲကျခဲ့တယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မာန်ရယ်”

“ကိုယ်ခံစားရတာ အဲဒါပေါ့၊ ထန် စိတ်ထိခိုက်ပြီး နိုင်ငံ ခြားထွက်သွားတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“ထန်အတွက် မိဖုရား စိတ်မကောင်းပါဘူး မာန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုဖြေပါ၊ ခုချိန်လောက်ဆို ထန်လည်း ဟိုမှာပျော်နေ လောက်ပါပြီ”

“ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲကြောင့် ထန် စိတ်ပြောင်း နိုင်ပေမယ့် အမွှာညီနှစ်ယောက် ခွဲနေရတာဆိုတော့ ထားလိုက်ပါ လေ မိဖုရား မာန်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရပြီ”

“မာန်ကြောင့် စိတ်မညစ်ပါဘူး မာန်၊ ကိုယ့်ချစ်သူရင်ထဲ

ခံစားနေတာကို မျှဝေခံစားခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါတယ်”

“မာန်ကိုယ်စား မာန်ပျော်အောင် မိဖုရား ဘာလုပ်ပေးရ မလဲဟင်”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ မိဖုရားရယ်၊ ထန်ကိုယ်စား မာန်ကို တကယ်ပျော်စေချင်ရင် ဟောဒီလို”

“အို”

မိဖုရားတစ်ကိုယ်လုံး မာန်ရင်ခွင်ထဲ နွေးထွေးစွာရောက်ရှိ သလို မျက်နှာလှလှလေးပေါ် ကြွေကျလာသည့် ချစ်အနမ်းတွေ လည်း သိပ်သည်းခြင်းတွေနှင့်။

“သိပ်ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်”

“မိဖုရားကြောင့် ထန်အတွက် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာကို တစ်ဝက်သက်သာသွားပြီ”

“သွားပါ၊ မာန် သိပ်လည်တယ်သိလား”

“ချစ်လို့ပါ မိဖုရားရယ်”

“မချစ်နဲ့”

“ဒါဆို မာန်က ဘယ်သူ့ကို ချစ်ရမှာလဲ”

“သိဘူး”

“မိဖုရား မာန်အချစ်ဆုံးရယ်”

“မာန်...အိုကွယ်”

ရင်ခွင်ထဲမှာ မိဖုရားစကားသံလေးတွေ အချိန်အတော်ကြာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်သူအလိုကို မိဖုရားမငြင်းဆန်တော့ပါ။ မာနရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ မာနကိုယ်ကြီးကို ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် သူမလက်လေးများနှင့် မမှီမကမ်း ပြန်ဖက်ထားမိ၏။

“မိဖုရား”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“မုန်းတယ်”

မိဖုရားထံမှ အဖြေစကားကို မာနက သဘောကျစွာ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်တော့ မိဖုရား ရှက်ရှက်နှင့် မာနရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်မိ၏။

“လူကိုဘာရယ်တာလဲ၊ ကဲ ...ကဲ”

“ဟေ့...ဘာလို့ နှိပ်စက်နေရတာလဲ၊ တကယ်နာတယ်ကွ”

တကယ်မနာဘဲ နာတယ်ပြော၍ မိဖုရားက ထပ်ထုတော့ မာနက ရယ်သည်။

“ကဲ...ကဲ၊ အဲဒါ နာဦး”

နောက်တော့ မိဖုရားပါ သူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်ဖြစ်သွား

၏။ ချစ်တယ် မာနရယ်။

မမျှော်လင့်သည့် အချိန်မှာ ထန်စာ ရောက်လာ၏။ မာနထင်သလို နိုင်ငံခြားမှာ ထန် မပျော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ နေဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသည်ဟု ဆိုသည်။

ခုတော့လည်း နယ်မြေသစ်မှာ အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ နေသားကျလာပြီ မာန၊ မင်းလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ပျော်နေပြီမဟုတ်လား၊

မင်းအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ပို့လိုက်တယ်၊ တခြားလိုချင်တာရှိရင်လည်း မှာပါ။

ကိုကိုကို တက္ကသိုလ်မှာ သူများထက်ပိုပြီး စတိုင်လ်ကျစေချင်တယ်၊ ထန် တက္ကသိုလ်မတက်ရပေမယ့် တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကိုကိုအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊

ပေးနေ၊ မေမေဆီလည်း စာတစ်စောင်သပ်သပ် ရေးထားတယ်။

မင်းရဲ့ထန်

ထန်...ညီလေးရယ်။

ထန်စာကိုဖတ်ပြီး ညီဖြစ်သူအတွက် မာနရင်မှာ ပိုခံစားလိုက်ရသည်။ ထန်က နိုင်ငံခြားထွက်သွားပေမယ့် သူ့အမွှာအစ်ကိုကို မမေ့။ အထူးသတိရနေသည်ဟုဆိုကာ မာနအတွက် အဝတ်

အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ပို့ပေးပေးမယ့် မာန် ဘာကိုမှမသုံးဖြစ်။ လည်ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ချည်ထည်ပုဆိုးကိုသာ အမြဲလို ဝတ်ဆင်တတ်သော မာန်အတွက် ထန် ပို့ပေးသည့် ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်တွေက အဆင်မပြေ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို စနစ်တကျ သိမ်းထားသည်။ ထန် ပို့ပေးသည့် ရေမွှေးတချို့ကို မိဖုရားကို မာန်က ပြန်ခွဲပေးလိုက်သည်။ မာန်နေရာမှာ ထန်ဆိုရင်တော့ သူ့အခု ဝယ်ပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေက အသုံးဝင်မှာသေချာသည်။ မာန်အတွက်တော့ ထန် ကျေနပ်အောင် လက်ခံသိမ်းဆည်းရုံမှ တစ်ပါး သူဝတ်နေကြအတိုင်းပဲ ဝတ်စားပါသည်။

ပစ္စည်းတိုင်း ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေကို မာန် စိတ်မဝင်စားတတ်။ ကြားထဲက သူငယ်ချင်းတွေက ထန် ပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး မာန်ကိုယ်စား အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကြသည်။

“မင်းကွာ...ထန် ပို့ပေးတဲ့ပစ္စည်းအားလုံး နာမည်ကြီးတွေကွ၊ ဈေးလည်းကြီးတယ်၊ ထန် ကျေနပ်အောင် သုံးစမ်း ဝတ်စမ်းပါကွ”

“ငါမှ ဒါတွေ ဝါသနာမပါတာကွာ”

“မင်းတို့အဖွားက ဒါကြတော့ မတူပါလား”

သူငယ်ချင်းတွေ ဝေဖန်စကားကို မာန် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေပေမယ့် ထန်ဆီ အီးမေးလ်ပြန်တော့ ထန် ကျေနပ်အောင်

ရေးသည်။

မင်းမပါဘဲ တက္ကသိုလ်တက်ရလို့ ငါ မပျော်ဘူး ထန်၊ မင်းသာ အတူပါလာရင်ဆိုတာမျိုး အမြဲတွေးနေမိတယ်၊ မင်းနဲ့သာ ဆိုရင် သိပ်ပျော်မှာပဲကွ၊ မင်းထင်သလို ငါ့မှာ အပေါင်းအသင်း အများကြီးမရှိဘူး ထန်၊

မိန်းကလေးထဲမှာက အခင်ဆုံး မာနဲ့ မိဖုရား နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ မင်းလာရင် မိဖုရားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ မင်းပြန်လာမယ့်နေ့ကို ပျော်နေမယ်

မင်းရဲ့အစ်ကို

မာန်

ထန်ထံ အီးမေးလ် ပြန်ပို့လိုက်၏။ မာန်စိတ်ထဲ ပေါ့သွား၏။

“ဪ...သားကြီးက ဒီရောက်နေတာကို၊ သားငယ် ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားညီနဲ့ သား စကားမပြောဖြစ်ဘူးဆို”

မေမေက အခန်းထဲဝင်လာရင်း မာန်ကိုပြုံးပြီးမေး၍ သူခေါင်းအသာညှိတ်ပြရင်း...

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား အန်တီစိမ်းတို့အိမ် သွားအိပ်တဲ့

ညကပါ”

“ဪ...ဪ”

“သားငယ်ကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာလေး ပိုပြည့်လာတယ်
နော် သားကြီး”

“မေမေသား ဟိုမှာပျော်နေလို့ နေမှာပေါ့ဗျာ”

“မပြောတတ်ပါဘူး သားရယ်”

မေမေက သဘောကျစွာရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“ဘာပဲပြောပြောကွယ်၊ မေမေတော့ သားငယ်ကို
သိပ်သတိရတာပဲ”

“မေမေရယ်”

မာန် မေမေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ သားကြီး မေမေနား ရှိနေလို့ ပြောသာပါသေး
တယ်ကွယ်”

“ကဲ...ကဲ သား လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့၊ မေမေ
ဘုရားခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

သည်နေ့ ကျောင်းပိတ်သည်။ မိဖုရားကို စိတ်ထဲက
သတိရပြီး လွမ်းပေမယ့် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ ခွဲရ
မှာပေါ့ဟု စိတ်ကို ပြေသိမ့်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ အပြောလွယ်သလောက်
လက်တွေ့မှာ ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေတာနှင့် လူက

ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ။ နောက်ဆုံး မှာကိုပဲ အကူအညီတောင်းရ
သည်။

“သမီးရေ...မာ လာတယ်”

“လာပြီ မေမေ”

ကျောင်းပိတ်ရက် မာ ရောက်လာ၍ မိဖုရား ပျော်သွား
သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် မျက်စိလည်လာတာလဲ မာ”

“ဒီလိုပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ရယ်မိကြ၏။ မာကိုမြင်
တော့ မာန့်ကို ပိုသတိရသွား၏။

“အဝတ်အစားလဲလေ မိဖုရား၊ ညနေခင်း ကန်ဘောင်
မှာ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

“ခဏနေဦးနော် မာ၊ မေမေတို့ကို မိဖုရား ပြောလိုက်ဦး
မယ်”

“အသိန်းရေ...မာအတွက် အအေးယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

“လာပါပြီ မမလေး”

အသိန်းက မာရှေ့မှာ သံပရာရည် ချပေးနေချိန်မှာ မိဖုရား
က သူမအခန်းထဲ 'ပြေးဝင်ကာ အဝတ်လဲလိုက်သည်။

မာနဲ့မိဖုရား ကန်ဘောင်ပေါ် လမ်းလျှောက်နေချိန်မှာ မာန့်

ရောက်လာရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းမလဲဟု စိတ်ကူး
ယဉ်လိုက်မိသေးသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ ဒီလိုရှိနိုင်တာပါ။
မိဖုရားတို့ လက်တွေ့ဘဝက ထိုမျှလောက် စိတ်ကူးယဉ်စရာမရှိ။

မေမေ့ကိုပြောပြီး မာနှင့်မိဖုရား အိမ်နားက ကန်ဘောင်
မှာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ညနေခင်းဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က
သာယာသလို မိဖုရားတို့လို လမ်းလျှောက်တဲ့လူတွေကလည်း
များပါသည်။

“ဟား...အခုမှ စိတ်ကိုလန်းသွားတာပဲ မိဖုရားရယ်”

“ဒါဆို ဒီကိုလာပြီး အမြဲလမ်းလျှောက်ပါလား မာရဲ့”

“အမလေး...ဒါတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မိဖုရားရယ်၊ အခု
တောင် မှာကို လာပြီး နားပူနေလို့ ဒီကိုထွက်လာရတာ”

“ဘယ်သူက မှာကို နားပူလို့လဲ မာရယ်”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ရှင့်လူ မာန့်ပေါ့”

“ဟယ်...တကယ်”

“ဟိုမှာ...မာန့် လာပြီ”

“မာန့်ရယ်”

အခုမှပဲ မာန့်ကို မိဖုရား မြင်ပါသည်။ မာန့်က အရပ်အမြင့်
ကြီးနှင့် မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း

“လွမ်းလိုက်ရတာ မိဖုရားရယ်”

“မိဖုရားရောပဲ”

“ကဲ...ကဲ အလွမ်းသယ်တော်မူကြ၊ မာတော့
စားသောက်ဆိုင်ကပဲ စောင့်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးနော် မာ”

“တကယ်ကျေးဇူးတင်ရင် စားသမျှ လာရှင်းပေးကြ”

ပြောပြောဆိုဆို မိဖုရားတို့နားက ထွက်သွား၍ ချစ်သူ
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်
ကြသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မိဖုရား”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပဲပေါ့”

မာန့်က မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ငေးမောကြည့်ကာ
တိုးဖျော့သောလေသံဖြင့်...

“မခွဲချင်တော့ဘူး မိဖုရားရယ်”

“ဘယ်သူကရော ခွဲနေမယ်ပြောလို့လဲ”

“ဒါဆို လက်ထပ်ကြမယ်”

“ကျောင်းကဖြင့် မပြီးသေးဘဲနဲ့”

“အချိန်အကြာကြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ အတူနေချင်

ပြီ”

“မာန့်နော်”

မိဖုရားမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး မာန်က ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်သည်။

“သွား...မာန်နဲ့ မခေါ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မုန်းလို့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို မာန်ကိုမုန်းတဲ့ ကောင်မလေးနားမှာ မနေတော့ဘူး၊ မာန်ကိုချစ်တဲ့ တခြားကောင်မလေး”

“သွား...သွား၊ အခုထဲက မိဖုရားအပေါ် သစ္စာဖောက် ချင်တာမဟုတ်လား”

“မိဖုရားနားကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့”

“ဟိတ်...မပြေးနဲ့လေ၊ ချော်လဲမယ်ဆို”

“အိုး...အမေ့”

“ဟာ”

ခြေခေါက်လဲမလိုဖြစ်သွားသော မိဖုရားကိုယ်လေးကို မာန်က အချိန်မှီ ပြေးပွေ့လိုက်၍ ဘာမှဖြစ်မသွားသော်လည်း မိဖုရားတစ်ကိုယ်လုံး မာန်ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်နေအောင် ထွေးခနဲ ရောက်သွား၍ မိဖုရားပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဖယ်ပါ...မိဖုရားအသားကို မထိနဲ့”

မာန်ကို စိတ်ဆိုးနေသည့် မိဖုရားက သူမကိုယ်လေးကို မာန်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းဖယ်လိုက်၏။

“အသားကို မထိနဲ့ဆိုလည်း မထိပါဘူးဗျာ၊ ပါးလေးကို ဝဲ”

“အို...မာန်”

မာန်က ပြောပြောဆိုဆို လူအလစ်မှာ မိဖုရားပါးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နမ်းလိုက်တာမို့ မိဖုရားမှာ အနားမလူတွေ မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်လျက် သူမပါးလေးကို လက်ကလေးဖြင့် အုပ်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှမမြင်ပါဘူး မိဖုရားရဲ့”

“မာန်သိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

မိဖုရား စကားအဆုံးမှာ မာန်က ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ မိဖုရားမှာသာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မာန်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ နေရာက ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ကာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ပြန်ရမယ်ဆိုလည်း ရုတ်တရက်ကြီးပါလား မာန်ရယ်”

“မာမီ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့၊ ပြန်ရမှာလေ၊

သားနှစ်ယောက်ကို မာဓိက ခုလို အချိန်အကြာကြီး တစ်ခါမှမခွဲ
ဖူးတော့ လွမ်းဖျားဖျားတာလည်း ပါမှာပေါ့ဗျာ”

“မိဖုရားလည်း မာန့်ကို လွမ်းနေမှာ”

“ဒါဖြင့် မာန့်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခွဲ”

“လိုက်ခွဲမယ်”

“တကယ်ပြောတာလား မိဖုရား”

မိဖုရားက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ မာန့်က
မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

ထိုအကြည့်ထဲမှာ မိဖုရားကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊
မြတ်နိုးကြောင်းတွေ ပေါ်လွင်နေ၏။

“မိဖုရားလည်း မာန့်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ တစ်ခါမှ
မခွဲဖူးဘူး”

“မိဖုရားရယ်”

မိဖုရားအသံက တိုးတိုးဖြစ်ကာ အဖျားခပ်မှာ ငိုသံစွက်
သွား၍ မာန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ့်မာဓိ နေကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ
မိဖုရားရယ်၊ မာန့်ကိုယ်တိုင်လည်း မိဖုရားကို မခွဲနိုင်ပါဘူးဗျာ”

မျက်ရည်ရေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မိဖုရားက မာန့်ရင်ခွင်
ထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“မိဖုရားတို့နှစ်ယောက်က ဒီလို ခဏလေးခွဲရမှာကိုတောင်
ကြောက်နေရင် တကယ်လို့များ တစ်သက်လုံး ခွဲရရင် ရူးများသွား
မလားပဲ”

ပြောရင်း မိဖုရားပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။

“မငိုနဲ့လေ မိဖုရား”

“မာန့်တို့က ဘာလို့ခွဲရမှာလဲကွာ၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်ကြပြီးမှ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ခွဲစရာ
အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ မာန့်ကို မိဖုရား ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့”

“စာမေးပွဲကလည်း နီးနေပြီဆိုတော့ မိဖုရားခေါင်းထဲမှာ
တခြားစိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဘာမှမတွေးနဲ့တော့၊ မာန့်ပြောတာ
မိဖုရား နားလည်လား”

“ဒါပေမဲ့”

“ဟင့်အင်း...မိဖုရား ဘာမှထပ်မပြောနဲ့”

“အို...မာန့်”

“မာန့်ရယ်”

မာန့်ထံမှ လှိုက်လှဲသိပ်သည်းစွာ ကျရောက်လာသည့်
ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ မိဖုရားအသံလေး ပျောက်သွားပြီး မာန့်

ကိုယ်ကိုသာ တင်းကြပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားမိသည်။

မာန် တောင်ကြီးပြန်သွားချိန်၌ မာန်ကို လွမ်းစိတ်နှင့် မိဖုရား မနေတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မာန်က နေ့တိုင်းဖုန်းဆက် သည်။ မာန်မာမီ ကျန်းမာရေးကြောင့် မာန် ချက်ချင်းပြန်မလာနိုင်။

ဝေးမှ မာန်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း မိဖုရား သိခဲ့ရ သလို မာန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိဖုရားကို သူဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း၊ မြတ်နိုးကြောင်း သိရပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ချစ်သူမရှိ တော့ မိဖုရား တစ်ရက်မှမပျော်။

မာကတော့ မိဖုရားကို အဖြစ်သည်းလွန်းရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ပြီး အပြစ်တင်သည်။

“မိဖုရားတို့ကတော့ ခဏခွဲနေရလို့ပဲနော်၊ တစ်ရက်တာ ဝေးတာကို တစ်သက်တာဆွေးတတ်တဲ့ ကိန္နရီ ကိန္နရာအမျိုးဆိုတာ ဒါထင်တယ်”

“မာက ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ချစ်ရတဲ့သူမှ မရှိတာကိုး”

“ရှိလည်း ရှင်လို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မျက်ရည်ချောင်းစီး ပြီး လွမ်းမနေပေါင်”

“မာ တကယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့တွေ့မှ မိဖုရားထက် ပိုဆိုးမယ် သိလား”

“ဒါဆို ရှင်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပါလား၊ နှစ်ဖက်မိဘ

တွေကလည်း ချမ်းသာပြည့်စုံနေတာပဲ၊ ဘာပူစရာလိုလဲ”

မာပြောတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလိုကြတော့လည်း မိဖုရား လက်မခံချင်။

“လက်ထပ်တာကတော့ ကျောင်းပြီးမှပဲ ကောင်းပါတယ် မာရယ်၊ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး”

“မာန်ကို လွမ်းတယ်ဆိုတာကလည်း သူနဲ့ တစ်ခါမှ မခွဲဘူးလို့ပါ”

“မာန်ကလည်း မိဖုရားကို လွမ်းနေမှာပါဟယ်၊ မာန်ကိုယ် တိုင်လည်း မိဖုရားကိုသိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မာ၊ မိဖုရားတို့နှစ်ယောက် ခွဲနေရတဲ့အချိန် လေးကို တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာတယ်ထင်နေမိတယ်”

“ဪ...အချစ်...အချစ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလား”

မာက သူဘာသာပြောပြီး ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။ မာကတော့ အချစ်ကို မခံစားတတ်။ သူက အစားကလွဲ၍ ဘာမှစိတ်မဝင်စား။ ပုံစံကလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုနေသည်။

“တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ မီးပဲနော်၊ ဒါကြောင့် လူကြီးမိဘတွေက အချစ်နဲ့မီးကို မကစားနဲ့လို့ ပြောတာထင်တယ်”

“မာ တကယ်ချစ်တဲ့လူ တွေ့ရင် ဘယ်သူတားတား မရပါဘူး မာ၊ နှလုံးသားရဲ့ ခိုင်းစေရာကို မာကိုယ်တိုင်လည်း

လိုက်လုပ်မိမှာပါဟယ်”

“အေးလေ...ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီနှလုံးသားဆိုတာကြီးကို မာကျောအောင် လေ့ကျင့်ထားရတာပေါ့၊ မိဖုရားလည်း အခုထဲက လေ့ကျင့်ထား”

“စာမေးပွဲက နီးနေပြီနော်၊ တော်ကြာ အလွမ်းလွန်လို့ စာမေးပွဲကျနေဦးမယ်”

“အချစ်ဗျာ အချစ်၊ စာက စာပါ မာ၊ ဒါကို မိဖုရား ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ တို့သွားမယ်၊ မိဖုရား တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးလွမ်းတော့ ဟုတ်လား”

မာက ခပ်ခွဲခွဲပြောပြီး ထွက်သွား၏။ မာ ထွက်သွားတော့ မာန့်ကို ပို၍ သတိရ ပိုလွမ်းမိသည်။

မာန့်မရှိတာ မိဖုရားဘဝတစ်ခုလုံး ချောက်ခွဲသွားသလို ပါပဲလား။ ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်တယ်လို့ တစ်ချိန်လုံးထင်ခဲ့တာ မာန့်ကြောင့်ဆိုတာ အခုမှ မိဖုရား နားလည်လာ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှ မာန့်အပြုံး၊ မာန့်စကားတွေ၊ မာန့်ပုံရိပ်တွေချည်း မြင်ယောင်ကာ နေမိတာကိုတော့ မိဖုရားလည်း မတတ်နိုင်။

မိဖုရားလိုပါပဲ။ မာန့်လည်း သူမကို သတိရနေမှာ သေချာပါသည်။ မာန့်မာမီ နေမကောင်းလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာဟု တွေးမိ

ပေမယ့် ချစ်သူကို လွမ်းစိတ်က မတားဆီးနိုင်။ မာန့်မာမီ မြန်မြန် နေကောင်းပါစေဟု စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ဆုတောင်းမိ၏။ ဒါမှ မာန့် ပြန်လာနိုင်မည်။

မာသာသိရင် မိဖုရားကို မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမကို အချစ်ပိုနေလိုက်တာဟု ပြောမှာသေချာသည်။ မာန့်ကိုချစ်မိမှတော့ မာန့်မိသားစုကိုလည်း ချစ်ရမည်။ မာန့်က မျှော်နေသည့်အချိန်မှာ ရောက်မလာ။ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်သောသတင်းက မိဖုရားထံ ရောက်လာ၏။

“ရှင် သိပြီးပြီလား မိဖုရား၊ မာန့် တောင်ကြီးကိုပြန်သွားတော့ တွယ်တာလည်း အတူတူပါသွားတယ်တဲ့”

“ဟင်”

မာ့စကားကြောင့် မိဖုရားမျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တွယ်တာဆိုတာ မာန့်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသူအဖြစ် သူမ သိထားသည်။ မာန့်ကလည်း တွယ်တာကို စိတ်မဝင်စား။ ဒါကိုတော့ မိဖုရား ယုံသည်။

“တိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မာရယ်၊ တစ်မြို့ထဲဆိုတော့ ကားအတူတူစီးမိတာ နေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ မာလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ မာ ကြားမိတာတော့ သူတို့က မိဘချင်း သဘောတူထားကြပြီးသားတဲ့”

“အို”

မိဖုရားမှာ စကားကို ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ငိုချင်သွားသည်။

မာန် ပြန်မလာတာ ရိုးရိုးဟုထင်ခဲ့တာ ခုတော့ တွယ်တာနဲ့ ပတ်သက်နေသည်ဆိုတော့ မိဖုရား ရင်တွေပူလာသည်။

“အခုရော တွယ်တာ ပြန်ရောက်ပြီလား မာ”

“ပြန်မရောက်သေးဘူး မိဖုရား၊ တွယ်တာသူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ ကြားရတာကတော့ တွယ်တာ အခုပြန်သွားတာ နေ့စဉ်ကြောင်းလမ်းဖို့တဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို သူ...သူနဲ့မာန်က”

“အေး...သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူပြန်လာမယ့်သဘောပဲ”

မာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသလောက် မိဖုရားရင်မှာတော့ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မိဖုရား ဘာလုပ်ရမလဲ မာ”

“မာန့်ကိုတွေ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း၊ မိဖုရား မာန့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စတွေ သူ့မှာရှိနေတာ အစထဲက မိဖုရားကို တိုင်ပင်အသိပေးသင့်ရမှာကို သိရက်နဲ့”

“ဒီသတင်းတွေက ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါဟယ်၊ တိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“တိုက်ဆိုင်တာ”

“အင်းလေ”

“ဟင်အင်း...ဒီတိုက်ဆိုင်မှုကို မိဖုရားတော့ မယုံဘူး”

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးသည်လို့ပဲဆိုဆို ပြောရင်း မိဖုရား မျက်ရည်ဝဲလာ၏။ ရင်ထဲနာလာ၏။ မိဖုရားအတွက်တော့ ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကို လုံးဝလက်မခံနိုင်။ အသည်းမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာနေ၏။

“မငိုနဲ့လေ မိဖုရား၊ ဒီစကားတွေက အတည်ပြုလို့မရသေးဘူးလေ”

“မာန် ပြန်လာမှ”

“ခုထက်ထိ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မလာကြသေးဘူး မာ၊ ဒါက တိုက်ဆိုင်တာပဲလား”

မိဖုရားအသံက တုန်နေသည်။

“ဪဟယ်...မာန့်မာမိ နေမကောင်းသေးဘူးလို့ မိဖုရားပဲ ဟိုတစ်နေ့က ပြောတာမဟုတ်လား”

“သူညာနေတာ မိဖုရားမှမသိဘဲ မာ”

“ဟင်း...ခက်လိုက်တာဟာ၊ မာတော့ ရှင့်ကို သတင်း

လာပေးမိတာ မှားပြီထင်တယ်”

“အို...မမှားပါဘူး၊ မာ လာပြောတာ မှန်တယ်၊ မာန့်ကို မိဖုရား ဘယ်လောက်ယုံကြည်သလဲဆိုတာ မာ အသိပါ”

“အခု မာန့်က မိဖုရားယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ် တယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများစွာဖြင့် နာနာကျင်ကျင်လေး ပြော နေသော မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး မာ သက်ပြင်းချ၏။ နောင်ဆို ချစ်သူ တွေကြားထဲ ဝင်မပါဖို့ မာ တိတ်တဆိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အို...မိဖုရားကို ဘာမှမရှင်းပြနဲ့၊ နားမထောင်ချင်ဘူး”

မာန့်က သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန် လိုက်သော မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး မာန့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ တောင်ကြီးမှာ သူ့ကြာသွား၍ မိဖုရား စိတ်ဆိုးနေသည်ဟု ထင်နေ သည်။ အဖြစ်က ထိုသို့မဟုတ်။ မာ မာန့်နားကို ရောက်လာ၏။

“ရှင်ကို မိဖုရား စိတ်ဆိုးနေတာလား မာန့်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း မာမိ နေမကောင်းလို့ တောင်ကြီးမှာ ရက်အတော်ကြာသွားတယ်၊ ဒါကို မိဖုရားက စိတ်ကောက်နေတာ ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မာန့်၊ မိဖုရား ရှင်ကို စိတ်ကောက်နေတာ က တခြား”

“ဗျာ”

“မာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”
မာက သူ့ကို အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့် သည်။

“ရှင်တကယ်မသိဘူးလား မာန့်၊ ရှင် တောင်ကြီးပြန်သွား တာ တွယ်တာနဲ့ အတူဆို”

“ဟာ...အဲဒါက တိုက်ဆိုင်တာပါဗျာ၊ တွယ်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုပြန်လာတော့လည်း ရှင်တို့က အတူတူပဲ ဆို”

မာန့် သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ မာ၊ တွယ်တာက ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်ရတယ်ဆိုပြီး တမင်စောင့်ပြန်တာပါ”

“ဒီကိစ္စတွေက မိဖုရားနဲ့ရှင်းပါ၊ မာ သိတာကတော့ မိဖုရား စိတ်ဆိုးနေတာ အဲဒီကိစ္စပဲ”

“ကျွန်တော်ချစ်တာ မိဖုရားတစ်ယောက်တည်းပါ၊ ဒါကို မိဖုရား မယုံတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

“တွယ်တာနဲ့က လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာဆို”

“အဲဒါက ထန်နဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ကဲ...မာ သွားမယ်”

“မာ”

“ဘာလဲ မာနီ”

“မိဖုရား အမြန်ဆုံး စိတ်ပြေအောင် ကူညီပေးပါဦးဗျာ”

“စိတ်ချပါ၊ ကဲ...သွားမယ်”

မာ ထွက်သွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ချစ်သူကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စောဖြင့် အပြေးပြန်လာသမျှ ဒီရောက်တော့ ရင်မောသွား၏။ မိဖုရားက တစ်ခါမှ ဒီလို စိတ်မကောက်ဖူး၍ စိတ်ထိခိုက်ရ၏။ ဒါကလည်း သူ့ကိုချစ်လို့ စိတ်ကောက်တာဆိုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ရှင်ကလည်း မာနီ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ဦးမှပေါ့ မိဖုရားရဲ့၊ ခုတော့ ခါးခါးသီးသီး”

မိဖုရားကို မာက အပြစ်တင်၏။ မိဖုရား မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းပြည့်လာ၏။

“သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် အသင့်ရှိနေမှာကို မိဖုရား ကြုံတွေးပြီးသားပါ မာရယ်၊ ခု သူတို့ပြန်လာတာလည်း အတူတူပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ သူက ဘာတွေရှင်းပြချင်သေးလို့လဲ”

မိဖုရားက ပြောရင်း မျက်ရည်ကျတော့ မာက သက်ပြင်းချသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒါ တိုက်ဆိုင်သွားတာလို့ သူပြောပြီးသား”

“ဒါကို ရှင်ယုံသလား မာ”

မိဖုရားအမေးကြောင့် မာ ရင်မောသွား၏။

“ဪ...အစကတော့ မာလည်း ရှင်လိုပဲ မာနီအပေါ် သံသယရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို မာနီ ရှင်းပြတော့လည်း သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိသလိုပဲ”

“တော်ပါတော့ မာရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ မိဖုရား မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လို့ မဖြစ်ဘူး မိဖုရား၊ တော်ကြာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ လမ်းခွဲကြရမှာ စိုးရိမ်လို့”

လမ်းခွဲရမှာ။

ထိုစကားကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် မကြားချင်။ ကြားလည်း မကြားရပါ။ မာနီကို ထိုမျှလောက် ချစ်ပါသည်။

“မာနီက ရှင်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ”

မိဖုရား ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ တကယ်တမ်း မိဖုရားကိုယ်တိုင် ချစ်သူကို တမ်းတလွမ်းဆွတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ တွယ်တာကြောင့် မာနီကို အချစ်ကြီး၍ စိတ်နာနေမိတာဖြစ်သည်။

“မာန်ကပြောတယ်၊ သူ့သစ္စာတရားကို မယုံတာ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲတဲ့”

“အို”

မာစကားကြောင့် မိဖုရားရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။

မိဖုရားကို မာန်ချစ်တာ ယုံပေမယ့် ကံတရားကို မိဖုရား မယုံရဲပါ။

“တို့ မာန်ကို လွှတ်လိုက်မယ်နော် မိဖုရား”

ပြောပြောဆိုဆို မာ ထွက်သွားသည်။ မာန်ကို တွေ့ရမည် ဆိုတာနှင့် မိဖုရား ရင်ခန့်သံတို့ ဆူညံသွား၏။ မာန်နဲ့မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

မိဖုရားမျက်ဝန်းထဲ အဖြူရောင် အရိပ်လေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာ၏။ အနားရောက်လာသည့် အချိန်အထိ မာန်မျက်နှာကို မိဖုရား တစ်ချက်လေးမှ မော့မကြည့်။

မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်နေသော မိဖုရားမှာ မာန်က ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို မော့ကြည့်သည်။

“မာန်ကို စကားမပြောချင်တော့ဘူးလား မိဖုရား”

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ မေးလာသော မာန်ကို မျက်လွှာပင့်

လျက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

နှုတ်နှုတ်လှဲသော မာန်အကြည့်တွေက အရင်ကလို ရှုန်းလဲ့ တောက်ပနေပြီ။ မိဖုရားအပေါ် ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေ နွေးကွေး စွာ ပျော်ဝင်နေသည့်အကြည့်။

“မာန်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး အချစ်ရယ်၊ မာန်ကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“မလွမ်းဘူး”

မိဖုရားထံမှ အဖြေစကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများ လှစ်ခနဲ ပြုံးသွား၏။ သည်လို စကားပြောလာတာကိုပဲ မာန် ဝမ်းသာ၏။ ထို့ကြောင့် မတွေ့ရတာ ကြာသော ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ခပ်စိုက် စိုက် ကြည့်မိရင်း...

“မာန်ကတော့ မိဖုရားကို နေ့တိုင်း ညတိုင်း အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း လွမ်းနေတာ”

“အပိုတွေ”

“ဪ...တကယ်ပြောတာ၊ မိဖုရား မယုံရင် မာန်မာမိ ကို မေးကြည့်၊ မိဖုရား အထင်လွဲနေတာတွေ ပျောက်သွားမယ်”

မိဖုရားက ဘာမှမပြောတော့ မာန်ကပဲ ဆက်ပြောသည်။

“မာန်ဘဝမှာ မိဖုရားကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မချစ်ဘူးဆိုတာ ကျွမ်းကျွန်ပြောရဲတယ်၊ မာန်အချစ်

ကို မိဖုရား ယုံရဲ့လားဟင်”

“လူကိုယုံပေမယ့် ကံကိုတော့ မယုံဘူး”

“ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာပါ မိဖုရားရဲ့”

“မာန်က အဲဒီလိုထင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို တချို့ ကံတရားတွေကိုကြတော့ လူတွေက ဘာလို့ မပြုပြင်နိုင်ကြတာလဲ”

“ဒါကတော့ မိဖုရားရယ် ကံယုံပြီး ဆူးပုံမနင်းနဲ့ဆိုတာ လည်း ရှိသားပဲ”

“လောကမှာ ချစ်သူ အထင်လွှဲခံရတာလောက် စိတ်ထိ ခိုက်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် မိဖုရားရဲ့ စိမ်းကား တဲ့ အပြုအမူဟာ မာန်ရင်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေတာ မိဖုရား သိလား”

“မိဖုရားလည်း မာန်လို ခံစားခဲ့ရတာပဲလေ”

“မာန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ နောက်ဆို မိဖုရား မကြိုက် တာ မလုပ်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ မိဖုရားရယ်”

“မာန်ရယ်”

“မိဖုရားရယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် အခုမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်မိကြသည်။

“လွမ်းလို့က်တာ လရယ်”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပါပဲကွယ်”

“နောက်ဆို မိဖုရားကို အကြာကြီး ခွဲမသွားပါနဲ့ မာန်ရယ်”

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ နောက်ဆို မာန် အချစ်ကို အကြာ ကြီး ခွဲမသွားတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း အမြဲခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား”

“သွား”

“သွားမှာပါဗျာ”

“မာန်နော် ...အို”

မိဖုရားက မာန်ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုတော့ မာန်က မိဖုရားကို ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်သည်။

“လွမ်းလို့ပါ မိဖုရားရယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“အကြာကြီး ခွဲနေရတာဆိုတော့”

“တော်ပါ...မာန် သိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

“ဆိုးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ချစ်တာ”

“ပြောပါဦး မိဖုရားရော ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား”

“မာန် မသိဘူးလား”

“သိလို့မေးတာပေါ့၊ ပြောပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့”

“ချစ်တယ်”

“မိဖုရားရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကြွေကျလာသည့် ချစ်သူထံမှ ချစ်အနမ်းများကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံလိုက်မိသူက မိဖုရား။

“နောက် ဘယ်တော့မှ မာန်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် မခွဲတော့ဘူးနော် အချစ်”

“မာန်ရယ်”

ချစ်သူချင်း ပြေလည်သွားပြီဆိုတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး စိုပြေသာယာ လှပသွား၏။ ခွဲခွာရတဲ့ရက်တွေကို အတိုးချလျက် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ငေးမောကြည့်နေခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ထားလိုက်ကြသည်။

□ □ □

“ဒါတော့ လုံးဝမတရားဘူးနော် မိဖုရား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ပြေလည်သွားပြီဆိုတာနဲ့ မှာကို မေ့ထားတာကို ပြောတာ”

မာက တမင်နှုတ်ခမ်းစူးကာ ပြဿနာရှာလာ၍ မာန်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြီးမိကြသည်။

သည်နေ့ ကျောင်းသို့ သူတို့စောစောရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေစဉ် မာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“မှာကို မမေ့ပါဘူး မာရယ်၊ မာက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဖူးစာရေးနတ်မင်းပါဗျာ၊ ဟုတ်တယ်နော်

မိဖုရား”

“ဒါပေါ့၊ မာကြောင့် မိဖုရားတို့ ဆုံရတာ၊ မိဖုရားတို့ဘဝမှာ မာက မရှိမဖြစ်ပါနော်”

“ဒါကြောင့် မာအတွက် ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်”

“ဘာလဲ...ဒါ လာဘ်ထိုးတာလား”

မာနီပေးသော အထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း မာမျက်နှာက ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။

“ထင်ချင်သလို ထင်တော့ဗျာ၊ မာကို ကျွန်တော်တကယ် ကျေးဇူးတင်တာ”

“ကဲ...ဒါဆို လက်ဆောင်လည်း ရပြီဆိုတော့ မနောင့် ယှက်တော့ပါဘူး၊ သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မာ ထွက်သွားရာကို ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြုံးမိကြ၏။

“မာက ကိုယ်တို့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းပဲနော် မိဖုရား”

“ဘာလဲ မာနီဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးလို့ မဟုတ်လား”

မိဖုရားက မျက်စောင်းထိုးရင်း မေးတော့ မာနီက မိဖုရား မျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်များဖြင့် ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“ကိုယ် မိဖုရားကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ မာက သိလို့ပါဗျာ”

“ဪ...မာက သိတယ်ဆိုတော့ မိဖုရားကတော့ မသိဘူးပေါ့လေ”

“ဟေ့...စိတ်မကောင်းကြေးနော်၊ မာနီက သဘောပြောတာ၊ မိဖုရား အခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်လို့၊ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“သိရင်ပြီးတာပဲ”

“မပြီးသေးဘူးဗျာ၊ နောက်ကို ရမ်းသမ်းပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို အထင်မလွဲရဘူး”

“အထင်မလွဲစေချင်ရင် အထင်မလွဲအောင်နေပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက် မမိုက်တော့ပါဘူး၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ချစ်သူနှစ်ဦး ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာ ရယ်မိကြသည်။

“ဟောဒီမှာ မိဖုရားလက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ မာနီ

အတွက် ကူးပေးထားတဲ့ စာပေတွေလေ”

“ဪ...ဒါများ မာန်ရယ်”

“ဒါများမလုပ်နဲ့ မိဖုရား၊ မာန်အတွက်တော့ မိဖုရားရဲ့ လက်ရေးလေးတွေကအစ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာဗျ”

“မာန်ရယ်...မိဖုရား ရူးသွပ်သွားအောင် မပြောပါနဲ့”

မာန်ပဲခုံးကို ခပ်လျော့လျော့ ခေါင်းမှိရင်း မိဖုရား တိုးတိတ်စွာ ပြောမိ၏။ မာန်က မိဖုရားလက်မောင်းလေးများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မာန်လည်း မိဖုရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရူးသွပ်နေတာလား မသိဘူး၊ မိဖုရားကိုခွဲပြီး တောင်ကြီးမှာ နေတုန်းကလေ မာန်ညဘက်တွေ အိပ်မပျော်ဘဲ မိဖုရားကို တမ်းတသတိရနေမိတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မိဖုရားဆီလာပြီး ပြေးတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ မာမိနေမကောင်းလို့သာ မနည်းသည်းခံနေရတယ် သိလား”

“မိဖုရားလည်း ဒီလိုပါပဲ မာန်ရာ၊ မာန်ကို တစ်ခဏခွဲရတာတောင် မိဖုရားဘဝ ခြောက်သွေ့သလို ခံစားရတာ၊ တစ်သက်လုံးအတွက်ဆိုရင် မတွေးရဲအောင်ပါပဲ မာန်ရယ်”

ပြောရင်း မိဖုရားမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ပဲလာတော့ သူ စိုးထိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကို ကမန်းကတန်း နှစ်သိမ့်လေ၏။

“ဘာလို့ မဟုတ်တာတွေ တွေးနေရတာလဲ မိဖုရား၊ တစ်သက်မပြောနဲ့ နောက်တစ်ခါခွဲဖို့တောင် မာန် မစဉ်းစားတော့ဘူး”

“မာမိတို့ကို ပြောလိုက်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ လွမ်းရင် မာမိတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းနေပါလို့၊ အဲဒါ မာမိတို့ကလည်း သဘောတူတယ် မိဖုရား၊ မာမိကိုယ်တိုင်ကလည်း မာန်ကို မခွဲနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင်...ဒီလိုဆိုရင် မိဖုရားတို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲရတော့ဘူးပေါ့ မာန်”

မျက်လုံးလက်လက်လေးတွေဖြင့် မိဖုရားအမေးကို မာန် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဒါပေါ့ မိဖုရားရယ်၊ ဒါပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး မိဖုရား”

“မိဖုရား ဝမ်းသာလိုက်တာ မာန်ရယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ချစ်သူရင်ခွင် တိုးဝင်မိ၏။ မာန်က မိဖုရားကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်လာရင်း နူးညံ့သော မိဖုရား၏ ဆံနွယ်လေးများကို အသာငုံနှမ်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လေပြည်လေညှင်းလေးတွေက သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ခိုက်လျက်။

“ဟော...သား ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား၊ ဒီမှာလေ သားငယ်ဆီက ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့စာတွေ လူကြီးနဲ့ရောက်နေပြန်ပြီ”

“အများကြီးပါလား မေမေရယ်”

မေမေက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။

မာန်ကတော့ ထန်ဆီက လူကြီးနှင့်ပါလာသည့် စာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ပစ္စည်းတွေက ထုံးစံအတိုင်း အများကြီးပါပဲ။

“ဟိုတစ်ခါက ထန် ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းဘူး၊ သူပို့လိုက်တာတွေ သုံးမကုန်လို့ သူငယ်ချင်းတွေတောင် ပေးသုံးရတယ်”

မေမေက မာန်စကားကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ထန်လေးက လိမ္မာပါတယ် သားရယ်”

ပြောရင်း မေမေအသံ တိုးသွားသည်။ သူ့သားအကြောင်း

မာန်မိဖုရား

တွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် တူပါသည်။ အခုဆို မေမေက မာန်ကို မခွဲနိုင်တာနှင့် ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်ပြီး မိသားစုအတူနေကြ သည်။

တောင်ကြီးကအိမ်ကို ပိတ်ထား၍ ကျောင်းပိတ်မှ ပြန်ဖြစ် ကြမည်ထင်သည်။

“ထန်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား မေမေ”

“ဒီလိုပေါ့ သားရယ်၊ ထန် မြန်မြန်ပြန်လာပါစေလို့ပဲ မေမေ ဆုတောင်းတယ်၊ ထန်ကို မေမေ သနားတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ထန်ဖြစ်ချင်တာ၊ လိုချင်တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်၊ အဲဒါ မေမေဆန္ဒပဲ”

“မာန်လည်း မေမေလိုပါပဲဗျာ၊ ထန်ကို စိတ်ချမ်းသာစေ ချင်ပါတယ်”

“သားကြီးလိမ္မာတာကို မေမေ သိပြီးသားပါ၊ သားလည်း အနားယူရင်း ထန်စာကိုဖတ်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထန်ဆီက စာကိုယူ၍ သူ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ အခန်းထဲ ရောက်တာနှင့် အဝတ်အစားလဲပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲကာ ထန်စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ မာန် တွေ့လိုက်ရတာက ထန်လက်ရေး ချွန်ချွန်လေးတွေ။

မာန်

ခုဆို မာန်မှာလည်း အဖော်ရနေပြီပေါ့။ ဒါလည်း ကောင်း ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာ၊ ထန်လည်း ကိုကိုကို သတိရတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုကိုဝတ်သလို ဝတ်စားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြည့်မိတယ်။ ဆံပင်ပုံစံကအစ ကိုကိုပုံစံမျိုးပဲထားလိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲကြည့်ပြီး ထန်ဖြစ်လိုက်၊ မာန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ကျေနပ်စရာပဲ။ ထန်တော့ ကိုကိုကို လွမ်းတဲ့စိတ်ကို ဒီလိုပဲ ဖြေသိမ့် နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုကိုအဖော်သူငယ်ချင်းလေးက မိဖုရားတဲ့လား၊ နာမည်လေးက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလို လူကလည်း လှမယ် ထင်တယ်နော်၊ ထန်မှာ အဖော်တွေ တွေပေမယ့် အားလုံးထဲမှာ အကြင်နာမြတ်နိုးတစ်ယောက်ပဲ တွဲမိတယ်။ ထန်ကို အစစအရာရာ အကူအညီပေးနေတာပဲ။ သူ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ရင် မာန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ အဲဒီကျမှ မိဖုရားနဲ့ အကြင်နာမြတ်နိုး ဘယ်သူက ပိုလှလဲ ကြည့်ကြတာပေါ့။

ခုတော့ ထန်မှာ အမှာအစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိကြောင်းပဲ ပြောထားတာကလွဲရင် တခြားဘာမှမပြောထားဘူး။ လူချင်းဆုံမှပဲ သူ့ကို အံ့သြစေချင်လို့ပါ။ လူကြီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေပို့ပေးလိုက်တယ်။

မာန်ရဲ့ထန်

ဪ...ထန်မှာလည်း အကြင်နာမြတ်နိုးဆိုတဲ့ အဖော်

မာန်မိဖုရား

လေး ရနေပြီကိုး။ ထန်အတွက် ကျေနပ်စွာ တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်သည်။ ထန်ဆီကို စာရေးတုန်းက မိဖုရားကို သူ့ချစ်သူ လို့ ထည့်မရေးခဲ့ပါ။ ဒါကလည်း မာန်ကြောင့် အားငယ်မှာစိုး၍ ပါ။ ခုတော့ ထန်ကိုယ်တိုင် အကြင်နာမြတ်နိုးဆိုတဲ့ အဖော်ရနေပြီ ဆိုတော့ ဒါ ရိုးရိုးလား၊ ဆန်းဆန်းလားဟု သူတွေ့နေမိသည်။

နာမည်လေးကတော့ ချစ်စရာ။ ရုပ်လေးကလည်း ချောချောလှလှလေး ဖြစ်မှာပါဟု မာန် တွေးလိုက်သည်။ ထန်ကိုယ် တိုင် အချောအလှလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်တာကို သိနေ၍ ဖြစ်သည်။

ထန်ဆီ စိတ်ရောက်နေမိုက် တံခါးခေါက်သံဗွဗွ ကြားရ

၏။

“သားရေ...ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ညနေစာ ထမင်းပိုင်းမှာ မိသားစုဆုံတယ်ဆိုပေမယ့် ထန် တစ်ယောက် လစ်ဟာနေ၍ အရင်လို မစိုပြေတာကို အားလုံးသိပေ မယ့် ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြော။ အားလုံးရင်ထဲမှာတော့ ထန်ကို သတိရ နေကြသည်။

□ □ □

ပထမနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မာန်တို့တောင်ကြီးကို မပြန်ဖြစ်၍ မိဖုရားနှင့်လည်း ခွဲစရာမလိုခဲ့ပါ။ ဖေဖေပဲ တောင်ကြီး က အိမ်ကိုကြည့်ဖို့ ပြန်သွားသည်။

မာန်နှင့်မိဖုရားကတော့ တစ်မြို့ထဲ အတူနေကာ မခွဲကြရ တော့ဘဲ အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်၍ ပျော်နေကြသည်။

“မာန်မိဘတွေက မာန်ကို သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော်၊ မာန်ကို မခွဲနိုင်လို့ ဒီမှာအိမ်ဝယ်လိုက်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေတို့က ကိုယ့်ကို မခွဲနိုင်လို့၊ ကိုယ်ကြတော့ မိဖုရားဆိုတဲ့ ဟောဒီက ချစ်သူလှလှလေးကို မခွဲနိုင် အောင် ချစ်လို့၊ မြတ်နိုးလို့”

“မိဖုရားပြောတဲ့အထဲ အဲဒါ မပါဘူးနော်”

“မရဘူး၊ မိဖုရားကို သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း ကိုယ်က

မာန်မိဖုရား

၁၂၅

ပြောချင်နေတာ”

“မိဖုရားကိုချစ်တယ်”

“မာန်ရယ်”

“မာန်မာမိက ဒီမှာပဲ နေမှာပေါ့နော်”

“ဟိုမှာက ခြံလုပ်ငန်းတွေ ရှိသေးတော့ သွားလိုက်ပြန် လိုက်ပဲ လုပ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို မာန်ကျောင်းပြီးရင် အဲဒီခြံလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်မှာ လား”

“ဒါပေါ့”

“ခြံလုပ်ငန်းကို ကိုယ်က ဝါသနာပါတယ်”

“မိဖုရားလည်း မာန်ကို လက်ထပ်ပြီး မာန်နဲ့အတူ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ခြံလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်ရမှာနော်”

“မိဖုရားက လိုက်မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် မာန် ဘာလုပ်မှာ လဲ”

ပြီးနေသည့် မိဖုရားမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် ပြီး စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေပြီးမှ...

“ကိုယ်မှ မိဖုရားကို မခွဲနိုင်ဘဲ၊ တခြားအလုပ်တစ်ခုခု ပြောင်းလုပ်ရမှာပေါ့”

“မာန်က မိဖုရားကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ဘာလဲ...မာန့်အချစ်ကို မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်၊ မာန့်ကလည်း မိဖုရားကို ချစ်သလို မိဖုရားကလည်း မာန့်ကိုချစ်တယ်၊ မိဖုရားလည်း မာန့်နဲ့အတူ ခြံလုပ်ငန်းတွေကို ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မိဖုရားရယ်”

“မာန့်နော်...အိုး”

မာန့်က ရိုးရိုးဝမ်းသာခြင်းမဟုတ်။ မိဖုရားကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ နှစ်နေအောင် ဆွဲပွေ့ပြီး မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ လှိုက်လှဲသိပ်သည်းစွာ ခြေချလိုက်၍ မိဖုရားမှာ ချစ်သူကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မိဖုရားရယ်”

“မာန့် သိပ်ဆိုးတယ် သိလား”

“ချစ်တာကွ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မိဖုရားမျက်နှာလေးကို တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်ချင်တာ၊ မိဖုရားကို မာန့်က ဒီလောက်ချစ်နေတာ၊ မိဖုရားမျက်နှာလေးကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်တဲ့အထိပဲ၊ ကိုယ်ထင်ပါ တယ်လေ မိဖုရားကိုချစ်မိတဲ့ အချစ်တွေဟာ နောင်သံသရာအထိ တောင် ကုန်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

“မာန့်ရယ်”

မိဖုရားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဒီလောက်နက်ရှိုင်း နိုင်မြဲလိမ့်မည်ဟု မထင်။ ခုတော့ စစ်မှန်သော မေတ္တာကြောင့်ပဲ မိဖုရားတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ကြရသည်။

“ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးချင်ပြီ မိဖုရားရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

ခေါင်းလေးငဲ့ကာ မိဖုရားမေးတော့ မာန့်က မိဖုရားမျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်းစားစား စူးစိုက်ကြည့်လျက် တိုးတိတ်စွာ ပြော၏။

“မိဖုရားနဲ့ အတူနေချင်လို့”

“အို...သွား၊ မာန့် မကောင်းဘူး သိလား”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ မိဖုရား၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ ခြံအလုပ်သမားကြီးနဲ့ နောက် သားသမီးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“မာန့်နော် မိဖုရား အနေခက်အောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“နောက်ဖြစ်မှာတွေကို ပြောတာလေ”

သူမမျက်နှာလေးနီကာ ရယ်တော့ မာန့်က သဘောကျစွာရယ်၏။ ထို့နောက် သူမမျက်နှာလေးကို ချစ်မြဲတိမ်းစွာငေးလျက်

“မိဖုရားပဲ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆို”

“အင်း”

“ဒါဆို ချစ်သူချင်း အတူတူနေချင်ကြတာ သဘာဝပဲ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်က မိဖုရားနဲ့ ခွဲမနေချင်တော့ဘူး”

“မိဖုရားလည်း မာနလိုပဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းက မပြီး သေးဘူးလေ”

“ဒါကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ ကျောင်းကိစ္စကို ရှေ့တန်းသိပ် တင်ချင်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ကျောင်းကိစ္စတွေ မေ့သွားအောင် ဟောဒီ လို ဟောဒီလို”

“အို...မာန”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အချစ်သည်းမှုကို လေပြည်ညင်းက တီးတိုးရယ်မောသွားသည်။ အချစ်လူဆိုး မာနက မိဖုရားစိတ်ဆိုးမှာ ကို မကြောက်။ စိတ်ရှိသလောက် ကဲနေသည်နေသဖြင့် ချစ်သူ ကိုယ်ကြီးကို ရှက်စနိုး ထုရိုက်အပြစ်တင်ရင်း မာနအချစ်များကြောင့် မိဖုရားရင်မှာ တိတ်တခိုး ကြည်နူးနေမိသည်။

“အဲဒီမျက်စောင်း မာနပဲထိုးနော်၊ တခြားလူတွေကို သွားမထိုးမိစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာနလို အသည်းနှလုံးတွေ ထိန်းမရ သိမ်းမရ ချစ်မိကုန် မှာစိုးလို့”

“မိဖုရား မျက်စောင်းထိုးရင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ”

“အဲဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေတယ်ဆိုတာ”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာကွ၊ မိဖုရားက သိပ်လှတော့ ဘယ်လိုနေနေ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာ”

“မိဖုရားအချစ်ကိုရတာ ကိုယ် သိပ်ကံကောင်းတာ မိဖုရားမှ မသိဘဲ”

“တော်ပါ၊ အခုမှ လူကို လာမြှောက်မနေပါနဲ့”

“နောက်တစ်ခါ မာန အခုလိုဆိုးနေရင် မာန့်ကို မိဖုရား လာမတွေ့တော့ဘူး သိလား”

“တကယ်မတွေ့ဘဲ နေနိုင်တယ်ပေါ့”

“မယုံရင် စမ်းကြည့်လေ”

“ဘယ်နေရာကိုလဲ၊ ဒီနေရာကိုလား”

“မာန့်နော်...ဒီတစ်ခါ မိဖုရား တကယ်စိတ်ဆိုးတော့မှာ သိလား”

“မိဖုရား စိတ်ဆိုးရင် ကိုယ်က ချောနေကြပဲ၊ ဆိုးလေ မထူးပါဘူး၊ စိတ်ဆိုးပြီး ချောရမယ့်အတူတူ အခုထဲကပဲ”

“မာန့်”

“ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

မာန့်ပုံစံကြောင့် သူမအသံလေး တုန်တုန်ဖြင့် အော်လိုက် မိ၏။ ချက်ချင်းပင် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကြည်တို့က ဝဲတက်

လာသည်။ သူမ မျက်ရည်စတွေကို မြင်မှ မာန် အစလွန်သွားတာ ကိုသိကာ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်၏။

“ဟာ...မိဖုရား မိဖုရား၊ ကိုယ် အလကားစတာပါ”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ညာတာ၊ ရှင်ကိုမုန်း တယ် မာန်”

“မိဖုရား...ကိုယ့်ကိုမုန်းတယ်လို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ် မိဖုရား ဆီက မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မကြားရဲဘူး”

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သူပြောတော့ စောစောက ဝမ်းနည်းချင်နေသော သူမ ပင်ကိုယ်စိတ်လေး ပျောက်ပြယ်ကာ သူ့ကို အံ့သြစွာကြည့်မိသည်။ အသားဖြူသူမို့ သူ စိတ်ထိခိုက်သွား ပုံက သိသာလျက် မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ နီနေ၏။ သူမ သူ့အနား အသာအယာတိုးကပ်သွားလျက်...

“မာန် စိတ်ထိခိုက်သွားလားဟင်၊ မိဖုရား အလကား စတာပါ”

သူ တော်တော်နှင့် စကားမပြောဘဲ သူမကို စူးစိုက်ကြည့် နေသည်။ နောက်တော့ သူမကိုယ်လေးကို ဖြန့်ခနဲ တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် ပွေ့ဖက်ကာ...

“မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့တော့ ကိုယ့်ကို မစလိုက်ပါနဲ့ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ် မိဖုရားဆီက အမုန်းစကားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့

မှ မကြားရဲလို့ပါ”

“နောက်ဆို ကိုယ့်ကို စချင်ရင်လေ တခြားနည်းနဲ့ စနော်”

သူမမျက်နှာကို ငုံ့စိုက်ကြည့်လျက် တိုးတိတ်တောင်းပန် စွာ ပြောလာသော မာန်အသွင်ကြောင့် ရင်မှာ နင့်ခနဲဖြစ်လျက် မျက်ရည်စများ လွင့်ခနဲ ကြွေကျသွားရသည်။

“မာန်ရယ်...နောက်ဆို မိဖုရား ဘယ်တော့မှ မပြော တော့ပါဘူး၊ မိဖုရားကြောင့်လေ မာန် ဘယ်တော့မှ စိတ်မထိခိုက် စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

“မိဖုရား...မိဖုရားရယ်”

တိုးပျောသော မာန်အသံက လှိုက်မောမှုတွေ ပျော်ဝင်နေ သည်။

သည်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ အကွက်ကျကျ စီစဉ်လိုက်တဲ့အောက်မှာ တစ်သက်တာ ဝေးကွာရ မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ရင်နင့်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

မိဖုရားတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာကို ရှင် သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့် လိုက်ပါဦး မာန်ရယ်။

“ယောက္ခမကြီးတွေကို မာန်ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ချင်တာကွ”

“မာန်နော်...ဘာယောက္ခမလဲ”

အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးဖိတ်စာကို ကိုင်လျက် ရွတ်နောက်

နောက် မာန်အပြောကြောင့် မိဖုရားက ချစ်သူကို ချက်စောင်းထိုး တော့ မာန်က ရယ်သည်။

“တစ်နေ့ကြရင် ယောက္ခမတော်ရမှာပဲ မဟုတ်လား မိဖုရားရဲ့”

“အဲဒီစကားကို အဲဒီနေ့ကြမှ ပြော၊ အခုမပြောနဲ့ ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...မိဖုရား အမိန့်အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ကဲ ကျေနပ် ပြီလား”

“ကျေနပ်ပြီ”

“အဲဒီနေ့ကြရင် မိဖုရားကို ကိုယ်လာကြိုရမလား”

“မကြိုပါနဲ့ မာန်ရယ်၊ မာနဲ့အတူ လာခဲ့ပါမယ်၊ စိတ်ချ ပါ”

“ကိုယ်နဲ့မိဖုရား ချစ်သူတွေဆိုတာ မေမေတို့ကို အသိ မပေးရသေးဘူးကွ၊ အဲဒါ အခုထဲက ကြိုပြောထားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ကလည်း နိုင်ငံခြား ထွက်သွား၊ ကိုယ်ကလည်း ချစ်သူရသွားတယ်ဆိုရင် မေမေ အားငယ်မှာစိုးလို့”

မေမေတို့ကို ကိုယ်ချင်းစာ၍ ထိုကိစ္စကို မာန်ဘက်က တမင်နှုတ်ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“မိဖုရား နားလည်ပါတယ် မာန်၊ မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း

မာမိတို့ကို မာန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြောမထားသေးပါဘူး၊ အချိန် တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

“ထန် ပြန်ရောက်လာရင်တော့ မရဘူးနော်၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောရမှာပဲ”

“မာနဲ့သဘောပါ”

“ဒါဆို ထန် မြန်မြန်ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရမယ် ထင်တယ်”

မာန်အပြောကြောင့် မိဖုရား ပြုံးလိုက်၏။ သူမကိုယ်တိုင် လည်း ထန်ကို ပြန်ရောက်စေချင်ပေမယ့် မာန်လိုတော့ ဆုမတောင်း မိ။

တကယ်လို့များ ထန် ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မိဖုရား တို့ သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွေကွင်းဖို့ဆိုတာများ ကြိုတင်သိခဲ့ လျှင် ဒီဆုကို မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်းဖြစ်မည်မထင်ပါ။

အခုတော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြိုမမြင်နိုင်သည့်အရာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မာန်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဘာကိုမှ ကြိုမသိခဲ့။

“သမီးရေ...ဖေဖေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွမ်းကျွေးပွဲ ကို သမီးပါလိုက်ခဲ့နော်”

မိဖုရားရင်ထဲ ‘ဟင်’ ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မာန်တို့အိမ်တက်ပွဲရှိနေ၍ မိဖုရား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ

ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး မလိုက်လို့မရဘူးလား မေမေ”

“ဪ...မေမေနဲ့ မေမေမိတ်ဆွေက ကွဲနေကြတာ အတော်ကြာပြီ။ ခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့တာဆိုတော့ သူက မိသားစုလိုက်လာဖို့ သေချာဖိတ်တာ သမီးရဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ နောက်မှ တခြားသွားစရာရှိတာ သပ်သပ်သွား”

“ကဲ...ကဲ မေမေသမီးကို လူတိုင်းက ငေးကြည့်ရအောင် အလှဆုံးပြင်လာနဲ့၊ ဒါမှ မေမေလည်း သမီးအချောအလှ မွေးထားတာ ဂုဏ်ယူရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဒါဆို သမီးပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

မေမေက လိမ္မာသော မိဖုရားကို ပြုံးလျက်သာ ကြည့်နေ၏။ မိဖုရားမှာသာ ရေချိုးအလှပြင် အဝတ်အစားလဲရင်း မေမေမိတ်ဆွေ အိမ်တက်ပွဲကပြန်မှ မာန်ဆီသွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

မာန်ကတော့ မျှော်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်။ မေမေကိစ္စကို ဦးစားပေးရမည်။

သူမ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ မိသားစုသုံးဦး ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့၏။ မိဖုရားက မာန်ထံမှာသာ အာရုံရောက်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင်

သတိမထားမိ။

မိဖုရားဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ စကားတပြောပြောနှင့် ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေချိန်မှာ မာန်တို့မိသားစုက အမွှာသားငယ်ထန်ကို အထူးသတိရနေကြသည်။

“ဒီလို မိသားစုပွဲသွားမှ သားငယ် ထန်ကို သတိရလိုက်တာ”

မေမေနှုတ်ဖျားမှ ပြောလာသော စကားကြောင့် သူတို့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆို မေမေက တော်ရုံခံစားမှုမျိုးကို မျှီသိပ်နိုင်သူပါ။ ခုလို ဖွင့်ပြောတာ ထန်ကို သတိရလွန်းလို့ဆိုတာ မာန်နဲ့ဖေဖေတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။

“သားငယ် ထန်ကလည်း ခင်တို့ကို သတိရနေမှာပါဗျာ၊ သူ့စာထဲမှာပါသားပဲ သူများမိသားစုတွေ မြင်ရင် မေမေတို့ကို သတိရတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မကြာခင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား မေကြီးရ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သားငယ်ကို သတိရသွားမိလို့ပါ”

“ကဲ...သားကို နောက်မှသတိရ၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ လာနေပြီ၊ ဧည့်ခံလိုက်ဦး”

ဖေဖေက ထန်အကြောင်း ပြောသော မေမေကို ဧည့်သည်
တွေရှိရာ ဦးဆောင်ခေါ်သွားမှ မာန်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
မကြာခင် ထန် ပြန်လာတော့မည်။ အချိန်အတိအကျ မသိပေမယ့်
အားလုံးစိတ်ထဲမှာ ထန်ပြန်အလာကို တိတိတဆိတ် စောင့်မျှော်နေ
မိကြသည်။ ထန် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လျှင် မိသားစုအတွက် ဟိုအရင်က
အတိုင်း ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်လာမှာ သေချာသည်။ တဖွဲဖွဲရောက်လာ
သည့် ဧည့်သည်တွေကြားထဲမှာ မာန်က သူချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော
မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို ရှာပေမယ့် မတွေ့။

တခြားဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်နေရာချပေးရင်း မာန်
အကြည့်တွေက အပြင်ကို မကြာခဏ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ဟော...သူကြည့်နေတုန်း ခြံထဲကို ကားတစ်စီး ဝင်လာ
သည်။

ဖေဖေက ထိုကားကိုမြင်သည်နှင့် အပြေးသွားကြသည်။
ကားပေါ်မှ မိသားစုတစ်စု ဆင်းလာ၏။

“မာန်ရေ...ဒီကိုလာပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မာန် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မိသားစုကို ဆက်ကြည့်
မနေနိုင်တော့ဘဲ အန်တီထားဆီ ရောက်သွား၏။

“လာ...ကိုကျော်၊ ခင်ဗျားတို့ကို မျှော်နေတာ၊ ဒါ ခင်ဗျား

မိသားစုလား”

မာန်ဖေဖေ ဦးမင်းဇော်က ဦးကျော့မြိုင်ဆိုသူ၏ ပခုံးကို
ရင်းနှီးစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့...ကိုမင်းဇော်၊ ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ
မကေသီ၊ ဒါက သမီးလေး မိဖုရား၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဗျာ”

“တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပေါ့”

“မကေသီတို့ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ လာကြဗျာ
ကျွန်တော့်မိသားစုနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ထိုအချိန်ထိ မိဖုရားမှာ မာန်နှင့်မတွေ့သေး။ အောက်ထပ်
မှာ ဧည့်သည်တွေနှင့် ပြည့်နေ၍ မိဖုရားတို့ကို အပေါ်ထပ်သို့
ခေါ်ခဲ့သည်။ မာန်ကလည်း မိဖုရား ရောက်နေတာကို မသိ။

“ခဏထိုင်ကြဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးနဲ့ သားကို သွား
ခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ဗျာ”

သဘောကောင်းပုံရသော ထိုအန်ကယ် ထွက်သွားတော့
စားစရာများ ရောက်လာ၏။ မိဖုရားက မာန်ကိုသာ အမှတ်ရနေ၍
ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်။

“လာ...ခင်ခင်၊ ဒါ ကိုပြောပြထားတဲ့ ကို့ရဲ့မိတ်ဆွေ
ကိုကျော်မြိုင်၊ ဒါက သူ့ဇနီး မကေသီ၊ ဒီသမီးလေးက ကိုကျော်
မြိုင်တို့ရဲ့ သမီးလေး မိဖုရားတဲ့”

မေမေတို့အရွယ် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကြီးက အားလုံးကို အပြုံးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“သမီးလေးက ချောလိုက်တာကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

“သားရော ခင်ခင်”

“ဟိုမှာ လာပါပြီ ကိုရဲ့”

အမျိုးသမီးကြီး ပြရာသို့ မိဖုရား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

မာန်...မာန်ပါလား။

မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း မိဖုရားကို မြင်ကာ အံ့သြဝမ်းသာ သွားဟန်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၏။

“မိဖုရား”

“မာန်”

မိဘတွေရှေ့မှာမို့ ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ထိန်းပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်မိကြသည်။

“ဒါ...ကျွန်တော့်ပေဖေနဲ့ မေမေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာန်ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးရမယ်၊ ဒါ မိဖုရားမာမိနဲ့ ဒက်ဒီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါဘယ်”

“အေး...အန်ကယ်တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“ဪ...သားနဲ့သမီးက သိနေကြတာကိုး၊ ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ၊ ထူးပြီး မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတာ ဝမ်းသာ စရာပေါ့ဗျာ”

နှစ်ဖက်မိဘတွေ ခင်မင်မှုကြောင့် မာန်နှင့်မိဖုရား ပို၍ ပျော်သွားသည်။

“ကဲ...သား ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သမီးလေးကို ခြံထဲလိုက်ပြပေးပါကွယ်၊ မေမေတို့ လူကြီးချင်း စကားကောင်းနေ တာနဲ့ သမီးလေး ပျင်းနေရှာတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ လာ မိဖုရား”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုတဲ့ စကားပုံလို အခွင့်အရေး တစ်ခုနယ် ဖြစ်သွားကာ နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပါးစွာ ခြံထဲဆင်းခဲ့ ကြသည်။ ခြံထဲရောက်တာနှင့် မာန်က...

“ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား မိဖုရား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“မိဖုရားမိဘတွေနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေ ကြတာ၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ချစ်ခရီးက နတ်ရေးတဲ့ဖူးစာလို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်”

မာန်စကားအဆုံးမှာ မိဖုရားက သူမအဖြစ်ကို သဘောကျစွာ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

“မိဖုရားက ဘာရယ်တာလဲ”

“မာန်လိုပဲ ပျော်လို့ပေါ့”

“ပြီးတော့ အံ့လည်းသြ၊ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မာန် သိလား၊ အဖြစ်က ဒီလိုမာန်ရေ”

မိဖုရားက သူမအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၏။

“ဒါဆို မိဖုရားက ကိုယ့်အိမ်ဆိုတာ မသိဘူးပေါ့”

“ဘယ်သိမလဲ မာန်ရဲ့၊ ဒီရောက်မှ မာန်ကိုတွေ့တော့ အရမ်းအံ့သြသွားတာ”

“မေမေကတော့ မိဖုရားကို ချစ်သွားပြီကွ”

“မိဖုရားမာမိကပဲ အဲဒီလိုထင်တာလား၊ မိဖုရားကရော”

“ဟင့်အင်း...မာန်က အရုပ်ဆိုးဆုံးပဲ”

“ညာပြောတဲ့ကောင်မလေး လာနဲ့”

“မာန်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် ဝမ်းသာကြည်နူးလျက် အနာဂတ်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုများစွာဖြင့် ပြည့်စုံလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ဘဝမှာ သူတို့ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

□ □ □

“ကျွန်မကတော့ သားလေးကို မမခင်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ရမှာပဲ၊ လောလောဆယ် ခင်တို့က တောင်ကြီးနဲ့ဒီကို သွားလိုက်လာလိုက်လုပ်နေရဦးမှာဆိုတော့ သားကို ကေသီတို့လက် အပ်ခဲ့ရမှာပဲ”

မာန်မေမေက သူမမိခင်ကို အပြီးလက်လက်ဖြင့် ဆိုလေသည်။ အေးဆေး၍ သဘောကောင်းသော မေမေက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ခင်ခင်ရယ်၊ ခင်ခင်သားက ကေသီသားပဲပေါ့၊ သားမေမေ တောင်ကြီးပြန်ရင် သားက အန်တီတို့အိမ်မှာပဲ လာစားနော် သား၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မာန် ခေါင်းညိတ်ပြီး မိဖုရားကို လှမ်းကြည့်၍ မိဖုရား

မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

သည်နေ့ မာန်တို့မိသားစုကို မိဖုရားတို့မိသားစု ထမင်းစားဖိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်က ရှေးဟောင်းနေ့စဉ် ဖြစ်များ ပြောမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသလို မိဖုရားတို့သားအမိကလည်း မာန်တို့သားအမိနှင့် စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးလေးဆီလည်း သားကို အပ်ထားရမှာပဲ၊ ကျောင်းမှာ သားဆိုးတာတွေ့ရင် အန်တီကိုပြောအောင် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ၊ မာန်က မဆိုးပါဘူး၊ လိမ္မာပါတယ်”

သူမအပြောကြောင့် မာန်မျက်နှာမှာ ပြုံးသွားသလို မာန်မေမေကလည်း သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်သား လိမ္မာမှန်းသိပေမယ့် မိခင်ဆိုတော့ စိတ်ပူမိတာပါပဲကွယ်၊ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ သားငယ်ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ အမျိုးမျိုးကို တွေးပူနေရတာ၊ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး”

“ဒီလိုပေါ့ ခင်ရယ်၊ ကိုယ့်တို့မိဘတွေအတွက်တော့ သားတွေ သမီးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အရွယ်ရောက်ရောက် ကိုယ့်မျက်စိမှာ ကလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကေသီ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မိဘဖြစ်လာမှ ကိုယ့်မိဘတွေကို သိပ်သနားတာပဲကွယ်”

“မေမေ...သမီး မာန်ကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး ခဏနေ ထမင်းစားမယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“လာ...မာန်”

မာန်က မိဖုရားနောက်က လိုက်လာရင်း သူမတို့ခြံအနံ့လိုက်ကြည့်သည်။

“မိဖုရားတို့ ခြံလေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ ပန်းတွေလည်း စုံနေတာပဲ”

“အဲဒါ မေမေနဲ့ မိဖုရား လက်ရာပေါ့၊ မေမေက အားရင် ခြံထဲဆင်းပြီး သစ်ပင်တွေ ပြုစုပေးနေတာ”

“မိဖုရားကရော”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပဲပေါ့၊ ဒါကြောင့် မာန်လုပ်မယ့် ခြံလုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ သဘောတူတာ ကြည့်ပါလား”

“ကြည့်ပါတယ်ဗျာ၊ ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ သိပ်လှတယ်”

“မာန်နော်...စကားအကောင်းပြောနေတာကို ဟောက်မလာနဲ့”

မာန်က မိဖုရားမျက်နှာလေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစားစိုက်ကြည့်နေတော့ မိဖုရားပါးလေး နီမြန်းလျက် ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပေါ့”

စံပယ်ပင်တွေက တစ်ခြံလုံး မွှေးနေသည်။

“ဒါဆို”

“အို”

ချစ်သူပါးပြင်လေးလည်း မွှေးယုံသော ယန်းစံပယ်နှင့်အပြိုင် သင်းကြိုင်လျက်။

“သွား...မာန် သိပ်ဆိုးတယ်သိလား၊ တော်ကြာ လူကြီးတွေ မြင်သွားမှဖြင့်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခါတည်း နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“မာန်နော် တော်တော်ပျော်”

“အချစ်ရှိနေရင် မာန်အတွက် အမြဲပျော်နေမှာပါ မိဖုရားရယ်၊ ဒီကပြန်ရင် မာန်ခြံထဲမှာ စံပယ်တွေ အများကြီးစိုက်မယ်”

“မာန်က စံပယ်ကြိုက်လို့လား”

“နိုး...မာန်ကောင်မလေးက စံပယ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာန်”

“ဒီလို ကျေးဇူးတင်လို့ မရဘူးလေ၊ ဒီမှာ”

မာန်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ပါးတစ်ဖက် မိဖုရားနား

တိုးကပ်ပေးလာ၍ မိဖုရားမှာ ချစ်သူအကဲဂိုဏ်းတာကို အသည်းယားစွာ တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်မိသည်။

“လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“ကြည့်စမ်း...ကိုယ့်ကို အသည်းယားအောင် ပြောနေပြန်ပြီ၊ တော်ကြာ စိတ်မထိန်းနိုင်မှ”

“ရှု...ဟိုမှာ လူကြီးတွေရှိတယ်”

မိဖုရားက မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ညှိုးလေးကာပြန်တော့ ဒီတစ်ခါ ချစ်စနိုးရယ်မိသူက မာန်။

“နောက်တစ်ခါဆို ဒါမျိုးမရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ နောက် မပြောင်တော့ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မာန်တို့ခြံထဲမှာ နှင်းဆီတွေ အများကြီးပဲနော်”

“အဲဒါက ထန်အကြိုက်လေ၊ ထန်က နှင်းဆီကိုကြိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထန်ကိုသတိရတိုင်း နှင်းဆီတွေ အများကြီး စိုက်ဖြစ်တယ်”

“မာန်က မာန်ညီကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ်တို့က ဆယ်မိနစ်ပဲခြားတဲ့ အမွှာတွေလေ”

“မိဖုရားမှာလည်း အမွှာရှိရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ရှိလာမှာပေါ့”

“ဘယ်တော့လဲဟင်”

“ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်”

“အာ...သွား...သွား၊ မာန် လူဆိုး၊ သိလား”

“ဟေ့...ဘယ်နှယ် လူကို ထုရိုက်နေတာလဲကွ၊ မိဖုရား
ပဲ အမွှာရှိရင် ကောင်းမှာပဲဆို”

“အို...အဲဒါက မာန် ပြောသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးသိလား”

ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာလှလှလေး ပန်းရင့်ရောင်ပြောင်းသွား
သည့် ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး မာန်က ချစ်မြတ်နိုးစွာရယ်ရင်း မိဖုရား
လက်သီးဆုပ်လေးများကို ဖမ်းယူရွှိုက်နှမ်းမိသည်။

“မေမေက မေးနေပြီ၊ ကိုယ်နဲ့မိဖုရား ချစ်နေကြပြီလား
တဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလို့ မာန် မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...ချစ်နေတာကြာပြီလို့”

“ဟယ်”

မိဖုရားမျက်နှာ ရဲရဲနီလျက် မာန်မေမေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်
ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ဒါကြောင့် မာန်မေမေက မာန်ကို မိဖုရား
တို့သားအမိထံ အပ်နေခြင်းကိုး။

“မာန် မကောင်းဘူးကွာ၊ ဘာလို့ဖွင့်ပြောရတာလဲ”

“မာဓိက မေးနေတော့ ကိုယ်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြော
လိုက်တာပေါ့၊ ကိုယ် လက်ထပ်ခဲ့လူက မိဖုရားပဲ၊ လူကြီးတွေကို
အသိပေးလိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မာဓိကို မိဖုရားမှ ဖွင့်မပြောရသေးတာပဲ”

“အခု ကိုယ်တို့ပြန်ရင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အန်တီလည်း ကိုယ်တို့ကို သဘောတူမှာပါ”

မိဖုရား သက်ပြင်းချလျက် ဒီကိစ္စ မေမေတို့ကို အနှေးနဲ့
အမြန် ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားလိုက်ရ၏။

“ကဲ...မာန် ထမင်းစားချိန်နီးပြီ၊ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်”

“နေဦး”

“ဘာလဲဟင်”

“နှုတ်ဆက်ချင်လို့”

“မာန်နော်...အို”

အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားသံလေးတွေ ပျောက်သွား၏။

“ဒါတွေအားလုံး သမီးလက်ရာတွေချည်းပဲလေ၊ ဘယ်လို
လဲ စားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ခင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေပဲကွယ်၊ ခင် ထမင်းစား
မြိန်တာကိုပဲ ကြည့်တော့၊ မိဖုရားလို သမီးလေး ရထားတာ ကောသီ
တော့ ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ခင်လည်း သားအမွှာရထားတာ ကံကောင်းပါတယ် ကွယ်”

မေမေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေပေမယ့် မိဖုရားရဲ့ ဟင်းချက်လက်ရာတွေကို ချီးကျူး၍ မဆုံးပါ။

“သမီးချက်ထားတဲ့ နို့ခဲချက်လေးက စားလို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“ရတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းလက်ရာ အမြဲစားရအောင် မကေသီဆီက သမီးတောင်းပြီး အပိုင်သာ မွေးစားလိုက်တော့ ခင်ရေ”

မာန့်ဖေဖေက အားရပါးရစားရင်း ဝင်ပြောလိုက်၍ မိဖုရားပါးလေးတွေ ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လွှာချသွား၏။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ မာန့်ဖေဖေကတော့ သမီးတောင်းခိုင်းနေပြီ၊ သမီးရှင်တွေက ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား၊ ဒါပဲပြောတော့”

“သမီးလေးသဘောပါပဲရှင်၊ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ပျော်တယ်ဆိုရင် ကေသီတို့လည်း အတူတူပါပဲ”

“ကဲ...သမီး အန်တီပြန်ရင် တစ်ခါတည်းသာ သားနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့”

“အို”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မိဖုရားက ရှက်ပြီး နေရာက ထပြေးသဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံစွာ ကျန်ခဲ့သည်။

□ □ □

ပထမနှစ်စာမေးပွဲကို ချောမောစွာပဲ အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။
ဂုဏ်ထူးကိုယ်စီ ပါကြ၍ ပိုပျော်ကြသည်။ မိဖုရားနှင့်မာန်က
ဂုဏ်ထူးပါ၍ မာက ရူပဗေဒတွင် ဂုဏ်ထူးပါ၏။ ထိုအခါ အစထဲ
က ရုက္ခဗေဒမယူချင်သော မာက ရူပဗေဒသို့ပြောင်းသွားသည်။

“မာကလည်းဟာ ငါတို့နဲ့ပဲ အတူနေတာမဟုတ်ဘူး”

မာက ရူပဗေဒပြောင်းတာကို မိဖုရားက သဘောမကျ။
မာ ခေါင်းကုတ်လျက်...

“မာလည်း ရှင်တို့နဲ့ နေချင်ပါတယ်”

“မေ့ပြောင်းလည်း တစ်ကျောင်းတည်း အမြဲတွေ့နိုင်
တာပဲ မိဖုရားရယ်၊ အခုထိ ကလေးကျနေတာပဲ”

“တစ်ကျောင်းတည်း ဟုတ်ပေမယ့် မေ့ရာမှ မတူတော့
တာ၊ အရင်လို ဘယ်တွဲနိုင်ပါ့မလဲ၊ အေးလေ မိဖုရားကသာ မှာကို

မာန်မိဖုရား

မခွဲနိုင်တာပါ၊ မာက ခွဲထွက်သွားပြီပဲ”

“ရှင်ပြောမှပဲ မိဖုရား ငိုချင်လာပြီ သိလား”

“မာကိုတောင် ဒီလောက်ချွဲနေတာ၊ သူ့ချစ်သူဆို
ဘယ်လောက်ချွဲနေမယ် မသိဘူး”

“မာနော်...မိဖုရားကို စိတ်ဆိုးအောင် လာမပြောနဲ့”

“မာကို စိတ်ကောက်ရင် မာက မချော့တတ်ဘူးနော်၊
မိဖုရား စိတ်ကောက်ရင် ချော့နေကြ မာနဲ့ကိုပဲ ချော့ခိုင်းရမှာပဲ”

“မာ”

ဝမ်းနည်းသံဖြင့် မိဖုရား အော်တော့ မာက ပြုံးသည်။

“မာက မိဖုရား စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိလို့ စတာပါဟယ်၊
စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“မိဖုရားက ဝမ်းနည်းတာပါ၊ မိဖုရားကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့ မာ”

“မာ နားလည်ပါတယ်၊ မာကလည်း မတတ်သာလို့
ခွဲရပေမယ့် မိဖုရားလိုပဲ ခံစားရပါတယ်”

“ကဲ...ခံစားမနေကြနဲ့၊ ဒီနေ့ နေ့လည်စာ ကျွန်တော်
လိုက်ကျွေးမယ်၊ လာ သွားကြစို့”

“ဒါမျိုးဆို မာတို့က ဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးလို့လဲ၊ လာ
မိဖုရား သွားကြမယ်”

မာက မိဖုရားလက်ကိုဆွဲကိုင်၍ ခေါ်သည်။ မာက စိတ်ညစ်လည်း ခဏပင်။ မာကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မိဖုရား မာနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။

မာ မရှိတော့သည့်နောက် မိဖုရား ပိုမိုအားကိုးတွယ်တာ ရဲသူက မာန်ဖြစ်သည်။ အစကတည်းက အနေအေးသူဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းအသစ်လည်း မထားဖြစ်။

ကျောင်းရောက်လို့ မာန်ကိုမတွေ့လျှင် မိဖုရားမှာ အားငယ် စိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းငိုချင်နေတတ်သည်။

“ဘာလို့ ကျောင်းနောက်ကျရတာလဲ မာန်ရယ်၊ မိဖုရား တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

အားငယ်စိတ်ဖြင့် နောက်ကျမှ ကျောင်းရောက်လာသည့် မာန်ကို နှုတ်ခမ်းစွကာ ရန်လုပ်မိ၏။

“ဆောရီးပဲ မိဖုရားရယ်၊ ကျောင်းလာကာနီးမှ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်”

“အဲဒီကိစ္စက အရေးကြီးလား၊ မိဖုရားက အရေးကြီး လား”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိဖုရားက အရေးကြီးဆုံးပါဗျာ၊ မျက်ရည် က ဘာလို့ကျရတာလဲ”

“နောက် ဘယ်တော့မှ မိဖုရားတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်

စေရဘူး ဟုတ်လား”

“တိတ်နော်...ဘာလို့ငိုရတာလဲ၊ ကလေးလေးကျနေတာ ပဲကွာ”

“မိဖုရားက ကလေးပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

တုံ့မခံဆိုးချင်ကာ ဂျီကျနေသော မိဖုရားကို ချစ်စနိုးပြုံး ရင်း သူမပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သူကိုယ်တိုင် ဖယ်ရှားပေး လိုက်သည်။

“မိဖုရား...မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအသစ် ထားကြည့်ပါ လားဟင်၊ မာန်ရှိပေမယ့် အရေးဆို တိုးတိုးဖော်ရတာပေါ့”

မာန်စကားကို သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...မထားချင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မသိဘဲနဲ့ မပေါင်းချင်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းထားတာပဲ မိဖုရားရယ်၊ နောက်တော့ သိသွားမှာပေါ့”

“မာန်နော်...ဘာလဲ ရှင်က မိဖုရားနားမှာ မရှိချင်တော့ ဘူးလား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ မာန်ပြောတာ မိဖုရားအတွက် ပါ”

“မပြောနဲ့၊ မိဖုရားမှာ အဖော်မလိုတာ၊ အင်း တကယ်လို့ အဖော်လိုခဲ့ရင်လည်း”

သူမ ပြုံးစေဖြင့် စကားမဆက်တော့ မာန် မျက်မှောင် ကုတ်ကာ...

“ပြောလေ...မိဖုရား၊ ဘာလုပ်မလဲ”

“ဪ...မိဖုရားကို ခင်ချင်တဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ် ချင်းတွေတော့ ရှိသားလို့”

“မိဖုရားနော်...ဒါ ဘာစကားလဲ၊ အဲဒီယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေထားကြည့်၊ မာန်နဲ့တွေ့သွားမယ်”

မာန် မျက်နှာနီနီကြီးနှင့် ပြောတော့ သူမ တစ်ဖက်လှည့် ကာ ကြိတ်ပြုံးလိုက်၏။

“မာန်ပဲ အဖော်သစ်ထားရမယ်ဆို”

“အဲဒါ မိန်းကလေးအဖော်ကို ပြောတာဗျ၊ ယောက်ျား လေး မပါဘူး”

အလကားနေ ဝန်တိုနေသော မာန်ကိုကြည့်ပြီး သူမ ရယ်ချင်ပေမယ့် မျက်နှာကို တည်ထားရပါ၏။

“မာန်ကြတော့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“ဟွန်း...မေ့နေပြီလား၊ တွယ်တာလေ”

“မေ့သွားပြီ၊ မာန်ဘဝမှာ မိဖုရားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဟွန်း...အပြောကောင်း”

မာန်နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လျက် ပြုံး၍ပြောမိ တော့သည်။ မာန်က သူမလက်ညှိုးကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ...

“သိပ်ချစ်တာပဲ မိဖုရားရယ်၊ ဘာလိုလို့နဲ့ မာန်တို့ ဒုတိယ နှစ်ရောက်ပြီ၊ နောက်နှစ်နှစ်ဆို ကျောင်းပြီးတော့မယ်”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဟွန်း...ကျောင်းပြီးရင် မာန်တို့ လက်ထပ်ကြမယ် လေ”

“အံ့မယ်...လက်မထပ်သေးပါဘူး၊ မိဖုရားက မဟာ သိပ္ပံ ဆက်တက်ဦးမှာ”

“တက်လေ...တက်ပေါ့၊ လက်ထပ်ပြီး ကျောင်းတက်နေ တဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီး”

“အို...အအိုဘဝကြီးနဲ့ ကျောင်းမတက်ချင်ပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အပျိုဘဝနဲ့ပဲ ကျောင်းတက်မယ်”

“ဒါတော့ မိဖုရား မာန်ကိုမချစ်လို့ ပြောတာပဲ၊ မာန်က အလုပ်လုပ်ပြီး မိဖုရားက အပျိုဘဝနဲ့ ဆက်ကျောင်းတက်နေရင်

ဘယ်လိုစိတ်ချရမလဲ”

“ဒီတော့ လွယ်ပါတယ်၊ မာန်လည်း ဆက်တက်ပေါ့”

“ဟာ...ဒီလောက် နှစ်တွေအများကြီး မစောင့်နိုင်ပါဘူး”

မျက်နှာရှုံ့ရှုံ့ဖြင့်ပြောသော မာန်ကို သူမ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။

“မာန်နော်...စကားကို အကောင်းမပြောဘူး”

“မာန်မှ မိဖုရားကို မခွဲနိုင်ဘဲ”

မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသော သူမအသွင်ကြောင့် သူမကရုဏာသက်သွားရပါ၏။ တကယ်တော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပြန်ချောမိသည်။

“အလကားစတာပါ မာန်ရယ်၊ မိဖုရားလည်း မာန်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မေမေတို့ကို ပြောလိုက်မယ်နော်”

“မိဖုရား...မိဖုရားရယ်၊ မာန် ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ဝမ်းသာစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဟန်ဖြင့် သူက သူမကိုယ်လေးကို တင်းခနဲ ဖက်လာပါ၏။ ထို့နောက် သူက သူမပါးမို့မို့ကို နမ်းဖို့ပြင်တာမို့ သူမက ရှောင်လိုက်သည်။

“မာန်...မဆိုးနဲ့ကွာ”

“တစ်ခါတလေပဲ မိဖုရားရယ်၊ မာန်တို့က ချစ်သူတွေပဲ”

“ဟင့်အင်း...မရဘူး၊ ချစ်သူတွေပေမယ့် မိဖုရားထားတဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း နေရမယ်”

“ကဲ...သဘောအတိုင်းပါပဲဗျာ”

မာန်က သူမကိုယ်လေးကို လွှတ်ကာ လက်မြှောက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ သူမ ပြုံးလျက်...

“မိဖုရားနော်...မာန် ဒေါသဖြစ်ရင် ဖက်နမ်းပစ်လိုက်မှာ”

“ဟေ့...ကြောက်ပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ မိဖုရား သွားပြီ”

သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် သူမ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ မာန်က နောက်မှ အကြိတ်ရပ်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုပုံစံလေးကို သူမရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ခုထက်တိုင် စွဲနေဆဲပါ မာန်။

□ □ □

မာန်မိဖုရား

၁၅၉

ဒုတိယနှစ်ကိုလည်း သူမတို့နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ တက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ကံကြမ္မာ၏ အပြောင်းအလဲက ရုတ်တရက် သူမတို့ဘဝနှစ်ခုကို တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲစေဖို့ ဖန်လာပါသည်။ ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက်ခြင်းပါ။

ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်တော့ သူမတို့တစ်တွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်ချာချာဖြစ်သွား၏။ မာန်ကတော့ သူမတွေလုပ်ငန်းထဲ ကူညီလုပ်ကိုင်မည်ပြောလာသည်။ သူမလည်း ကျောင်းပြန်ဖွင့်မည့်အချိန်ကို စောင့်ရင်း မေမေ့ကို အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထား၏။

“လောလောဆယ်တော့ တောင်ကြီးနဲ့ရန်ကုန် ကူးနေရမှာပဲ မိဖုရား၊ ကျောင်းကလည်း မြန်မြန်ပြီးချင်တယ်ဆိုမှ ပိတ်လိုက်ရတယ်လို့”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မာန်ရယ်၊ ကံအတိုင်းပေါ့၊ ကျောင်းတွေပိတ်တော့လည်း မိဖုရားတို့ အနားရတာပေါ့”

“ဒီလိုပဲ တွေးရမှာပေါ့ မိဖုရား၊ မာန်အတွက်တော့ ဒီလိုအလုပ်ဝင်ဖို့ဖြစ်လာတာ မိဖုရားနဲ့မာန်တို့ ရှေ့ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုပဲလို့ ထင်တယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တာ မာန်ရယ်၊ ကျောင်းတွေက ဘယ်တော့ ဖွင့်မယ်မှန်းမသိဘဲနဲ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း မာန်တို့ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းရမှာပေါ့ မိဖုရား၊ ကျောင်းတွေ တော်တော်နဲ့ပြန်မဖွင့်ရင် မာန်လုပ်ငန်း တော်တော်ကျွမ်းကျင်တာနဲ့ မိဖုရားကို လက်ထပ်မှာပဲ”

မာန်က ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏။ သူမက အသာပြုံးလိုက်ရင်း...

“အလုပ်လုပ်ရင် အစစအရာရာ သတိရှိနော် မာန်၊ မာန်အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာကို မတားချင်ပေမယ့် မိဖုရားရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“စိတ်ချပါ မိဖုရား၊ မာန် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဒက်ဒီနဲ့အတူ တွဲလုပ်ရမှာပါ၊ မာန်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မာန် စိုးရိမ်တာက မိဖုရားကိုပါ”

“ဟင်...မာန်က ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

သူမ နားမလည်သလို မေးတော့ မာန်က သူမကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်သည်။

“မာန် မရှိတုန်း မိဖုရားတစ်ယောက်တည်း အပြင်မထွက် နဲ့နော်၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက်ကများ မာန်မရှိတုန်း မိဖုရား ကို မျက်စေ့ကျသွားရင် မာန် အသည်းကွဲရမှာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မာန်ရယ်၊ ဘယ်သူဘယ်လောက်ပဲ သဘောကျကျ မိဖုရားနှလုံးသားမှာ မာန်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ တာပဲ၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ မာန် စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူးကွယ်”

“မိဖုရားရယ်...မတတ်သာလို့သာ မိဖုရားကို ခွဲရမှာ ဖြစ်နိုင်ရင် မာန်က မိဖုရားကို ခွဲချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“မိဖုရား နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ မာန် ခရီးထွက် တာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

မာန်က သူမလက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ စဉ်းစားသလို ငြိမ်သွားသည်။ အတော်ကြာမှ...

“ဒါ ပထမဦးဆုံးအခေါက်ဆိုတော့ ကြာမယ်ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုက အလုပ်တွေကို နားလည်အောင် မာန် ကြိုးစားရဦးမှာလေ”

“ဟင်...မိဖုရားဆီကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်နော် မာန်”

“စိတ်ချ၊ အချိန်ရတိုင်း မိဖုရားဆီ မာန် ဖုန်းဆက်ပါ မယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ခွဲရဖို့အတွက် ဝန်လေးနေကြ၏။ သည်လို တစ်ခါမှ မခွဲဖူးတာကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုပါပဲ။

တကယ်တော့ သူမတို့အတွက် တစ်ခဏထင်ရတဲ့ ခွဲခွာ မူဟာ တစ်ဘဝစာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီခရီးကို သူမ ကြိုတင်တားမိ မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

□ □ □

ကြိုတင် အကြောင်းကြားခြင်းမရှိဘဲ ရောက်ရှိလာသော ထန်က မာန်ကိုယ်ကြီးကို ဖက်တွယ်ကာ ဝမ်းသာအားရ ရယ်သည်။ မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြုံးပျော်ကာ ထန်ကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်၏။

“အစကတော့ အကြာကြီး နေဦးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိသားစု ကို သိပ်လွှမ်းတာနဲ့ ပြန်လာတာ”

“ဒါဆို ဟိုကိုပြန်မသွားတော့ဘူးပေါ့”

“အတိအကျတော့ မသိသေးဘူးကွာ၊ အခုလောလော ဆယ်တော့ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိသေးတာ သေချာတယ်”

“ဟိုကို မပြန်ပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဒီမှာပဲ မေမေတို့နဲ့ အတူနေပါ၊ သား သွားတဲ့နေ့ထဲက မေမေ နေ့တိုင်းမျက်ရည်ကျရ တာ သားသိလား”

မေမေက သူ့သားငယ် ထန် မိသားစုထဲက ထပ်ခွဲမှာ စိုးရိမ်လျက် ငိုသံနှင့်ပြောတော့ ထန်က မိခင်ရင်ခွင်မှာ ကလေးငယ် လို ခေါင်းရွှေ့ပြီး မိခင်ကို ချောသည်။

“မေမေ စိတ်မချမ်းသာအောင် ထန် နောက်ထပ်မလုပ် ပါဘူးဗျာ၊ မေမေ မငိုနဲ့နော်”

“မေမေ့နားမှာ သားရှိရင် မေမေ ကျေနပ်ပါပြီ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ မေမေ့နားက ထန် ဘယ်မှမသွားတော့ပါ ဘူး”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထန် ပြန်ရောက်လာခြင်းက မာန်တို့ချစ်သူ နှစ်ဦးဘဝကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိတာ သူ့အမှားဖြစ်သည်။

ထန်နှင့် ခွဲခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလသည် မာန်တို့မိသားစု အတွက် အချိန်တိုင်း ထန်ကို တမ်းတဖို့ဖြစ်နေခဲ့ရာက ရုတ်တရက် တော့ မိသားစုအားလုံး ပျော်ခဲ့ကြ၏။ အထူးသဖြင့် မာန်။ ထန်အပေါ် ပိုညွှာသည်။ ပိုဂရုစိုက်သည်။

“ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်လာတော့ ပိုပြီးမပျော်ဘူးလား မာန်”

“ပျော်တာပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မက် မက်နေတာ လားတောင် ထင်လိုက်မိသေးတယ်”

“အဟတ်...ဟား...ဟား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားလေးရယ်၊ ကဲ...ကဲ မာန်နဲ့ စကားပြောကြဦး၊ မေမေ မီးဖိုချောင်ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်းလည်း ခရီးပန်းလာတာ အနားယူလိုက်ဦး ထန်”

“ဒီလောက် ခရီးလောက်တော့ ထန်အတွက် မိုင်နာပါ၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အမွှာအစ်ကိုကသာ ဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံး၊ လာစမ်းပါ၊ ထန်တို့ညီအစ်ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

ထန်က အရမ်းတက်ကြွနေသည်။ ပြီးတော့ မာန်တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်တော့ မာန် မနေတတ်။ ထန်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ ထန်ပုံစံကို ကြည့်ရတာ မာန်ကိုယ်မာန် မှန်ထဲပြန်ကြည့်ရသလို ဆံပင်ပုံစံထားတာကအစ အနေအထိုင်အပြုအမူအားလုံး မာန်မှ မာန်။

“ဘယ်လိုလဲ မာန်၊ မင်းနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ပိုဖြစ်မသွားဘူးလား”

ထန်က မာန်ကိုကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးတော့ မာန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆံပင်ပုံစံပါ ပြောင်းလိုက်တော့ မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါ့ကိုယ်ငါ မှန်ထဲပြန်ကြည့်နေရသလိုပဲကွ”

မာန်စကားကို ထန်က အားပါးတရ ရယ်သည်။

“ခုတော့ နှစ်ကိုယ်ခွဲပေါ့၊ ဘယ်သူမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲလို့မရတော့ဘူး”

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်နေသော ထန်ကိုကြည့်ပြီး မာန်ရင်မှာ တစ်စုံတစ်ခု စိုးရိမ်သွား၏။

“မင်း ပြန်မသွားတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အန်တီကတော့ ပြန်လာစေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဒီမှာနေဦးမှာ”

“နေဦးမှာဆိုတော့ တစ်ချိန် ပြန်ဦးမယ့်သဘောလား”

“ပျော်ရင် ဟိုကို တစ်သက်လုံး မပြန်တော့ဘူး”

“ဒီမှာပျော်ရင် ဟုတ်လား”

“ငါ့ကို ဒီမှာ တစ်သက်လုံးပျော်အောင် ထားနိုင်တဲ့လူကို တွေ့ရင် ပြောတာကွ၊ အဟား...ဟား...ဟား”

“မင်းရဲ့ အကြင်နာမြတ်နိုးကရော”

“သူ့ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်တာကွ၊ ရင်မခုန်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် ငါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ၊ မင်းတို့ပြဿနာ မင်းတို့ဘာသာ ရှင်းပါ”

မာန်စကားအဆုံးမှာ ထန်က ရယ်သည်။

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပါကွ၊ မင်းကလည်း အကြင်နာက တကယ်လှတာ”

“ဪ...နေပါဦး၊ ဟိုတစ်ခါ မင်းရေးလိုက်တဲ့စာထဲက မိဖုရားဆိုတာလေ၊ သူနဲ့အကြင်နာ ဘယ်သူပိုလှလဲ ယှဉ်ကြည့်ရအောင်”

မိဖုရားအကြောင်း မေးလာတာမို့ မာန့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်လျက် ထန်မျက်နှာကို ကြည့်မိ၏။

“မင်းအကြင်နာနဲ့ မိဖုရားက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်လို့ ဆိုင်ကြည့်မှာလေ၊ ငါ့ကို မိဖုရားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးကွ၊ ငါကလည်း မင်းကို အကြင်နာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“မိဖုရားက ဒီမှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့မိသားစုနဲ့ ကော့သောင်းသွားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်လာမှတွေ့ကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ မင်းအတွက် ငါဝယ်လာတာတွေ ကြည့်ဦး”

“အများကြီးပဲကွာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ဝယ်လာရတာလဲ”

“မင်းကို ဝတ်စေချင်လို့ပေါ့ကွ”

“အဲဒါမျိုးတွေ ငါမှမကြိုက်ဘဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါဝယ်လာတာ မင်းအတွက် ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် မင်းယူ”

ထန်က ထုံးစံအတိုင်း သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ကိုဖြစ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တာမျိုး။ မာန့် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ထန်ကျေနပ်အောင် ဝယ်လာသည့် အဝတ်သေတ္တာကို သိမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ အမှည့်အစ်ကိုဆိုတာ စိတ်ချင်းနှလုံးသားချင်း ဆက်နေတာပဲ၊ တစ်ယောက်အကြိုက်ကို တခြားတစ်ယောက်ကလည်း ကြိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းပဲပြောတော့”

“အဟား...ဟား...ဟား”

ထန်က မာန့်စကားကို သဘောကျစွာရယ်ပြီး မာန့်လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖွလှမ်းထိုးသည်။ ထန်ကို ကြည့်ရတာကိုပဲ မာန့်ကိုယ်မာန့် ပြန်မြင်နေရသလို ဖြစ်နေတာကလည်း ဘာမှအံ့သြစရာပါ။

“မင်းကချည်း ငါ့ကိုပေးနေတာပဲ ထန်”

“ငါလိုချင်တာရှိရင်လည်း မင်း ပေးကိုပေးရမှာပါ မာန့်ရာ၊ မင်းမပေးလည်း ငါကြိုက်ရင် ဇွတ်ယူမှာပဲ၊ အဲဒါတော့ လုံးဝမပူနဲ့”

“သားတို့ရေ ထမင်းစားရအောင်”

“လာပြီ မေမေ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မတိုင်ပင်ဘဲ ပြိုင်တူထူးမိကြ၍

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် သဘောကျစွာ ပြီးမိကြသည်။
အမွှာဆိုတာ ဒါပဲလေ။

“ဟေ့...မာန်၊ ဒါ ဘယ်သူပုံလဲကွ၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့
မဟာဆန်ဆန် ချောလှချည်လား”

ရုတ်တရက် မိဖုရားဓာတ်ပုံကို ကိုင်ကာ မေးလာသော
ထန်ကြောင့် မာန်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ
မိဖုရားက ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးနေတာ မာန် သိသည်။

မိဖုရားရဲ့ ပုံတွေထဲက ထိုဓာတ်ပုံလေးကို မြင်မြင်ချင်း
မျက်စိမခွာနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားသည့်ပုံဖြစ်
သည်။ ထန် မမြင်အောင် သိမ်းထားကာမှ ဘယ်လိုမြင်သွားသည်
မသိ။

“သူ့မှာမည်က ဘယ်သူလဲ မာန်”

“မိဖုရား”

“ဟား... နာမည်နဲ့လူနဲ့ တကယ်လိုက်တာပဲကွ၊ ဒီဓာတ်ပုံ
လေး ငါယူလိုက်ပြီနော်”

“ထန်...ဟေ့ နေဦး”

မာန် လှမ်းအော်ပေမယ့် ထန်က လှည့်မကြည့်။ မိဖုရား
ဓာတ်ပုံလေးကို ယူကာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ့အခန်းထဲက ထွက်
သွား၏။

“ဓာတ်ပုံပါကွ၊ မင်းကလည်း ဒီလောက်အဖြစ်သည်း
မနေစမ်းပါနဲ့”

ထန်စကားကြောင့် မာန်မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။
ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်ချစ်သူဓာတ်ပုံနဲ့ သည်းသည်းလှုပ်သွားတာက
လည်း အမှန်ဖြစ်နေသည့်အတွက် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံယူသွားသည့် ထန်က မာန်အခန်းကို ပြန်မလာ
တော့ဘဲ သူ့အခန်းထဲ တောက်လျှောက်ဝင်သွားကာ အခန်းတံခါး
ပိတ်လိုက်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် မာန် ပြုံးလိုက်သည်။
သူ အစိုးရိမ်လွန်တာ ထင်ပါရဲ့။ ထန်က သူ့ကို ဒီလိုပဲ မခံချင်
အောင် စနောက်တတ်သူအဖြစ် ပြန်တွေးကာ သူ့ကိုယ်သူ သဘော
ကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အဲဒါ...မိဖုရားကို သိပ်ချစ်လို့”

သိပ်မြတ်နိုး၊ သိပ်တန်ဖိုးထားရလို့။ ကိုယ့်ညီက စတာ
နောက်တာကိုတောင် မခံနိုင်အောင် သည်းသည်းလှုပ်ရတာ မဟုတ်
လား။ နောက်မှ ထန်ကို မိဖုရားဆိုတာ သူ့ချစ်သူဖြစ်ကြောင်း
အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ချစ်သူ
အကြောင်းတွေးရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ရှေ့...မင်းဓာတ်ပုံ”

ထန်က သူယူသွားသည့် မိဖုရားဓာတ်ပုံလေးကို သူ့စားပွဲ

ပေါ် လာချပေးတာမို့ မာန်*ပြီးလိုက်သည်။ အစထဲက ဒီလိုဖြစ်မှာ ပဲဆိုတာ ထင်ထား၍ ထန်မျက်နှာကို ခပ်ပြီးပြီး မော့ကြည့်လိုက် သည်။

“သူ့မှာမည်က မိဖုရားနော်”

“အေး”

“အဲဒီမှာမည်လေးကို စကြွေးထဲက ငါသဘောကျခဲ့တာ ကွ၊ ဓာတ်ပုံလေးလည်း မြင်ရော၊ နာမည်နဲ့လူနဲ့ တစ်ခါတည်း တွဲမိသွားတာပဲ၊ မင်းတို့က ချစ်သူတွေလား”

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင် ထားကြတာ”

မာန်စကားအဆုံးမှာ ထန်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ကျောင်းမပြီးလည်း လက်ထပ်လို့ ရပါတယ်ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေမှာလဲ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို မိဖုရားကို လက်ထပ်ပြီးတာ ကြာလှပြီ၊ သဘောပြောတာနော်”

ပြောပြီး ထန်က ရယ်တော့ မာန်ပါ သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ် မိသည်။ ထန်ပြောသလို ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်တော့ ကောင်းပါသည်။ ထန် ပြောသလို မိဖုရားကိုယ်တိုင် မာန်ကို ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ် မည်ဟု အခိုင်အမာပြောထား၍ မာန်ကပဲ လက်လျှော့အနားပေးခဲ့ရ သည်။

“မိဖုရားက လက်မခံဘူးကွ၊ ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ရ မယ်လို့ သူကပြောလို့”

“မင်းက သူပြောတာကို လက်ခံလိုက်တာပဲလား”

“ချစ်တာကိုးကွ၊ သူစိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး၊ သူ အမြဲပျော်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တာ”

“မင်းက တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ မာန်၊ ဒီနေရာမှာ ငါနဲ့တော့ ကွာသွားပြီ၊ အမွှာဆိုပေမယ့် ထန်တို့က အချစ်ရေးမှာ လက်တွေ့ကျကျပဲ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ မင်းလို စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး”

ထန်အပြောက တင်းမာပြတ်သားသလို မျက်နှာမှာလည်း အသိရခက်သော အပြုံးတစ်စ လှစ်ခနဲ ရောက်လာတာ တွေ့လိုက် ရသည်။

“မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောစရာရှိတယ် မာန်၊ ငါ ဒီကို ပြန်ရောက်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးနဲ့”

“မင်းစကားက ထူးဆန်းလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ထန်”

မာန်က နားမလည်သလို မေးတော့ ထန်က လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းစွာ ပြုံး၏။

“မင်းရဲ့မိဖုရားကို တို့ စချင်လို့ကွ၊ ငါတို့အမွှာက နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ယောက်တစ်ပုံထဲဆိုတာ မိဖုရား မသိသေး

ဘူး မဟုတ်လား”

“မသိသေးဘူးကွ၊ ငါ ပြောပြထားဘူး၊ သူ အံ့သြသွား
စေချင်လို့”

မာန်က သူ့အကြံကို ခပ်ပြုံးပြုံးပြောတော့ ထန်က ရယ်
သည်။

“မင်းအကြံ မဆိုးဘူး မာန်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့မိဖုရားလာ
ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ မာန်ဆိုပြီး ထွက်တွေ့လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား
ငါတို့လည်း ပျော်ရ၊ သူလည်း အံ့သြသွားမှာကွ”

“မင်းသဘောပဲ ထန်၊ မိဖုရားကတော့ မင်းနဲ့ငါ့ကို
ဘယ်လိုမှ ခွဲတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မာန်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါပြောရင်း ထန် အကြံ
အစည်ကို သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါဆို အိုကေနော်”

“အိုကေ”

“အဟား...ဟား...ဟား”

နှစ်ယောက်အတူ သဘောကူစွာ ရယ်မိကြသည်။ ထိုစဉ်
က ရယ်စရာဟု ထင်ခဲ့ခြင်းသည် မာန်အတွက် ဘဝတစ်သက်စာ
နောင်တရ ကြေကွဲစရာဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ နောက်ရက်
မှာ ထန်က သူ့အစီအစဉ် စတင်အကောင်အထည်ဖော်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို ထန် ခြာစရာရှိတယ်၊ သား ဒီကို
ဖြန်ရောက်နေတာ လောလောဆယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ဦး”

“ဟေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ သားစကားက ဆန်းလှချည်
လား”

ညနေစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ထန်၏စကားကြောင့် ဖေဖေနှင့်
မေမေက တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ
ကြပေမယ့် ထန်နှင့်မာန်ကတော့ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ခပ်ပြုံးပြုံး
ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းတို့အဖွား ဘယ်သူ့ကို အရူးလုပ်ကြဦးမလို့လဲ မာန်၊
ဘာတွေ စိတ်ကူးနေကြတာလဲဆိုတာ ဖေဖေတို့ကို ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ ဖေဖေရဲ့၊ အပြင်ကို သတင်း
ပေါက်ကြားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ အဲဒီအတွက် ဖေဖေတို့ကို
ဘာမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မာန်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“မာန်လည်း ဒီအကြံအစည်ကို သိတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
သား”

မေမေက မာန်ကို မေးတော့ မာန် ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

“သားလည်းသိပါတယ် မေမေ”

“ကဲ...အဖေကြီး၊ ရှင့်သားအဖတော့ ဘာတွေလုပ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး၊ စောင့်သာကြည့်တော့”

“ဖြစ်ပါ့မလား အဖေကြီးရဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ် အဖေကြီးရဲ့၊ သားတို့ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ပြောနေပြီပဲ”

“ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ၊ ဒါပဲနော် မေမေတို့ မိတ်ဆွေတွေလာလို့ နှစ်ယောက်အတူ တွေ့ရင်တော့ သားငယ် ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ ပြောရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့၊ အဲဒီအခါကြတော့ ပြောပါ”

“အေး...အေး ဒါဆို ပြီးတာပဲ”

မေမေ လွယ်ကူစွာ လိုက်လျောတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြီးမိလိုက်ကြသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေက ခြံထဲဆင်းနေစဉ် ထန်က မာန့်ကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်...

“ဘယ့်နှယ်လဲ မာန့်၊ ငါလုပ်တာ ပိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ပိုင်ပါတယ်ကွာ၊ တို့အကြောင်းသိရင် မိဖုရားကိုယ်တိုင် သိပ်အံ့သြသွားမှာကွ”

“ဒါပဲလေ...ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

ပြောပြီး ထန်က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မာန့်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တကယ်လို့များ ထန်ကိုယ်တိုင် မိဖုရားကို တကယ်ချစ်မိသွားရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ ထန်”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“အလကားစတာပါကွာ၊ မင်းကလည်း ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ မိဖုရားဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို တွေ့ထဲက သူ့ကို စပြီးစိတ်ဝင်စားခဲ့တာကွ၊ ခုလို ဓာတ်ပုံလေးမြင်တော့ ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရဦးမယ်မသိဘူး၊ မိဖုရားမှာ ညှို့ဓာတ်ရှိတာတော့ အမှန်ပဲကွ”

“မိဖုရားကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ထန်လား၊ မာန့်လား ခွဲခြားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ ငါအပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် ထန်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း မာန့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဒါလည်း ထန်က မာန့်ကို မိဖုရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တမင်မခံချင်အောင် စနောက်သွားတာပဲလား။

“ဟေ့...မာန့်၊ သိပ်လည်း ခံစားမနေနဲ့ဦးနော်၊ သွားပြီ”

ထန်က မာန့်အတွေးကို သိသလိုလို ကားနားရောက်မှ ပြန်လှည့်ပြီး အော်ဟစ်ရယ်မောကာ ကားပေါ်တက်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သွား၏။ ရင်မှာ တစ်စုံတစ်ခု စိုးရိမ်သွားလျက်

နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

အို...ငါ ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ။

ထန် ဟန်ဆောင်လည်း ခဏပေါ့။ နောက်တော့ ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူက ထန်ဆိုတာ မိဖုရား သိသွားမှာပဲ။ ဒါဆို အားလုံးရှင်းသွားပြီး အားလုံး သူ့နေရာမှန် ပြန်ရောက်ရမှာပဲ။ ဘာတွေ မင်းက စိတ်ပူနေတာလဲ မာန်ရယ်။ ထိုသို့ တွေးလိုက်မှ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလျက် သက်ပြင်းကြိတ်ချရင်း ကိုယ့် အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျစွာ ကျိတ်ဖြိုးဖြစ်သွားသည်။

□ □ □

မိဖုရား ပြန်ရောက်လာပြီဆို၍ မာန် ပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ပြီး ထန်က ပြုံးနေသည်။ အိမ်မှာ ပေဖေနှင့် မေမေ မရှိ။ တောင်ကြီးကို သွားနေ၍ မာန်တို့အတွက် အခွင့်အရေး ပိုရသလို ဖြစ်နေ၏။ မိဖုရားက မာန်အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာသည်။ လာယူဟုဆိုသဖြင့် မာန်က ထန် အကြံပေးသည့်အတိုင်း...

“ကိုယ် နေသိပ်မကောင်းလို့ လူမမာ လာမေးရင်း မိဖုရားပဲ ကိုယ့်ဆီ လာခဲ့ပါလားကွာ”

“တကယ်ဖျားတာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ မိဖုရားကို မညာနဲ့ နော်”

သူစကားကို မိဖုရားက မယုံသလိုပြောတော့ ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူပြုံးလိုက်၏။

“တကယ်ဖျားနေတာကွ၊ မယုံရင် အိမ်ကိုလာကြည့်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရော”

မိဖုရားက မာန်ကိုလာတွေ့ဖို့ သဘောတူလိုက်၍ မာန်
ပျော်သွားသည်။ ထန်က မာန်အနားမှာ တပြုံးပြီး။ သိပ်မကြာလိုက်
မိဖုရားကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည့် ကားဖြူလေးက မာန်တို့အိမ်ကို
ရောက်လာ၏။

“ဟိုမှာ မိဖုရား လာနေပြီကွ”

မာန်က ထန်ဘက်ကို လှည့်ပြောချိန်မှာ ထန်က ကားပေါ်
က ဆင်းလာသည့် မိဖုရားကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ
၏။

“ထန်”

“ငါ ကြားပါတယ်ကွ မင်းကလဲ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာထက်
အပြင်မှာ မိဖုရားက ပိုလှတယ် မာန်၊ ကဲ...ကဲ မင်း အခန်းထဲမှာ
ဝင်နေတော့၊ မင်းကိုယ်စား မိဖုရားကို ငါပဲသွားတွေ့လိုက်မယ်”

“ဟာ...ဟို...အဲဒါ”

“လုပ်လေကွာ၊ ဟိုမှာ လာနေပြီကွ”

“မာန်ရေ...မာန်၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား”

အိမ်ထဲဝင်လာနေပြီဖြစ်သော မိဖုရားကြောင့် ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ
သည်။

“ထန်”

“ရှု...မင်းပြောမှာ ငါသိတယ်၊ စိတ်ချပါ မင်းရဲ့
မိဖုရားကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး၊ အိုကေ”

ထန်က မာန်ကို အခန်းထဲတွန်းထည့်ပြီး အပြင်က အခန်း
တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပုံက မိဖုရားနဲ့သူ ကမ္ဘာခြားသွားရသလိုပါပဲ
လား။ သူတို့အမွှာညီအစ်ကို မိဘရင်းတွေတောင် ခွဲခြားတတ်ကြ
တာ မဟုတ်။

“မာန်ရေ”

“ဟိတ်ကောင်မလေး”

“သွား...မိဖုရား လာမှာကို သိနေရက်နဲ့ တမင်ပုန်းနေ
တယ်”

“အဲဒါ မိဖုရားကို ချစ်လို့”

“အိုတွေ့ပါ၊ တခြားကောင်မလေးတွေကိုလည်း သူဒီလို
ပဲ ပြောနေမှာ”

“ကိုယ့်မှာ မိဖုရားကလွဲပြီး တခြားဘယ်ကောင်မလေး
မှ မရှိဘူးကွ၊ ကိုယ်ချစ်တာ မိဖုရားဆိုတဲ့ ဟောဒီကောင်မလေး
တစ်ယောက်ထဲ၊ မိဖုရားနာမည်လေးကို စတော့ထဲက ကိုယ့်ချစ်သူ
ဟာ ဟောဒီကောင်မလေးဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ အတိတ်သိပြီးသား”

“ကိုပို”

“ကွယ်ရင်မေ၊ တွေ့ရင်ချွဲဆိုတာ ဒါနေမှာ”

မိဖုရားအသံလေးကို ကြားရသည်။ မသည်းမကွဲ ပြောသံ ကြားရသည်။ ဘာဟု မာန်လည်း သေချာမသိ။ မိဖုရားထံမှ ရယ်သံကြားရသည်။ မာန်မှာ ချစ်သူနှင့်ညီကြားမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ စိုးရိမ်လျက် စောချွေးပျံစပြုလာ၏။ သူ့ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ။ မိဖုရားက သူ့အတွက် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလေး ဝယ်လာတာ သူကြား သည်။ နောက်တစ်ခုလည်း ဝယ်လာသည်။ ထိုအရာက ဘာလဲ ဆိုတာ မာန်မသိ။ ကြားလည်း မကြားရ။ မြင်လည်း မရ။ ထို့အတူ ထန်နှင့်မိဖုရား ဘယ်နေရာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ရှိနေမှန်းလည်းမသိ။ သေချာသည်က ထန်ကို မာန်ဟု မိဖုရားကိုယ်တိုင် စိတ်ချယုံကြည် နေခြင်းဖြစ်သည်။ မာန်စိတ်ထဲမှာ အချိန်တွေ ဤမျှ ကြာရှည်နေလိမ့် မည် မထင်ခဲ့။ နောက်ဆုံး မိဖုရား ပြန်သွားမှ မာန် သက်ပြင်းချ လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မာန်၊ ငါ သရုပ်ဆောင်တာ ပီပြင်ရဲ့လား”

မာန်ကိုမြင်တော့ ထန်က ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်ပုံက သက်တောင့်သက်သာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ထန်လို့ ပေါ့ပါးသော ပုံစံဖြစ်အောင် ထန်ရှေ့မှာ မာန် ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မိဖုရားက မင်းကို ငါလိုပဲ ထင်သွားပြီ ထန်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ”

ပြောပြီး ထန်က ရယ်သည်။

“ရှေ့...ဒီမှာ မင်းအတွက်တဲ့၊ ကဲ ငါအပြင်သွားစရာရှိ လို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ထန်က မာန်ကို စက္ကူပါကင်ပိတ်လှလှလေးတစ်လုံး လှမ်းပစ်ပေး၍ သူဖမ်းယူထားလိုက်ချိန်မှာ ထန်က ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး မောင်းထွက်သွားသည်။ မိဖုရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထန်ပုံစံကို ကြည့်ရတာ ဘာမှမထူးခြားတာ မြင်လိုက်ရမှ မာန်စိတ်ထဲ သက်သာရာရသွားသည်။

ထန် ပေးခဲ့သည့် အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဆွတ် ဆွတ် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွေ့၍ မာန် မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သူထင်ထားတာ က ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့်အတူ တခြားပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မည်ဟု။

အခုတော့ ရှုပ်အင်္ကျီကလွဲ၍ တခြားဘာဆိုတာမှ မတွေ့။ မာန်မျက်ခုံးတွန့်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည်။ စားပွဲ ပေါ်မှာ ရှာသည်။ အိမ်ရှိပစ္စည်းကလွဲပြီး တခြားဘာမှမရှိ။ ဒါဆို ထန်ဆီမှာများ ပါသွားလား။ ထန်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့မှာ တခြား ကိစ္စနှင့် ချက်ချင်းထသွား၍ မိဖုရားပေးလိုက်သည့် ပစ္စည်းကို မေ့သွားခြင်းလား။ မိဖုရား ဘာပေးမှန်းမသိပေမယ့် သူကြားသည့် စကားအရ ဤသို့ပဲ တွေးမိသွားသည်။

ထန်ပြန်လာတော့ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကား
မပြောနိုင်။ မာန်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကာ တံခါးကို
ပိတ်ပစ်လိုက်၍ မာန်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။
နောက်ရက် မိဖုရားနှင့် မာန်တွေ့တော့ ဟိုတစ်နေ့က လူစားဝင်ခဲ့
သည့် ထန်အပေါ် ဘာသံသယမှမရှိ။ ထန်ကို မာန်ဟု ထင်နေ၏။
မာန်ကလည်း ဖွင့်မပြော။

“မာန်”

“ဗျာ”

“မိဖုရားကို မာန်ဓာတ်ပုံ မပေးရသေးဘူးနော်”

မိဖုရားကပြောရင်း စိတ်ကောက်သလို နှုတ်ခမ်းစုတော့
ချစ်သူမျက်နှာလှလှကို ကြည့်ကာ ချစ်စနိုး ပြီးလိုက်သည်။ မာန်က
ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာ ဝါသနာမပါ။ မဖြစ်မနေရိုက်သည့် ဓာတ်ပုံတွေ

မာန်မိဖုရား

၁၈၅

မှာလည်း တစ်ယောက်ပုံက မရှိသလောက် ရှားသည်။ သူငယ်ချင်း
တွေနှင့် အုပ်စုလိုက်ပုံ၊ မိသားစုနဲ့လည်း အားလုံး တစ်စုတစ်ဝေး
ထဲ။ မိဖုရားက မာန်ဓာတ်ပုံလိုချင်သည်ဆိုတော့ ချစ်သူကိုပေးဖို့
ဓာတ်ပုံ မာန်မှာ မရှိ။

ရှိသည့်ဓာတ်ပုံကလည်း မလှမပ။

အချိုးမကျ။ ဖြစ်သလို ရိုက်ထားတာမျိုးဆိုတော့ မပေး
ချင်။ မိဖုရားကို ဓာတ်ပုံပေးမည်ဟု ကတိပေးပြီး ဓာတ်ပုံက
ခုထိ မရိုက်ဖြစ်သေး။ ဒါကို မိဖုရားက စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီး...မိဖုရားရပေါ့၊ မာန်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်၊
ရိုက်မယ်နဲ့ အခုထိ မရိုက်ဖြစ်ဘူး”

“ဘယ်သူက မာန်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ မာန်မှာ
ရှိနေတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲကပဲ တောင်းတာ”

“မာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက ချစ်သူကို ပေးရလောက်
အောင် မလှဘူးကွ၊ အဲဒါကြောင့်...”

“တော်ပါ၊ မာန်အကြောင်းပြချက်တွေကို မိဖုရား မကြား
ချင်ပါဘူး၊ မာန်ဆီမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေက ဘယ်လောက်ရှုပ်ဆိုးနေ
နေ မိဖုရားချစ်သူဟာ ချစ်သူပဲ”

“မိဖုရား မာန်ကိုချစ်တာ ချောလို့ချစ်တာမဟုတ်ဘူး
သိလား၊ ချစ်လို့ချစ်တာ”

“မိဖုရားရယ်”

ချစ်သူထံမှ ချစ်စကားတစ်ခွန်းက မာန့်နှလုံးသားကို အနက်ရှိုင်းဆုံး ထိုးဖောက်သွားတာကို သူမက မသိပါ။

ချစ်လို့ ချစ်တာတဲ့လား မိဖုရားရယ်။

“ဓာတ်ပုံ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ ပြော”

“မနက်ဖြန်”

“တကယ်နော်၊ ပြောပြီး ကတိမတည်ရင် အိမ်အထိလာ ယူမှာ သိလား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ကတိတည်မှာပါ”

သူကတိပေးလိုက်မှ မိဖုရားမျက်နှာလေး ကျေနပ်ဟန် ပြုံးသွားသည်။

“မိဖုရားဓာတ်ပုံ ဘယ်မှာထားလဲ”

“ဗျာ”

“မိဖုရားပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံလေ”

“ဓာတ်ပုံ”

မိဖုရားပြောတာကို မာန့် နားမလည်။

မာန့်ဆီမှာ မိဖုရားဓာတ်ပုံမရှိ။ မာန့်မျက်ဝန်းထဲ ထန်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ယောင်လိုက်၏။ သူသိချင်သည့်အဖြေကို အခုမှ မာန့် သဘောပေါက်သွားသည်။ မိဖုရား သူ့အိမ်ကို လာတုန်းက

ထန်က မာန့်အဖြစ် လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အင်္ကျီနှင့်အတူ မိဖုရားပေးခဲ့တာ မိဖုရားဓာတ်ပုံပေါ့။

“ဟိုတစ်နေ့က မာန့်ကို မိဖုရားပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံလေ၊ မာန့်နော် မိဖုရားဓာတ်ပုံကို ဘယ်မှာထားပစ်လိုက်လဲ”

“ကိုယ့်အိပ်ရာဘေးမှာ”

“ဟွန်း...ဒါလေးဖြေရမှာကိုပဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“အဲဒါ မိဖုရားကိုချစ်လို့”

“ရှင်ပဲ အပြောကောင်း”

အခုမှ မာန့်မှာ ရယူနိုင်သည်။ ထန်ကို မမေးမြန်းလိုက် သည့် စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အူကြောင်ကြောင်လို့ မိဖုရားက ပြောတာ ခံလိုက်ရ၍ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျတာလည်း ပါသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မိဖုရားကို လှည့်စားသလို အရူး လုပ်သလို ဖြစ်နေတာကိုလည်း ရယ်ချင်သည်။ မိဖုရားက အခုချိန် ဘာမှမသိ။ နောက်ထပ် မိဖုရားကို ထပ်မလှည့်စားတော့ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထန်ကို သူ့အကြံအစည်ကို ပြောပြတော့ ထန်က လက်မခံ။

“ဘာလဲ...မင်းရည်းစားကို ငါက လုယူသွားမှာစိုးလို့ လား မာန့်”

“မဟုတ်ဘူး ထန်၊ မိဖုရားကို နောက်ထပ်မလိမ့်ညာသင့်

ဘူးထင်လို့”

“ငါတို့မှာ တခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး မာန်၊ ပျော်ချင် ရုံသက်သက်ပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါနဲ့မင်းချစ်သူကို စိတ်မချဘူးဆို မတားဘူး”

“ရော...ဒီမှာ ဟိုတစ်နေ့က မိဖုရားပေးသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံ”

ထန်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မိဖုရားဓာတ်ပုံကို သူ့စားပွဲပေါ် ပစ်ချပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ မာန်ရင်ထဲ ညီဖြစ်သူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

မာန်ပြောသလို သူက အတ္တကြီးသူလား။ ညီငယ်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာလို့မူ၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ပိတ်ပင်တားဆီးလိုသူလား။

“ခဏနေဦး ထန်”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဘယ်အချိန်ထိ မာန်အဖြစ် မိဖုရားကို စချင်တာ လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ထန်ဘက်က ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ မာန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မထိတရိ ပြုံးသည်။

“မင်း ခွင့်ပြုနိုင်မယ့် အချိန်အထိ”

အတိုင်းအတာကာလကို ထန်က မသတ်မှတ်ဘဲ မာန် ဘက်ကို ပြန်လွှဲလိုက်၍ မာန် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွား

သည်။

“မင်းစိတ်ကို မင်းနိုင်မှလုပ်ပါ မာန်၊ ထန်ဆိုတာ ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ အမြဲရှုံးနိမ့်နေရတဲ့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင် ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ သိပြီးသားပါ”

“မင်း ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ ထန်”

ထန်အတွက် မာန် စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

မာန်စကားအဆုံးမှာ ထန်က နာကြည်းအေးစက်သော မျက်နှာထားနှင့် ခြောက်ကပ်အက်ကွဲစွာ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ပြီး မာန်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အဖြစ်မှန်ကိုပြောတာ မာန်၊ အမှူညီအစ်ကိုအဖြစ် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူတာမှန်ပေမယ့် ကံကြမ္မာချင်းက တူမှမတူ ဘဲ”

“ငါဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝ၊ ငါလိုချင်တဲ့ အနေအထားတွေ အားလုံး မင်းမှာ အပြည့်အစုံရှိတယ် မာန်၊ အေးလေ မင်းချစ်သူ အချောအလှလေး ငါ့ဘဝနဲ့လည်း မတန်ပါဘူး၊ မင်းဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ထန်၊ မင်းကို ငါက မိဖုရားနဲ့ အဲဒီသဘော မျိုးပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“စကားအလှ သုံးမနေစမ်းပါနဲ့ မာန်ရာ၊ မင်းဖြစ်စေချင်

တာက မိဖုရားနားက ငါ့ကို အမြန်ဆုံး ခွာထုတ်ချင်တာမဟုတ်လား၊
မင်းဖြစ်ချင်တာ အဲဒါပဲ၊ တခြားဘာမှမရှိဘူး”

“ထန်...တော်တော့၊ မင်းစိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ မိဖုရားကို
ကြိုက်သလို စနိုင်၊ နောက်နိုင်တယ်၊ ငါ ခွင့်ပြုတယ်၊ အဲဒါ
ငါ့ကတိစကားပဲ”

ထန်က မာန့်မျက်နှာကို အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့်
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းကတိ မင်းဘာသာ တည်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

မာန့်အခန်းထဲက ထန် အထွက်မှာ အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ
ဆောင့်ပိတ်သွားသံက မာန့်ရင်ကို ပြင်းစွာလာထိသည်။ ထန်ကို
သနားစိတ်နှင့် သူ ဒီလိုပြောလိုက်မိတာ မှားသွားပြီလား။ မာန့်ကိုယ်
တိုင်လည်း မသိတော့။

ထန်ကို မိဖုရားနှင့် မပတ်သက်ဖို့ ပြောလိုက်မိတာ
သူ့အမှားလား။ ဘာပဲပြောပြော မာန့်ကြောင့် ထန် စိတ်ထိခိုက်သွား
တာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သိမြင်ခံစားလိုက်ရုံက ရင်ကို
နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်အထိ။

မင်း စိတ်ချမ်းသာသလို ပျော်သလို လုပ်တော့ထန်။

မင်းဖြစ်ချင်တဲ့၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို လက်တွေ့
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ငါက အမွှာအစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့

ညီဖြစ်တဲ့ မင်းဆန္ဒကို အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ဖြည့်ဆည်း
ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိဖုရားရယ်။

မိဖုရားကို ချစ်သလို ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပွားအမွှာ ထန်ကိုလည်း
ချစ်တယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ မာန့်က အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဖေဖေကိုယ်စား
တောင်ကြီးကို သွားရသည်။ မိဖုရား တောင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံကို
ပင် မပေးနိုင်ခဲ့။

တောင်ကြီးကို မာန့် ရောက်သည့်နေ့မှာပဲ ထန်က
မာန့်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“မိဖုရားကို မင်းဓာတ်ပုံပေးဖို့ ပြောထားတာလား မာန့်”

“အေး...ငါ့မှာ ရိုက်ပြီးသားဓာတ်ပုံ အသင့်မရှိလို့ မပေး
ရသေးဘူးကွ”

“ဒါဆို မပူနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ပဲ မိဖုရားလိုချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံ
မင်းကိုယ်စား ငါပေးလိုက်ပြီ”

“ဟင်”

ထန်စကားကြောင့် မာန့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်သူ့ပုံကို ပေးတာလဲ ထန်”

“ငါ့ပုံပေါ့၊ မင်းပုံတွေ အကုန်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ချစ်သူကို

ပေးစရာ လှလှပပ တစ်ပုံမှမရှိဘူးကွ၊ ဒီတော့ ငါ အလှူရှိက်ထားတဲ့ ပုံထဲကပဲ မိဖုရား စိတ်ကြိုက်ဓာတ်ပုံ ရွေးယူခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ငါလှမ်းပြောတာ၊ ဒါပဲနော်”

“ဟာ”

မာန့်ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင် ခဲ့။ သေချာတာကတော့ ထန်ဆီက ဓာတ်ပုံ စိတ်ကြိုက်ရွေးယူခွင့်ရ လို့ မိဖုရား သိပ်ပျော်သွားမှာကို အတွေးဖြင့် မြင်ယောင်ရင်း မာန့် စိတ်ထဲ မချိမဆန်ဖြစ်သွားသည်။

မိဖုရား ချစ်မြတ်နိုးစွာ တသသကြည့်နေမယ့် ဓာတ်ပုံရှင် က သူမချစ်သူ မာန့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမသိရဲ့လား။ ဓာတ်ပုံထဲ က ထန်ကို မာန့်အဖြစ်နဲ့ တစ်မှိမိမှိ ချစ်မြတ်နိုးနေမယ့် မိဖုရားပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း မာန့်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ် မှားသွားပြီလား မိဖုရားရယ်။

အခုချိန်ကြမှ ပြန်ပြင်ချင်လို့လည်း မရတော့။ မာန့်ကိုယ် တိုင် ထန်ကို သူတို့အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ပါဝင်ခွင့်ပြုထားခဲ့ပြီးမှ ဘွာဇာတ်ချင်လျှင် ထန်က မာန့်ကို ဘယ်လိုနာကြည်းခံခက်အောင် ပြောမည်မသိ။

မိဖုရား...အချစ်ရယ်။ မင်းရဲ့မာန့်က ဒီမှာပါဟု မာန့်စိတ် ထဲက ဆော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ ဖေဖေခိုင်းသည့် အလုပ်ကိစ္စကို လုပ်နေ

ရပေမယ့် မာန့် စိတ်မပါတော့။ မိဖုရားထံမှာ အမြန်ဆုံး ပြေးသွား ချင်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိဖုရားနှင့် မာန့်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထား သော ထန်က ကန်တော်ကြီးကို သွားနေပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလဲ မာန့်”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ့် နေရာပေါ့”

ထန်စကားအဆုံးမှာ မိဖုရားက သူမနာရီလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“အချိန်အကြာကြီး မရဘူးနော် မာန့်၊ မာမို့ကို ခဏလို့ ပြောလာတာ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ရုံပါ၊ အချိန် မကြာစေရပါဘူး ဟုတ်လား”

ကန်တော်ကြီးထဲကို ထန်ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်၏။

ကန်တော်ကြီးက အေးချမ်းငြိမ်သက်နေ၏။ ထန်က ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး လှပသော မိဖုရားမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိဖုရား”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင်”

ထန်စကားကြောင့် မိဖုရားက သူ့မျက်နှာကို အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

“မာန်ကို ကျောင်းပြီးမှလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“အဲဒါ အရင်တုန်းက မဟုတ်လား၊ အခု ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မိဖုရားနဲ့ခဲ့ပြီး မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မိဖုရားကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင် ချင်နေပြီ”

“လက်ထပ်ကြပါစို့ မိဖုရားရယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ မာန်ရယ်”

ထန်က သူ့အကြံနှင့်သူ မိဖုရားကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ် ပြီး ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေတာကို မိဖုရားက မသိ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာနှင့် ချစ်သူမျက်နှာကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်တော့ ထန်မျက်နှာက မှုန်နေ၏။

မိဖုရားစိတ်ထဲမှာတော့ ထန်ကို ထန်မှန်း မသိ။ သူမချစ်သူ မာန်ဟု ထင်နေ၍ စိတ်ကောက်နေသည့် ချစ်သူကို အပြုံးဖြင့် ချောမောနှစ်သိမ့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“မာန်”

ထန်က မထူး။

နှုတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်နေတော့ မိဖုရားက ပြုံးသည်။

“ဒါက မိဖုရားကို စိတ်ကောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

မိဖုရားအမေးကို ထန်က မဖြေတော့ မိဖုရားက ကလေး ဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို သူမကို စိတ်ကောက်နေသည့် ချစ်သူကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခပ်ဖွဖွရယ်သည်။

ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာပေမယ့် မာန်က သူမအပေါ် အခုလို ကလေးဆန်ဆန် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာမျိုး မရှိ။ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ် ၍ ချစ်သူအပြုအမူကို အသည်းတယားယားနှင့် စချင်နေ၏။

“မာန်က အခုလိုကြတော့ တကယ့်ကလေးလေးလိုပဲ နော်၊ ယောက်ျားဆိုတာ စိတ်မကောက်ရဘူး မာန်ရဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ပြော”

“လက်ထပ်မယ်၊ အခုမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျောင်းပြီးမှ”

“မရဘူး၊ မာန်က အခုဆိုအခုပဲ”

“ဟိတ်...မာန်”

“အို”

“ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်၊ မင်းနဲ့ဝေးရမှာကို အကြောက် ဆုံးပဲ သိလား”

မာန်ရင်ခွင်ထဲမှာ မိဖုရား စကားသံလေးတွေ ပျောက်သွား ၏။

ထန်အနားမှာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးပေါင်း များစွာရှိပေ မယ့် ထန်နှလုံးသားက မလှုပ်ရှားခဲ့။ ငြိမ်သက်အေးစက်နေခဲ့သည်။

မာန်ချစ်သူ မိဖုရားနဲ့ကြုံမှ ထန်မေ့ထားသည့် အချစ်ဆိုသည့်အရာက နက်ရှိုင်းစွာ နေရာယူလာသည်။ မာန်ကို တမင်ဉာဏ်ဆင်ပြီး မိဖုရားနားမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်လို နေခွင့်ရဖို့ သူကြိုးစားခဲ့လည်း။ ဒါကို မာန်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ ထန်ပြောသမျှ စကားတိုင်းကို ရိုးသားစွာ ယုံကြည်နေသည်။ ထန်ရင်ထဲမှာတော့ မိဖုရားကို ချစ်သည့်အချစ်တွေနှင့် ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသလို ချစ်သူကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေကလည်း တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာ၏။

ဒါကြောင့်လည်း မိဖုရားကို မရေးရသည့်နည်းနှင့် လက်ထပ်ရယူဖို့ ကျိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မိဖုရားကတော့ ထန်ကို မာန်ဟု ထင်နေ၍ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုပဲ ပြောဆိုပြုမူဆက်ဆံသည်။ ထန်အပေါ်မှာလည်း ဘာသံသယမှမရှိ။

“သိပ်ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်”

“ချစ်တယ်”

“မာန်”

“အိုကွယ်”

ထန်က အချစ်လူဆိုးဖြစ်သည်။ မာန်ပြန်လာရင် မိဖုရားနှင့် သူ အခုလိုမျိုး တွေ့ခွင့်ရမှာမဟုတ်။ ဒါကိုကြိုသိထား၍ မိဖုရားတားမြစ်နေသည့်ကြားက အတိုးချ ချစ်အနမ်းတွေ မဆုံးနိုင်အောင်

ချစ်တေးအထပ်ထပ် သီကုံးပါသည်။

မိဖုရားမှာလည်း ထန်ကို မာန်အဖြစ် ဤမျှ အချစ်သည်း ထန်ရပါ့မလားဟု ချစ်သူရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ရှက်စနိုး ထုသည်။ ရိုက်သည်။ အပြစ်ပေးသည်။

မာန်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူးသည်။ ဒီတစ်ခါလောက် တစ်ခါမှမဆိုး။ အခုတော့ မာန်က မိဖုရား လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် တစ္ဆေတိုင်းအပြုအမူတွေနှင့် မိဖုရားကို ရှက်လန့်တုန်လှုပ်စေသူအဖြစ် မာန်မျက်နှာကိုပင် ကောင်းစွာမကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မိဖုရား”

“သွား...သူများနာမည်ကို မခေါ်နဲ့၊ နောက် ဘယ်တော့မှ မာန်နဲ့ ထပ်မတွေ့တော့ဘူး သိလား”

“သိပ်ချစ်နေမိပြီကွ”

“မချစ်နဲ့”

“မရတော့ဘူး”

“မာန်နော်...တော်ပြီဆို...အို”

□ □ □

မာန်မိဖုရား

တာ”

“အကြင်နာ...ဒါ တို့မေမေ”

အကြင်နာကို မေမေနှင့် စိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“မေမေ...သူက သားနဲ့ နိုင်ငံခြားက အတူပြန်လာတဲ့သူ
လေ အကြင်နာမြတ်နိုးတဲ့”“ဪ...ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် သမီး
ရယ်၊ နောက်လည်း အိမ်ကို အချိန်မရွေး လာလည်ပါကွယ်”“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ အန်တီခွင့်ပြုရင် ထန်ကို အကြင်
နာ အပြင်ခဏ ခေါ်သွားပါရစေ”

“ခေါ်သွားပါကွယ်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဒါဆို အကြင်နာကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“သား ခဏလိုက်သွားဦးမယ်နော် မေမေ”

ထန်နှင့် အကြင်နာမြတ်နိုးတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။“ဘယ်လိုလဲ ထန်၊ ယူကိုကြည့်ရတာ ဒီရောက်မှ ပိုချော
နေသလိုပဲ၊ ဘာလဲ ဟိုကိုမပြန်ဘဲ ဒီမှာ အပြီးပြန်နေတော့မလို့
လား”

“အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ အကြင်နာရော ဒီမှာဘယ်

မမျှော်လင့်ဘဲ အကြင်နာမြတ်နိုး ရောက်လာခြင်းက
ထန်အတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခု၏ အစဟု ပြောရမည်။ အကြင်နာ
ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် အိမ်မှာ မာန်မရှိ။ ဖေဖေနှင့်မေမေသာ
အိမ်မှာရှိ၏။

“သားရေ...ဧည့်သည်”

“ဟင်”

“အကြင်နာမြတ်နိုး”

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ ထန်ကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့
စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”“အကြင်နာ လာမယ်ဆို ကြိုဖုန်းဆက်လိုက်တာ မဟုတ်
ဘူး၊ ကိုယ်လာကြိုမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“မနေ့ညကပဲ ထန်ဆီ ညကတည်းက အကြင်နာလာချင်

လောက်ကြာမှာလဲ”

“အစ်ကိုတစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲရှိတော့ ချက်ချင်းမပြန်ဖြစ်
သေးပါဘူး။ ယူရော”

“အကြင်နာနဲ့မှ အတူတူဖြစ်မယ်လေ”

“အဲမယ်...အကြင်နာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ပန်းနုရောင် မျက်နှာလှလှလေးနှင့် အကြင်နာ မျက်စောင်း
ထိုးတော့ ထန်က ရယ်သည်။

“မသိဘူးလေ၊ တို့ ဆိုင်များဆိုင်သလားလို့”

“ဘယ်လိုလဲ အကြင်နာ၊ အကြင်နာမှာရော ချစ်ရမယ့်သူ
တွေပြီလား”

ထန်မေးတော့ အကြင်နာက သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာနှင့် ခေါင်းခါသည်။

“အစထဲက အကြင်နာမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါ ထန်”

အကြင်နာပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဖြင့်
မာန်က ဘာမှမမေးဘဲ ပြုံးနေသည်။

ထန်ဘဝထဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ မိဖုရား ဝင်လာတော့ ထန်
နှလုံးသား၏အလိုကို ထန် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

အကယ်၍ မိဖုရားကိုသာ မချစ်ခဲ့လျှင် အကြင်နာမြတ်နိုး
ကို သူ့ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်မိမည်လား မပြောတတ်။ အကြင်နာ

ကတော့ ထန်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေ၊ စိတ်ဝင်စားနေသူဖြစ်
သည်။ ထန်ကသာ ဖွင့်ပြောလျှင် အချိန်မရွေး ချစ်သူများဖြစ်နိုင်ပေ
မယ့် ထန်နှလုံးသားမှာ အရင်ဦးသူက ရှိနေခဲ့သည်။ ထန်ဘဝမှာ
မိဖုရားကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူမလို ချစ်နိုင်တော့
မည်မဟုတ်။ ဒါကို ထန်ပဲသိသည်။

“အကြင်နာ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်”

“သူကရော အကြင်နာကို ချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

ထန်နှင့်အကြင်နာ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ အကြင်နာ
အကြည့်တွေကို ထန် နားလည်သည်။ အကြင်နာ ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာ
ချလိုက်တော့ သူမနေရာမှာ မိဖုရား ရုပ်သွင်က နေရာယူလာသည်။

မိဖုရားရယ်။ မင်းနေရာမှာ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုး
လို့ မရနိုင်တာ ကိုယ်အသိဆုံးပါဗျာ။

“ထန်”

“ဟင်”

“အကြင်နာ ဒီမှာရောက်နေတုန်း အကြင်နာ သွားချင်တဲ့
နေရာတွေကို ထန် လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

“လိုက်ပို့မှာပေါ့ အကြင်နာ”

“ဟိုမှာတုန်းက တို့ကို အကြင်နာပဲ အစစအရာရာ ကူညီ

ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်အလှည့်ပေါ့”

“သင့်ခံယူ”

“မနက်ဖြန် ထန်ကို အကြင်နာ လာခေါ်မယ်နော်”

“အိုကေ”

“ဒါဆို အကြင်နာ ဖြန်မယ်”

“နောက်လည်း ကိုယ့်ဆီ မကြာခဏ လာလည်ပေါ့”

“စိတ်ချ...ထန်ရှိတဲ့နေရာကို အကြင်နာ အမြဲရောက်နေမှာပါ။ ယူကို အကြင်နာ လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့နဲ့ အကြင်နာ၊ ကိုယ်သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ကဲ...ကိုယ်သွားမယ်”

အကြင်နာကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပြီး မိဖုရားရှိရာကို ထန် ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီမှာ မာန်အဖြစ် ထန် ဟန်ဆောင်နေမည့် အကြောင်း မာန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ထား၍ မာန်က ထန်ကို လွှတ်ထားပေးသည်။

အကြင်နာမြတ်နိုးလာတဲ့အချိန် မာန် မရှိ၍ တော်သေးသည်။ သူတို့အမွှာနှစ်ယောက်ကို အကြင်နာမြတ်နိုးတွေ့ရင် ဘယ်လောက်အံ့သြမည်မသိ။ မာန်ကို ထန်လို့ပဲထင်မှာ သေချာသည်။

ထိုစဉ် ဈေးသွားနေသော မိဖုရားမှာလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ

မာန်ကို တွေ့ရတာကြောင့် အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

“မာန်”

“ဟင်...မိဖုရား၊ ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟင်၊ ကိုယ်အခုပဲ မိဖုရားဆီ လာမလို့”

“အံ့မယ်...ဘယ်သူက မာန်ကိုခေါ်လို့လဲ”

ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေဆဲဟု ကြေညာလိုက်သော မိဖုရားမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ထန်ရယ်လိုက်သည်။

“အချစ်နဲ့ ချောင်းဆိုးခြင်းကို လိမ်ညာလို့မရတဲ့”

“ကိုယ့်ကို မိဖုရား ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတာပေါ့”

“သွားပါ”

“သွားမှာပါဗျာ...လာ”

ထန်က မိဖုရားလက်လေးကို ဆွဲပြီး အတူတူသွားဖြစ်တော့ချစ်သူကို မိဖုရား စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပါ။

“နောက်တစ်ခါဆို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟွန်း...ပြောလိုက်ရင်တော့ လိမ္မာနေတာပဲ၊ ပြီးမှ”

“အဲဒါက သိပ်ချစ်သွားလို့ပါဗျာ”

“ဟိုရှေ့က ဆိုင်လေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင်နော် မိဖုရား”

“သွားလေ”

ထန်က သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်ထဲဝင်ရင်း မိဖုရား ဘက် လှည့်ပြော၏။ သည်ဆိုင်ကိုတော့ သူမဈေးလာရင်း မကြာ ခဏ မြီးရှည်ဝင်စားဖူး၏။ စားပွဲထိုးကောင်လေး သူတို့နားရောက် လာတော့ ထန်က...

“ဟေ့...ချာတိတ်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ နှစ်ပွဲ”

“ဟင်...ရှမ်းတစ်ပွဲက ဘယ်သူဖို့လဲ၊ မိဖုရားက မြီးရှည် စားမှာလေ”

“ဟင်”

ထန်က မိဖုရားမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က မိဖုရားကြိုက်တာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆို”

“အဲဒါက မာန့်ကို တမင်စတာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအကြိုက် ကိုတောင် မာန့်က မေ့ပစ်ပြီလား”

“ဆောရီး”

“ရှမ်းသုပ်တစ်ပွဲ၊ မြီးရှည်တစ်ပွဲပေး ချာတိတ်”

မိဖုရားအကြိုက်ကို ထန် မှတ်ထားလိုက်သည်။

“မာန့်က ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခါတိုင်းလို မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

မိဖုရားစကားကြောင့် ထန်ရှင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားသည်။ မာန့်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတာ မိဖုရား ရိပ်မိသွားပြီလား။

ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်ထိန်းရင်း ဘာမှ မဖြစ်သလို ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အချစ်ကို မိဖုရား မယုံဘူးလား”

“နောက်တစ်ယောက် မရှိရင်ပေါ့”

“နောက်တစ်ယောက်”

“ဟုတ်တယ်၊ မာန့်ကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် တခြားကောင်မ လေးဘစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာ သိလား”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး”

ထန် တကယ်လန့်သွားပြီး မိဖုရားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သည်။ အကြင်နာမြတ်နိုးနဲ့ သူ့ကို မိဖုရား တွေ့သွားပြီလား။

“ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေဦး မိဖုရားရယ်”

“ခစ်...ခစ် မိဖုရားက မာန့်ကို စတာပါရှင်၊ အဲဒီလောက် လည်း လန့်မနေပါနဲ့၊ ဒါပဲနော် မိဖုရားကို လိမ်ညာလိုက်တော့

မာန်ကို တစ်သက်လုံး အမုန်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ်တော့ဘူး
မှတ်ထား”

မိဖုရားရယ်။

□ □ □

“တိ...တိ”

“ဟော...အကြင်နာ လာပြီ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ထန်က သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတစ်ချက်
ကြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ရှေ့အရောက်မှာတော့

“မာန်”

“မိဖုရား”

မမျှော်လင့်ဘဲ မိဖုရားကို တွေ့လိုက်ရ၍ ထန် အံ့သြ
ဝမ်းသာစွာ ပြုံးလိုက်၏။ မိဖုရားက အပြင်သွားရန် အသင့်ပြင်ဆင်
ထားသော ထန်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း...

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ မာန်”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ မိဖုရား”

“သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ယောက်ျားလား မိန်းမ

လား”

မိဖုရားက ထန်နားကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးမေးတော့ သူပြုံးလိုက်သည်။

“ယောက်ျား”

“ဒါဆို မသွားနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ မာန်ကိုလာခေါ်တာ မာန်နဲ့ သွားစရာရှိလို့”

“အိုကေ”

ထန်တစ်ယောက် မိဖုရားကားပေါ် ပါသွားချိန်မှာ အိမ်ပေါ် ထပ်က မာန်ဆင်းလာ၍ မိဖုရား၏ကားလေးကိုသာ တွေ့လိုက်ရ သည်။

“မိဖုရား”

မာန်နှုတ်ဖျားက ချစ်သူအမည်ကို တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်သံကို မိဖုရားက ကြားမည်မဟုတ်ပါ။ မိဖုရားကားနဲ့ပါ သွားတာ ထန်လား။ ထန်ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်တော့ ဖုန်းက မာန်ရှေ့ က စားပွဲပေါ်မှာ။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ထန်ရယ်”

မာန် ပြန်ရောက်ပြီးမှ ထန် ဒီလိုမလုပ်သင့်တော့ပါ။

အခုတော့ ထန်က မာန်ကိုထားပြီး မိဖုရားနောက် မာန် အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်သွားသည်။

“ထန်ရာ...မင်း မင်း သိပ်လွန်နေပြီကွ သိလား”

မာန်စိတ်ထဲ ဒေါသနှင့် ထန်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေချိန်မှာ မာန်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် ကားတစ်စီး ရပ်လာပြီး ကားပေါ်က မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။

“ဆောရီး...အကြင်နာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

မာန်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလာသည့် မိန်းမ လှလေးတစ်ယောက်။ အကြင်နာဟု သူမနာမည်ကို ထည့်ပြောတော့ ဒါ အကြင်နာမြတ်နိုးပဲဟု ထန်အဖော်မှန်း မာန် သိလိုက်၏။

“အကြင်နာကို ဘာကြည့်နေတာလဲ ထန်၊ သွားကြမယ် လေ”

ထန်ဟု သူ့ကိုခေါ်လိုက်တော့ ထန်ရဲ့ အကြင်နာမြတ်နိုး ဆိုတာ မာန်အတွက် ပိုသေချာသွားသည်။

“ဆောရီး အကြင်နာ၊ တို့ အကြင်နာနဲ့ မလိုက်နိုင်တော့ ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထန်ပဲ အကြင်နာကို ကတိပေးထားပြီး တော့၊ ထန်သဘောထားတွေကို ဒီလိုပဲ အပြောင်းအလဲမြန်တတ် သလား”

စိတ်ဆိုးသွားသည့် အကြင်နာမြတ်နိုး မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး မာန် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဒါတွေအားလုံး အခုလိုဖြစ်ရ

တာ ထန်ကြောင့်ပဲ။ သူကိုယ်တိုင် အကြင်နာမြတ်နိုးနဲ့ ချိန်းထားပြီး မှ ဘာကိစ္စ မိဖုရားနောက် လိုက်သွားရတာလဲ။

“ဘယ်လိုလဲ ထန်၊ အကြင်နာမေးတာကို မဖြေဘဲ ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

“အကြင်နာထင်သလို ကိုယ်ဟာ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး အကြင်နာ”

“ဒါဆို ပေးပြီးသားကတိကို တည်ပြုပေါ့”

“ကိုယ့်မှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ထန်ဆီက အကြောင်းပြချက်တွေကို အကြင်နာ စိတ်မဝင်စားဘူး ထန်၊ အကြင်နာ တစ်ခုပဲမေးမယ်၊ အကြင်နာ နောက်ကို ထန် လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား”

“ကောင်းပြီ ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“သင့်ခံယူ...ထန်”

နောက်ဆုံးတော့ ထန်အပေါ် အထင်လွှဲနေသည့် အကြင်နာ နောက်ကို ထန်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ရင်း မာန် လိုက်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ က မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိ။ တောင်ကြီးသွားနေသည်။ ဒါကြောင့် ထန်က လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်ရနေ၏။ အကြင်နာက မာန် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်တွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

မာန်က သူပုံစံအတိုင်း လည်ကတုံးအင်္ကျီဖြူ၊ ချည်ပုဆိုး

ညိုနက်နက် ဝတ်ထား၍ ထန်ပုံစံနှင့်အတူပဲ ဖြစ်နေတာကို မာန် သိသည်။

“ရှေ့...ကားသော့”

“ကားကို ထန်ပဲမောင်း၊ အကြင်နာက ဒီလမ်းတွေ သိပ်ကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး”

မာန် ဘာမှမပြော။ အကြင်နာပြောသည့်အတိုင်း ကားကို သူပဲမောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ပြော၊ ဘယ်ကိုလိုက်ဖို့ရမှာလဲ”

“အကြင်နာ သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြောတာလား ထန်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို မြို့အနှံ့သွားချင်တယ်၊ ထန် လိုက်ဖို့”

ပြောပြီး အကြင်နာက ရယ်သဖြင့် မာန်လည်း ပြုံးဖြစ်သွားသည်။

“အကြင်နာ ဘာမှမစားရသေးဘူး ထန်၊ စကားပြောရင်း တစ်ခုခုစားရအောင်လား”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်မယ့်နေရာကို ထန် သိမှာပါ၊ အဲဒီကို သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ အကြင်နာ သွားချင်တဲ့နေရာမျိုး ကိုယ် လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“သင့်မိယူနော်”

“ကြည့်ပါဦး ထန်ရယ်၊ ဆိုင်လေးက အေးချမ်းလိုက်တာ၊ အကြင်နာစိတ်ထဲကို ငြိမ်းသွားတာပဲ၊ ဒီဆိုင်လေးကို ထန် လာနေကြလားဟင်”

“အင်း”

“ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ မေးရင် ထန် စိတ်ဆိုးမှာလား”

ပြီးနေသည့် အကြင်နာ မျက်နှာလေးကြောင့် သူ သက်ပြင်းချမိ၏။ ထန်အပေါ်မှာထားသည့် အကြင်နာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို မာန် မြင်တွေ့နေရသည့်အတွက်ပါ။ အကြင်နာလို မိန်းမ လှလေးကို ထန် မချစ်ဘူးလား။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့လာတာပါ အကြင်နာ”

“အကြင်နာလည်း ဒီနေရာလေးကို ထန်နဲ့ မကြာခဏ လာခွင့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ကိုယ်အားရင် လိုက်ပို့မှာပါ အကြင်နာ”

“တကယ်နော်”

အကြင်နာကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အရင်က ဒီနေရာကို မိဖုရားနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့တာ သတိရပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါကိုပဲ မာန်မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော အကြင်နာ သတိ ပြုမိသွားလျက်...

“အကြင်နာနဲ့သွားရတာ စိတ်မပါဘူးလား ထန်၊ ဒါဆို ပြန်ကြရအောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ် သိပ်နေမကောင်းချင် လို့ပါ”

“ဆောရီး...ထန်၊ ထန် နေမကောင်းမှန်း အကြင်နာ မသိလိုက်ဘူး၊ အကြင်နာ ထန်အပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွား တယ်”

“ဒါကြောင့် ထန်ကိုကြည့်ရတာ အေးစက်စက်နဲ့ အကြင်နာကို စိမ်းသွားသလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတာကိုး”

ဪ...အကြင်နာရယ်။ ကိုယ်က မင်းထင်နေတဲ့ ထန်မှ မဟုတ်ပဲ။ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပေါ့။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အကြင်နာ၊ ကိုယ် ဆေးသောက် လာခဲ့ပါတယ်”

ထန်အဖြစ် လိုက်ပါပြီးမှတော့ အကြင်နာကို သူစိတ်ချမ်း သာစေချင်ပါ၏။ အကြင်နာမြတ်နိုး ဆိုတာကလည်း ထန်အပေါ် မှာ တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေသူ လှပသော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်မို့ ထန်နှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

“အကြင်နာ သွားချင်တဲ့နေရာကိုပြောပါ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ မယ်”

“အိုကေ”

အကြင်နာမျက်နှာလေး ပြုံးသွားမှ မာန်မျက်နှာလည်း
ပြုံးသွား၏။ ထန်တစ်ယောက် အကြင်နာမြတ်နိုးအပေါ်
ဘယ်လောက်များ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပါလိမ့်။

□ □ □

“ဟယ်...မိဖုရား”

“ဪ...မာပါလား၊ ဘာလဲ ဒီလာတာလား မာ”

“ဟုတ်တယ် မိဖုရား၊ ကြည့်စမ်း ရှင်တို့က နှစ်ယောက်
တည်း လည်နေလိုက်တာ၊ တို့ကိုတောင် ခေါ်ဖော်မရဘူး”

မာ ရင်းနှီးစွာဖြင့် ထန်ကို လှည့်နှုတ်ဆက်ပေမယ့် ထန်က
မာ့ကိုမသိသဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေ၏။ ဒါကို သတိပြုမိသွား
သော မာက...

“ဟေ့...မာန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ တို့ကို မခေါ်
ချင်လို့ မသိဟန်ဆောင်နေတာလား”

“ဟုတ်သားပဲ မာန်ကလဲ၊ မာ့ကို ဘာလို့မခေါ်တာလဲ”

မိဖုရားက ဝင်ပြောတော့မှ ထန်မှာ ဒါ မာန့်သူငယ်ချင်း
မာပါလားဟု သိသွားလျက် ခပ်မြန်မြန် ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“မာ့ကို အလကားစတာပါဗျာ၊ မာ အံ့ဩသွားလား”

“အံ့ဩတာပေါ့ရှင်၊ မာန်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ထင်လိုက်သေးတာ၊ အဟင်း...ဟင်း”

“ကဲပါ...မာ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ ထပ်ဆုံမယ် ဟုတ်လား”

“ဆိုကြရင် မိဖုရား ဖုန်းဆက်မယ်နော် မာ”

မာက မိဖုရားစတာကို ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွား တော့မှ ထန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မာန်လည်း အခုတလော သိပ်ပြောင်းလဲနေတယ် သိလား၊ မာ့ကိုများ ကြည့်နေလိုက်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ပုံစံ နဲ့”

“စတာပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ မိဖုရားရဲ့၊ မာ့ကို မခေါ်လို့ မိဖုရားက ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ထန်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ့အမှားကို ကာကွယ်တော့ မိဖုရားက ထန်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဒါပေါ့...ဒါ စ၊စရာလား”

“နောက်မစနဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

နောက်ကို သတိထားမှဟု တွေးလိုက်သူက ထန်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ထန်၊ အကြင်နာမြတ်နိုး ကို ချိန်းပြီး ဘာလို့ မိဖုရားနဲ့ လိုက်သွားရတာလဲ”

“သူက လူမှားပြီး ဇွတ်ခေါ်နေတာကိုးကွ၊ ပြီးတော့ သူက စိတ်ကောက်နေတာနဲ့ လိုက်သွားရတာ”

ထန် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တာနှင့် မာန်က ဆီး၍ အပြစ် တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မာန် လိုချင်သောအဖြေကို မရ။ ထုံးစံအတိုင်း ထန်မှာ အကြောင်းပြချက်က အသင့်ရှိနေ၏။

“ငါလိုက်မပို့လည်း အကြင်နာကို မင်းလိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့”

“ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့ ထန်၊ ဒီလို လိမ်ညာဆက်ဆံနေရ တဲ့ကိစ္စကို ငါ မကြိုက်ဘူး၊ အားလုံးကို အမှန်အတိုင်းဆက်ဆံစေ ချင်တယ်”

ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရသော မာန်မှ ဆန္ဒအမှန်ကို ဖွင့်ပြော လိုက်တော့ ထန်က မာန်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...မင်း ရှိနေရဲ့သားနဲ့ ငါလိုက်သွားလို့ မင်းက ငါ့ကို ပညာပေးချင်နေတာလား မာန်”

“ဖြစ်သင့်တာကိုပြောတာကွ၊ မိဖုရားကို ငါ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်လည်း မိဖုရားက မင်းကို ငါ့ညီအဖြစ် ဆက်ခင်နေ မှာပဲ”

“ဆက်ခင်တယ် ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဒါပေမဲ့ အနေအထားချင်းက တူမှတူဘဲ”

“ဘာလဲ....မင်းက မိဖုရားကို ငါနဲ့သဝန်တိုနေလား

မာန်”

“မဟုတ်ဘူး”

“မင်းဘက်က သေချာရင် မိဖုရားကိုယ်တိုင် ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို အတူမတွေ့မချင်း ဒီအတိုင်းနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်တော့လည်း အမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာပါ”

“အကြင်နာမြတ်နိုးကို မင်း ထည့်မတွက်ဘူးလား၊ နောက် တစ်ခါ မင်းအဖြစ် ငါက ဟန်ဆောင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ထန်”

“သူ့ကိုတော့ ငါဟာ မင်းရဲ့အမွှာအစ်ကို မာန်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ”

ထန်က မာန့်စကားကို မကြိုက်သလို မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမပြော။ မာန်မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ် ချရင်း ထန်နှင့်သူ့ကိုစွဲကို ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“မင်း အကြင်နာကို သဘောမကျဘူးလားဟင် မာန်”

“ငါက ဘာကို သဘောမကျရမှာလဲ ထန်၊ အကြင်နာက မင်းမိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ခမျာ မင်းကို တကယ်မေတ္တာရှိနေတာကွ”

“သွားစမ်းပါ၊ အဲဒီကိစ္စ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ငါစိတ်ဝင်စားတဲ့သူက ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“အဲဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငါ့အသည်းထဲမှာ စွဲနေတာ ကွ”

“မင်းပြောတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ထန်”

ထန်က မာန်မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးစိုက်ကြည့်ပြီး မထိတရိ ပြုံးသည်။

ထန်အကြည့်ကြောင့် မာန့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား ကာ မာန်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို သဘောမကျသလို ဖြစ်နေချိန်မှာ ပဲ ထန်က...

“မင်းမေးလို့ ငါဖြေရမှာနော်၊ ပြီးမှ ငါ့ကို အပြစ်မတင် နဲ့”

“ငါက ဘာကို အပြစ်တင်ရမှာလဲ”

“ငါချစ်နေတဲ့သူကို သိရင်”

ထန်အသံက အေးစက်စက်။ ထန်အကြည့်တွေက အသိရ ခက်ခြင်းတွေနဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးရှတောက်ပစွာ လင်းလက်

လျက်။

“မင်းချစ်နေတဲ့သူ ဟုတ်လား၊ မင်းချစ်နေတဲ့သူက ဘယ်သူမို့လို့လဲ”

“မိဖုရား”

“ဘာ”

ထန်ကပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်အသွားမှာ မထိတရိ အော်ဟစ်ရယ်လိုက်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကြောက်စရာကောင်းအောင် နေရာယူ ဖြိုခွင်းသွား၏။

နားကြားမှားတာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေမယ့် မာန့် ဆုတောင်းက မပြည့်။

ထန်...မင်း။

□ □ □

သည်တစ်ခါတော့ လူမှန်နေရာမှန် ဖြစ်သွားတယ်ဟု ဆိုရမည်။ မနက်အစောကြီး အကြင်နာက ထန်ကို ခေါ်သွားသည့် အတွက် မာန့်မှာ မိဖုရားကို ဖုန်းဆက်ပြီး အပြင်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းရသည်။ မိဖုရားက သူ့ကို ထန်ဟုထင်နေ၍ မနွေကပဲ တွေ့ပြီးပြီဟု ဆို၍ မနည်းပြောမှ တွေ့ဖို့သဘောတူလိုက်မှ မာန့်မှာ သက်ပြင်း ချနိုင်သည်။ ချစ်သူနဲ့ဆေးနေရတာ မာန့်အတွက် ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ မာန့်နေရာမှာ ထန်ကချည်း မိဖုရားကို တွေ့တွေ့နေတာ မိဖုရားကမသိ။

“မိဖုရား”

ချိန်းသည့်နေရာကို ချစ်သူရောက်လာတော့ မာန့်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဝမ်းသာကာ ပြေးထွက်ကြိုမိ၏။

ဒါကိုပဲ မိဖုရားက ပိုရန်ကောဆိုသည့် အပြုံးလေးနှင့်

မျက်စောင်းထိုးလျက်...

“ဟင်းနော်...အခုတလော မာန်ဟာလေ သိပ်ကိုပိုနေ သိလား”

“လွမ်းလိုက်ရတာ မိဖုရားရယ်”

ချစ်သူမျက်နှာလေးကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ပြီး တမ်းတမ်းတတ ပြောတော့ မိဖုရားက မျက်နှာနီနီနှင့် အနေရခက်စွာရယ်သည်။

“မနေ့ကမှ တွေ့ခဲ့တာနော် မာန်”

“ဒါလည်းလွမ်းတာပဲ မိဖုရားရယ်”

“မာန်ဟာလေ...အရင်ကနဲ့ကို မတူတော့ဘူး သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မာန်က မျက်နှာပျက်ချင်တာကို သတိဖြင့် ထိန်းလျက် ပြုံး၍မေးလိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ မာန်ကိုမာန် မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မိဖုရား ပြောပြ”

“မာန်နော်...သူ သိပ်ဆိုးတယ်သိလား၊ အခုလည်း ဘာပြောဖို့ခေါ်တာလဲ၊ မြန်မြန်ပြော”

ပန်းရင့်ရောင် ပြောင်းသွားသော မျက်နှာလေးနှင့် မိဖုရား က မာန်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်လား မိဖုရားရယ်၊

မာန်ကို မသနားဘူးလားဟင်”

“သနားလို့ပေါ့၊ ဒီဝါကျွတ်ရင် မိဖုရားကို လာတောင်း လှည့်တော့၊ မာဇီတို့ကို မိဖုရား ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးပဲ သိလား”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပဲပေါ့”

မာန်ရင်တွေ အခုမှ ပေါ့ပါးသွားသည်။

ထန်နှင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ဇာတ်ကို မာန်က ဒီနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။ မိဖုရားနှင့်မာန် လက်ထပ်လိုက်ရင် ဒီဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားမည်မဟုတ်လား။ ညီအစ်ကိုချင်းက ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်စရာလည်း မရှိတော့။

“ဒီနေ့တော့ မာန်အတွက် မင်္ဂလာပဲ မိဖုရားရယ်၊ ဝါကျွတ် ဖို့လည်း သိပ်မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စ မေမေတို့ကို အမြန် ဆုံး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“မာန်သဘော”

“ဟေး”

“အို...ဘာလို့အော်ရတာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့ပါ အချစ်ရယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ကိုယ်တော့ သိပ်ပျော်သွားပြီဗျာ”

“ဒါဆို မိဖုရား ပြန်တော့မယ် မာန်”

“ဟင်...ချက်ချင်းကြီး”

“နောက်ဆို အကြာကြီး အတူနေရတော့မှာလေ၊ အခုတော့
ခဏလေး ခွဲရဦးမှာပေါ့ မာန်ရယ်”

“မိဖုရား သွားပြီနော်”

“မသွားခင် နှုတ်ဆက်ပါရစေဦး အချစ်ရယ်”

“အို”

မာန်က မိဖုရား လက်သီးဆုပ်လေးများကို ဖမ်းရင်း
အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုရယ်မောသံတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
မှုတွေ ပြည့်ဝစွာ ပျော်ဝင်နေသည်။

□ □ □

“မာန်”

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“ဟင်...မိဖုရား”

ထန်နှင့် အကြင်နာမြတ်နိုး မြို့ထဲကို ကိစ္စတစ်ခုနှင့်အလာ
မမျှော်လင့်ဘဲ မိဖုရားနှင့် တည့်တည့်တိုးခြင်းဖြစ်သည်။ မိဖုရား
မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် အနီရင့်ရောင် ပြောင်းနေသလို ထန်နှင့်
အတူရှိနေသော အကြင်နာမြတ်နိုးကို တစ်လှည့်၊ ထန်ကိုတစ်လှည့်
စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ထန်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ...

“လာခဲ၊ ရှင် အခု မိဖုရားနဲ့လိုက်ခဲ”

“ထန်...ဒါက ဘယ်လဲ”

မိဖုရားက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြုအမူနှင့် ထန်လက်ကိုဆွဲပြီး
ခေါ်သွားသဖြင့် အကြင်နာ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ မိဖုရားက

အကြင်နာကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပုံစံဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း...

“ဒါ ကျွန်မချစ်သူရှင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မာန်...ရှင်ဘယ်သူဆိုတာ သူ့ကိုပြောပြလိုက်”

“ဘာ...မာန်၊ ဟုတ်လား”

အကြင်နာက ထန့်ကို မာန်ဟု ခေါ်နေသူကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်...လူမှားနေပြီရှင်၊ သူက မာန်မဟုတ်ဘူး”

“အကြင်နာမိတ်ဆွေ ထန်ပါ၊ ထန် ပြောလိုက်လေ၊ ရှင်ကို လူမှားနေပြီ”

အကြင်နာစကားကြောင့် မိဖုရားမျက်နှာက ဒေါသနှင့် ပိုတင်းမာသွားသည်။ မာန်ကိုများ မိဖုရားက လူမှားနေသည်တဲ့။

“ဒီမယ်...ဒါက ကျွန်မချစ်သူ မာန်မှမာန်အစစ် သိရဲ့လား၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို မမှတ်မိဘဲ လူမှားရအောင် ကျွန်မက ရူးနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောလိုက်လေ မာန်၊ မိဖုရားဆိုတာ မာန်ချစ်သူ၊ မာန်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ”

မိဖုရားအသံက မခံချိမခံသာ ဒေါသဖြစ်နေဆဲ။

“ထန်...ရှင်းဦးလေ၊ အခု ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊

အကြင်နာတော့ ဘာမှကို နားမလည်တော့ဘူး”

“မာန်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက ထန်ပါ”

“မာန်မှ မာန်အစစ်ရှင်၊ မာန်”

“နေပါဦး၊ ကိုယ့်ရှင်းပြပါမယ်၊ ကိုယ့်နာမည် ထန်”

“ရှင်”

“ဘာ...ရှင်က ထန် ဟုတ်လား မာန်”

“မာန် မဟုတ်ဘူးလို့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

မိဖုရားက ထန်မျက်နှာကို စောစောကြည့်ပြီး အံ့သြဝမ်းနည်း နာကြည်းမှုတွေနှင့် စိတ်ထိခိုက်သွားချိန်မှာ အကြင်နာကလည်း သူမဘက်က အောင်နိုင်သွားပြီမို့ အခုချိန်ထိ ထန်ကို မာန်လို့ ခေါ်နေသော မိဖုရားကို သဘောမကျသလို ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် မိဖုရားကို ညာနေတာ၊ လိမ်နေတာပဲ မာန်”

“ရှင်ကို မိဖုရား မုန်းတယ်သိလား”

“မုန်းတယ်”

“မိဖုရား...နေဦးလေ”

“ဖယ်ပါ...ရှင် မိဖုရားအသားကို မထိနဲ့”

ထန်က သူ့ရှေ့က မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုနှိုက်ပြေးထွက်သွား

သည့် မိဖုရားလက်လေးကို လှမ်းဆွဲတော့ မိဖုရားက ဆတ်ဆတ် ထိမခံ ပြန်ရန်တွေ့ရင်း ထန်လက်ကို ပုတ်ချသည်။

“ကိုယ် မိဖုရားကို မညာပါဘူးဗျာ၊ မာန်ကိုတွေ့ချင်ရင် အိမ်ကိုသွားလိုက်ပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ လူတစ်ယောက်လုံး မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေရက်နဲ့ မိဖုရားက ဘာကိစ္စ ရှင်အိမ်ကို သွားရမှာလဲ”

“ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့ မိဖုရားကို ထပ်ပြီး လိမ်ညာဦးမလို့လဲ မာန်”

ဒေါသနှင့် တုန်ရီပေါက်ကွဲနေသော မိဖုရား မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ထန်ရင်ထဲမှာ နာကျင်ထိခိုက်ရပေမယ့် အကြင်နာရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ မာန်အဖြစ် လိမ်ညာ၍မရတော့။

သူ့ပတ်စ်ပို့က အကြင်နာထံမှာ ရှိနေသည်။ သံရုံးကို ဗီဇာကိစ္စအတွက် လာခြင်းဖြစ်၍ မာန်အဖြစ် လိမ်ညာ၍မရ။

“ဒီမှာ...ရှင်မယုံရင် ဟောဒီမှာ ပတ်စ်ပို့စာအုပ်ကိုကြည့်၊ သူ့နာမည် ထန်”

အကြင်နာကမ်းပေးသည့် ပတ်စ်ပို့စာအုပ်ကို မိဖုရားက လှမ်းယူလိုက်တော့ တကယ်ပဲ စာအုပ်ထဲက အမည်က ထန်ဖြစ်၍ မိဖုရား နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“ဒါဆို ရှင်က ထန်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်ချစ်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြီနော်၊ လာ ထန်သွားကြမယ်”

အကြင်နာက ထန်လက်ကိုဆွဲပြီး မိဖုရားရှေ့က သွားဖို့ ပြင်သည်။ မိဖုရားမှာ သူမချစ်သူ မာန်ကို မြင်ပါလျက် ထန်အဖြစ် လက်ခံရတာကို ရင်နာလျက် အံလေးကျိတ်လိုက်တာကို ထန်က မြင်သဖြင့် မိဖုရားကို သနားစိတ်နှင့် ပို၍ချစ်သွားသည်။

“ကိုယ်က မာန်ညီ ထန်ပါ”

“မာန်ညီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့က အမွှာတွေလေ၊ မာန် အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

“ရှင် တကယ်ပြောတာနော်”

“ဪ...တကယ်ပါဗျာ၊ ကိုယ် သွားပြီနော်”

ရင်နာနာနှင့် ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထန် လမ်းခွဲလိုက်ရပေမယ့် နှလုံးသားတွေက နာကျင်နေ၏။

မိဖုရားကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မာန်ရဲ့ အမွှာညီဆိုသည့် ထန် ပြောတာကို မယုံ၍ မာန်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မလို့ပြင်ပြီးမှ ကားဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်သွားသည်။ ဒါမှ ကြိုတင်ကြံစည်လို့ မရမှာ မဟုတ်လား။ မာန်အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ

မတွေ့။ မာန့်မိဘတွေ တောင်ကြီးမှာဆိုတာ မိဖုရား သိထား၍
မာန့်အမည်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“မာန့်”

“မာန့် ရှိလား”

သူနာမည် တကြော်ကြော် ခေါ်လာသော မိဖုရားကို
တွေ့လိုက်၍ မာန့် ဝမ်းသာစွာ ချစ်သူရှေ့ ရောက်လာ၏။

“မိဖုရား”

“မာန့်”

မာန့်ကိုတွေ့တော့ မိဖုရားက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ

“ဒါ...ဒါ မာန့်အစစ်ပါနော်”

“အစစ်ပေါ့ မိဖုရားရဲ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်တောင် မမှတ်မိ
ဘူးလား”

“သိပ်မှတ်မိလို့ အခုလို ဖြစ်နေရတာပေါ့ မာန့်ရယ်၊
မိဖုရားလေ စောစောက မာန့်ကို တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
တွေ့လိုက်တော့ မာန့်က မိဖုရားကို လူမှားတာတဲ့”

“လူမှားတာ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လည်း ဘယ်မှမသွားရပါ
လား မိဖုရားရယ်၊ ဒါဆို မိဖုရားတွေလာတာ ထန်ပေါ့”

“ထန်...ဟုတ်လား၊ မာန့်”

“ဟုတ်တယ် မိဖုရား၊ ထန်က ကိုယ့်အမွှာညီလေ”

“ဟင်”

“မာန့်တို့အမွှာက တစ်ရပ်ထဲပါလား”

“ဟုတ်တယ် မိဖုရား”

“အို”

မာန့်ထံမှ ဝန်ခံစကားကြောင့် မိဖုရား ငိုချင်သွားသည်။

“ဒါဆို မိဖုရား မာန့်နဲ့ထန်ကို ဘယ်လိုခွဲရမှာလဲ မာန့်ရယ်၊

မိဖုရားတော့ မခွဲတတ်အောင်ဖြစ်နေပြီ”

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည့် ချစ်သူကို ကြည့်ပြီး မာန့် ပြုံးလိုက်
၏။ အကြင်နာနှင့်ထန် အတူရှိနေ၍ သူ့ကိုယ်သူ မာန့်အဖြစ်
ဟန်ဆောင်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ အမှန်ဝန်ခံလိုက်ရသည့် ထန်အဖြစ်ကို
အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

“ပြောဦးလေ...မာန့်၊ ထန်နဲ့မာန့်ကို မာန့်မိဘတွေက
ဘယ်လိုခွဲသိလဲ၊ ပြီးတော့ မာန့်အမွှာက မာန့်နဲ့ တစ်ရပ်ထဲဆိုတာ
မိဖုရားကိုလည်း မာန့်က တစ်ခါမှမပြောဘူး”

“ညီလေးက မပြောစေချင်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာ နေတာလေ၊ အခု ပြန်ရောက်တာ
မကြာသေးဘူး၊ သူက ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတော့”

“ဪ”

မိဖုရား မျက်ဝန်းထဲမှာ မာန်နှင့် ဘယ်လိုမှ ခွဲမရသော ထန်ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ရင်း ငိုချင်လာသည်။

လမ်းမှာတွေ့ရင် မိဖုရားချစ်သူက မခွဲတတ်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

“မိဖုရားမေးတာကို ဖြေပါဦး မာန်ရယ်၊ မာန်တို့ နှစ်ယောက်ကို မိဖုရား ဘယ်လိုခွဲရမှာလဲလို့”

“နှလုံးသားနဲ့ ခွဲကြည့်လေ”

“ရှင်”

“မိဖုရားချစ်တဲ့သူကို မိဖုရားနှလုံးသားက သိမှာပေါ့”

ပြီးနေသည့် မာန်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိဖုရား နှုတ်ခမ်း စုသွားသည်။

“မာန်တို့နှစ်ယောက်က ခွဲမရအောင် တူနေမှတော့ မိဖုရား နှလုံးသားက ဘယ်လိုလုပ် ခွဲခြားတတ်တော့မှာလဲလို့”

“ဒါဆို...မိဖုရားက ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်လို့ပေါ့”

“မာန်နော်...မိဖုရားကို လာမစနဲ့၊ မိဖုရား တကယ်ငိုချင် နေတာ သိလား”

ဒီတော့မှ မာန်က မိဖုရားပါးလေးကို ပွဖွရှိုက်နမ်းရင်း ချစ်သူ၏ အခက်အခဲကို စာနာနားလည်စွာ ချစ်စနိုးရယ်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို မေမေတို့က ဘယ်လိုခွဲလဲဆို

တော့ ဒီလိုခွဲထားတာပေါ့ အချစ်ရယ်”

“ဟယ်...မာန်နာမည်ပါတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးပါလား မိဖုရား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်”

“ထန်မှာလည်း သူ့နာမည်နဲ့ ဆွဲကြိုးရှိတယ်ကွ”

“သူ့ဆွဲကြိုးက သူ့အင်္ကျီနဲ့ ဖုံးနေတော့ မိဖုရားက ဘယ်လို သိမှာလဲ”

မသိလို့ပဲ မိဖုရားကိုယ်တိုင် ထန်ကို မာန်အဖြစ် တွဲခဲ့တာ သူ့အသိဆုံး မဟုတ်လား။

ဒါကိုတွေးမိတော့ မာန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ချစ်က မာန်ကို မာန်မှန်းသိအောင် ဘယ်လိုခွဲ မလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်ကော မာန်”

“အား...နာတယ်ကွ”

“လူကို ဘာလိုက်ကံရတာလဲ၊ နာလိုက်တာ”

မိဖုရားက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မာန်လက်ကိုဆွဲပြီး သွားချွန် ချွန်လေးနှင့် ဖိကိုက်လိုက်၍ မာန်ကအော်တော့ မိဖုရားမှာလည်း စိတ်ညစ်သည့်ကြားက ရယ်မိသည်။

“သိဘူးလေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်မှတ်မိချင်တာနဲ့ အခုလို လုပ်လိုက်တာပဲ”

“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး၊ လာခဲ့”

“မာန်နော်”

“အို”

မိဖုရားက မာန်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့်
မနာကျင်အောင် ထုတော့ မာန်က ကြည်မွေ့စွာရယ်သည်။

“မိဖုရား အကြံရပြီ မာန်”

“ဘာအကြံလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဟင့်အင်း... အခုမပြောသေးဘူး၊ နောက်မှ မိဖုရား
ချစ်သူအဖြစ် ပေးအပ်မယ့် အမှတ်အသားဟာ ဘာလဲဆိုတာ မာန်ကို
ပေးသိမယ်”

“လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မာန်နဲ့မိဖုရား နှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ လျှို့ဝှက်
ချက်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ မမေးနဲ့ဆို မမေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
နှုတ်ပိတ်အဖြစ်”

“မာန်”

တိုးတိတ်သော အသံလေး ပျောက်ဆုံးသွားကာ မာန်
ရင်ခွင်ထဲမှာ မိဖုရားတစ်ကိုယ်လုံး မွန်နှစ်သွားသည်။

□ □ □

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော ချွတ်စွပ်တူနေသည့် အမွှာ
ညီအစ်ကိုကြောင့် မိဖုရားနှင့် အကြင်နာမြတ်နိုးတို့မှာ မယုံနိုင်အောင်
အံ့သြလျက် နေရာမှပင် ဆတ်ခနဲ ပြိုင်တူထရပ်မိကြသည်။ တို့နောက်
အကြင်နာနဲ့မိဖုရား မာန်နှင့်ထန်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ကြည့်ကာ
ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူက ထန်ဆိုတာ ခွဲခြားကြည့်နေကြ၏။
သို့သော် အချိန်သာကုန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရွေးလို့မရပါ။
အကြင်နာနှင့် မိဖုရားကို မာန်နှင့်ထန်တို့နှစ်ယောက်က
ပြုံးကြည့်လျက်...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူက မာန်၊ ဘယ်သူက
ထန်ဆိုတာ ပြောကြည့်ကြပါဦးဗျာ”

ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေသူနှစ်ဦးကို ကြည့်၍ အကြင်နာ
မြတ်နိုးနှင့် မိဖုရားနှစ်ယောက်လုံး ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ ထိုအကြည့်ထဲ မှာတော့ ဘယ်လိုလဲဟူသည့်သဘော။

“အကြင်နာတော့ ဘယ်သူက ထန်၊ ဘယ်သူက မာန်ဆို တာ မခွဲတတ်တော့ဘူး မိဖုရားရေ”

“မိဖုရားလည်း အတူတူပါပဲ အကြင်နာ၊ သူတို့ကို မခွဲ တတ်တော့ဘူး”

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် အမူအရာနှင့် မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မာန်နှင့်ထန်က ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သူတို့အဖွားကို မိဘတွေကိုယ်တိုင်က မခွဲတတ်မှတော့ တခြားသူတွေ မခွဲတတ်တာ မဆန်း။

“ဒီမှာ...ရှင် မာန်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်က ထန်ပါ”

“ဒါဆို ရှင်က မာန်ပေါ့”

“ဟိတ်...မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ထန်”

“အို...သူကပြောတော့ ထန်ဆို”

“အဲဒါညာတာ”

“အို...ဘာတွေလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပင် ရအောင် ခွဲခြားပေးမယ့် အဖြေထွက်မလာ။ နောက်ဆုံး မိဖုရားက ကလေးတစ်ယောက်လို

တသိမ့်သိမ့် ငိုချလိုက်မှ မာန်အစစ်က ထွက်လာပြီး ချစ်သူကို ချောသဖြင့် မိဖုရားက မာန်ကို ထုရိုက်အပြစ်ပေးပါသည်။

“သွား...သွား၊ ရှင့်ကို မိဖုရား မုန်းတယ်သိလား”

“မမုန်းပါနဲ့ ကိုယ့်အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်က မိဖုရားကို စချင် လို့ပါ၊ တိတ်နော် နောက် ဘယ်တော့မှ မိဖုရား စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

မိဖုရားမျက်ရည်တွေကို မာန်က သူ့ကိုယ်တိုင်လက်ကိုင် ပဝါဖြူလေးနှင့် တို့သုတ်ဖယ်ရှားပေးရင်း ချစ်သူကို ချောနေတာကို ထန်က မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားသည်။ သူချစ်သော၊ မြတ်နိုးသော ချစ်သူနှင့် မာန်ကို မကြည့်ချင်။ ထန်ရင် တွေ နာနေသည်။

“ထန်”

“ဘာလဲ...အကြင်နာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ထန်ရယ်၊ ထန်ဆိုတာ သေချာရဲ့ လားလို့ ခေါ်ကြည့်တာပါ”

အကြင်နာ စကားအဆုံးမှာ ထန်က မထိတရီပြီးသည်။

“ဘာလဲ...အကြင်နာလည်း လူမှားမှာ စိုးရိမ်လို့လား”

“ဒါပေါ့ ထန်၊ လူမှားရင် အားနာစရာမဟုတ်လား”

“ဒါဆိုလည်း လူမှားအောင် အခုထဲက ကိုယ့်မျက်နှာကို

သေချာကြည့်ထားပေါ့၊ ကဲ...ကိုယ်သွားမယ်၊ အကြင်နာ လိုက်မှာလား၊ နေခဲ့မှာလား”

“ထန်နဲ့လိုက်မှာပေါ့ ထန်ရယ်”

“မာန်...ငါတို့သွားပြီ”

“အိုကေ”

ထန်က မိဖုရားကို နှုတ်မဆက်။

မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပုံက သူစိမ်းဆန်ဆန်။ အကြင်နာက ထန်ကားနှင့်အတူ ထွက်သွား၍ မာန်နှင့်မိဖုရား ကျန်ခဲ့သည်။

“မာန်”

“ဗျာ”

“ထန်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ မိဖုရားကို မခေါ်ချင်သလိုလို မပြောချင်သလိုလိုနဲ့”

“သူက ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ”

“အမြဲတမ်းပဲလား”

“အင်း”

“သေချာတယ်နော်၊ ဒါဆို မာန်နဲ့ထန်ကို မိဖုရား ခွဲခြားတတ်သွားပြီ”

“မိဖုရားက ဘယ်လိုခွဲခြားတတ်သွားတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို

ပြောပါဦး”

“အို...မာန်ကလည်း ထန်ဆိုရင် မိဖုရားကို မခေါ်ချင်သလိုလို မပြောချင်သလိုလို လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်ဘူး၊ ကိုယ်မြင်နေတာက ဟောဒီက ကောင်မလေး”

“သွား...ဒီက စကားအကောင်းပြောနေတာကို”

“ကိုယ်ကလည်း အကောင်းပြောနေတာပဲဗျာ၊ မိဖုရားကို ချစ်တယ်”

“မာန်ရယ်”

ချစ်သူနဲ့အတူ ရှိနေခွင့်ရ၍ အပျော်ဆုံးလူက မာန်ဖြစ်ပေမယ့် မိဖုရားထံမှ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် ထန်ကတော့ ရင်ထဲမှာ သောကအပူမီးတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ။

မိဖုရားနှင့် ဝေးရမှ မိဖုရားကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်နေမှန်း၊ မြတ်နိုးမှန်း၊ မခွဲနိုင်မှန်း ထန် သိလာ၏။

မခွဲနိုင်ဘူး မိဖုရားရယ်။

ထန်ကိုပဲ မင်း ချစ်ရမယ်။

ထန်နဲ့ပဲ မင်း လက်ထပ်ရမယ်။

မင်းကို ထန်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမှဖြစ်မယ်။ ထန်ရင်ထဲမှာ အချစ်မီးတွေ တောက်လောင်နေ၏။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဟု

ထင်လာ၏။ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် မိဖုရားကိုရယူဖို့ ထန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာ မိဖုရားက မာန်နာမည်ပါသော ရွှေဟန်းချိန်းလေးတစ်ခု ချစ်သူလက်မှာ သူမကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော မာန်နှင့်ထန်ကို ခွဲခြားသတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါပေရော်...မိဖုရား ပေးထားတဲ့ ဒီဟန်းချိန်းလေးကို မာန်လက်မှာ အမြဲဝတ်ထား၊ ဘယ်တော့မှ မချွတ်ပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ တစ်သက်လုံး မချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်ပြီ”

“မင်းလက်က ဟန်းချိန်းက လန်းလှချည်လား မာန်၊ ဘယ်တုန်းက လုပ်လိုက်တာလဲ”

“ငါလုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မိဖုရားက ပေးထားတာ”

“မင်းနဲ့ငါ့ကို ခွဲတတ်အောင်၊ လူမမှားအောင်လို့တဲ့”

“ဪ”

မာန်စကားကြောင့် ထန်မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ...

“မင်းကံကောင်းတယ် မာန်၊ မိဖုရားက မင်းကို တကယ် ချစ်တာကွ”

“အကြင်နာလည်း မင်းကိုချစ်တာပါပဲ ထန်ရယ်၊ မင်းလည်း ကံကောင်းပါတယ်”

မာန်စကားကို ထန် မချီပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာအသိဆုံးမဟုတ်လား။ အကြင်နာ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ အကြင်နာကို ထန် မချစ်။ သူတကာယ် ချစ်မိသွားတာက မိဖုရားကိုပါ။ အကြင်နာကို အခြေအနေအရ လက်ခံဆက်ဆံနေရပေမယ့် စိတ်ထဲက နည်းနည်းမှ ပျော်သည်မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ထန်စိတ်ထဲမှာ အကြင်နာနေရာကို မိဖုရားရောက်ကာ မိဖုရားနေရာမှာ အကြင်နာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးမိတာလည်း ရှိသည်။

“မင်းတို့လက်ငယ်မှာ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ မာန်”

“လိုတော့ လိုပါသေးတယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ တိုင်ပင်ရဦးမှာ၊ စိစဉ်ရဦးမှာဆိုတော့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ငါ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ် ယင်တယ် ထန်”

“မင်းပြောသလိုဖြစ်ရင် ကောင်းတာပေါ့ မာန်”

“အကြင်နာကို ငါပြောလိုက်ရမလား”

“မင်းပြောချင်ရင် ပြောလိုက်ပေါ့”

ထန်လေသည်က မထိတရီ။

ထန်မျက်နှာလည်း အသိရခက်သည့် အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ဆိုတော့ မာန် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။

ထန်က မာန်နားက ထသွား၏။ မာန်စိတ်ထဲမှာတော့ မိဖုရားကို ထန် တကယ် စွဲလန်းနေတာလားဟု စိုးရိမ်နေသည်။

မိဖုရားမိဘတွေနှင့် မင်္ဂလာကိစ္စ ပြောဆိုပြီးသွားပြီမို့ ရင်ထဲ အေးနေပေမယ့် ထန်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းမိသည်။

မာန်ရှိရာသို့ ထန် ရောက်လာသည်။

“တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ခုခုသွားစားရအောင် မာန်၊ နှစ်ယောက်အတူ မသွားဖြစ်တာ ကြာပြီကွ၊ လာ”

ထန်က ကားသော့ကို ဆော့ကစားရင်း မာန်ကိုခေါ်တော့ မေမေက လှမ်းအော်သည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ့် သတို့သားနော် မာန်၊ အသွား အလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ”

“ခဏလေးပါ မေမေရ၊ မကြာပါဘူး”

“သွားပါစေကွာ၊ မင်္ဂလာပွဲက လိုပါသေးတယ်၊ သားကြီး လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေကပါ ဝင်ပြောတော့ ထန်နောက်ကို မာန် မငြင်းဘဲ လိုက်ခဲ့သည်။

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် ထန်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထန်က ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီး ကားကို ခေါ်ခနဲမောင်း ထွက်လိုက်၏။ ဒါကလည်း ထန်အကျင့်၊ ထန်စတိုင်ဖြစ်၍ မာန် ဘာမှမပြော။ ထန် မောင်းသည့်ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။ ထန်က ကားကန်ဆက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်သဖြင့်၊ မာန်က ပြန်တိုးလိုက်ရသည်။

“သိချင်းဆိုတာ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ရတယ်ကွ မာန်ရ”

“အေး...နောက်တော့ ဖွင့်တာပေါ့၊ အခု တို့ဘယ်သွား ကြမှာလဲ”

“အေးဆေးတဲ့ တစ်နေရာကိုပေါ့ကွ၊ ဘာလဲ မင်းက မသွားချင်ဘူးလား”

“မိဖုရားနဲ့ ချိန်းထားလို့ကွ”

“နောက် အမြဲတွေ့ရမှာပါ မာန်ရ၊ သိပ်လည်း အဖြစ် သည်းမနေစမ်းပါနဲ့”

ထန်စကားကြောင့် မာန် ပြီးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိဖုရား စောင့်နေရမှာစိုးလို့ပါ”

ထန်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ပြီး ကားအရှိန်ကို ပိုမြှင့်လိုက်၏။

“မင်းက မိဖုရားကို ချစ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား မာန်”

“ချစ်လို့ လက်ထပ်ကြမှာပဲ ထန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အေးစက်တည်ငြိမ်နေသော ထန်ကိုကြည့်ပြီး မာန်ရင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ ထန် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

“မင်း ချစ်နေသလို တခြားတစ်ယောက်က မိဖုရားရဲ့ အချစ်ကို မရမနေနိုင်အောင် အရူးအမူး အသည်းအသန် အမြတ် တန်း ချစ်နေပါပြီဆိုရင်ရော မင်း ဘာလုပ်မလဲ ထန်”

“မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ ထန်၊ မိဖုရားက ငါနဲ့လက်ထပ် တော့မှာကွ၊ မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောနေတာ မာန်၊ မိဖုရားကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အသည်း ပေါက်မတတ် ချစ်နေတာ၊ မြတ်နိုးနေတာ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေတာ အဲဒါတွေ မင်းသိလား မာန်”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ထန်၊ မင်း ရူးနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ငါ ရူးနေပြီ၊ အဲဒါ မိဖုရားကို ချစ်လို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပဲ”

“ဟင်”

တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် ခံစားပေါက်ကွဲနေသော ထန်မျက်နှာကို မာန် အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ မယုံနိုင်အောင် ကြည့်လိုက် မိသည်။ ထန်မျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းအောင် အရောင်

ပြောင်းလျက် ရှိနေတာကို မြင်ရတော့ မာန်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာ၏။

“မင်းစိတ်ကို ထိန်းစမ်း ထန်၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာ တွေ ပြောနေတာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူး မာန်၊ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်”

“မိဖုရားကို ငါချစ်တယ်၊ ငါချစ်တဲ့ မိဖုရားကို ငါပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်၊ မိဖုရားကို မင်းကိုယ်စား ငါလက်ထပ်မယ်”

“ဒီဟန်းချိန်းလေး ရှိတဲ့လူဟာ မာန်လေ၊ ငါ မနက်ဖြန် ဒီဟန်းချိန်းလေးကို မချွတ်ဘဲနေရင် မာန်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ထန်...မင်း ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ၊ ကားကို အခု ရပ်စမ်း၊ မင်းနဲ့ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မလိုက်ချင်ရင် ခုန့်ချလိုက်လေ”

“မင်းက ငါ့ကို သတ်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား ထန်”

“မင်းဘာသာ သေချင်တာပါ မာန်၊ ငါက ငါ့အဖွား အစ်ကိုကို မသတ်ရက်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့ဆွေကြီးလေး နာမည်ကို ကြည့်ပါဦး”

မာန်စာတမ်းပါ မာန်ဆွေကြီးက ထန်လည်ပင်းမှာပါလား။

“ငါ့ဆွေကြီးကို မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းဆွေကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ ငါ့ဆွေကြီး”

“ဘာကွ...မင်း...မင်း”

မာန်လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးမရှိတော့။

“ငါ့မှာမည် မာန်”

“ဟာ”

ထန်စကားကြောင့် မာန်မျက်လုံးတွေ ပြာနေဖြစ်၏။ ထန်
အကြံအစည်တွေက ကြောက်စရာပါလား။ ဒေါသစိတ်၊ မခံချင်စိတ်
တို့က မာန်ရင်မှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက်။

“ကားကို အခုရပ်စမ်း ထန်”

“မရပ်ဘူးကွ...မရပ်ဘူး”

“ကဲကွာ...မရပ်ဦး”

ကားမောင်းနေသော ထန်ထံက ဟန်းချိန်းကို လှရန်ကြိုးစား
သော မာန်လက်များကို ရှောင်ရှားခိုက် ရုတ်တရက် ကားမထိန်းနိုင်
ဖြစ်လျက်...

“ရှေ့မှာ ကား...ကား”

“ထန်...ဘရိတ်နင်း...နင်း”

“ကျွီး”

“အား”

“ဝုန်း”

သူတို့အတွက် အချိန် ဘယ်လိုမှ လိုက်မမှီတော့။ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မှလာသော ကားနှင့် တည့်တည့်တိုးခိုက်...

“ထန်”

စူးရှကျယ်လောင်သံနှင့် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ ဟစ်အော်
လိုက်သော မာန်အတွက် အရာအားလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။

□ □ □

“ဒီဟန်းချိန်းလေးကိုတော့ သမီးလေး မိဖုရားရဲ့ပစ္စည်းမို့ သမီးပဲ ပြန်ယူထားလိုက်ပါကွယ်”

ငိုရှိုက်သံဖြင့် ပြောလာသော မေမေ့ကိုကြည့်၍ မာန်ရင်တွေ ကွဲကြေသွားသည်။ မေမေက မိဖုရားကို လှမ်းပေးလိုက်တာ ‘မာန်’ ဆိုသည့် စာတမ်းပါ ရွှေဟန်းချိန်းလေး။ မိဖုရားက ထိုဟန်းချိန်းလေးကို ကြေကွဲစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် တုန်ရီသော လက်လေးများဖြင့် လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဒါ...မိဖုရားပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ မာန်ပစ္စည်း၊ မာန်ကိုယ်စား၊ မာန်ကိုယ်ပွားအဖြစ် မိဖုရားနဲ့အတူရှိနေမှာပါ”

“မာန်...မာန်ရေ မိဖုရားအချစ်ရယ်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

မာန်မိဖုရား

“သမီး သတိထားလေ”

မာန် ကြည့်နေဆဲမှာပင် မိဖုရားက သူ့အမည် ဟစ်အော်ရင်း သတိလစ်မေ့မျောသွား၍ အားလုံးက မိဖုရားနားမှာ ဝိုင်းအုံသွားသည်။ မာန်မှာသာ မိဖုရားဆိုတဲ့ ချစ်ရသူကို ဘေးမှာထားပြီး ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။

ထန်ကို သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့က ဆေးရုံမှဆင်းလာသော မာန်လိုက်ပို့ခဲ့၏။ ပန်းများဖြင့် လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော ထန်ရုပ်အလောင်းက သေဆုံးနေတာနှင့်မတူဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည်နှင့် ပိုတူပါသည်။ မာန်ရင်ထဲမှာ ထန်အတွက် ဖြည့်မမည် နိုင်အောင် ထိခိုက်နာကျင်နေသည့်ကြားက ထန်ကိုယ်တိုင် ရှင်းမရအောင် ရှုပ်သွားသည့်ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွတ်...ကျွတ်၊ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးနဲ့ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါ့ကွယ်၊ ဟိုမှာလေ သူ့ရဲ့အမွှာညီဆိုတာ၊ ထန်တဲ့”

မာန်မှာ မျက်ရည်ဖုံးသော မျက်လုံးများဖြင့် ထန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၏။

ထန်ရယ်...မင်းက လူသေသွားသလို မာန်ဘဝသေသွား

အောင် လုပ်ခဲ့တာလား။ ကြည့်ပါဦး အားလုံးက ထန်ဆုံးတာကို
မာန်လို့ ထင်နေကြတာ။ သူဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

မေမေကတော့ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုရှိုက်လျက်။

“သားကြီးရေ...မာန် သားကြီး”

မာန်အမည်ကို တငိုနေတာ တက်မတတ်၊ ချက်မတတ်
ဖြစ်နေသည့် မေမေကို မာန် မကြည့်ရက်။

“မာန် ဒီမှာပါ မေမေ၊ ခု ဆုံးသွားတာ မေမေသားငယ်
ထန်ပါဗျာ” ဟု မာန်စိတ်ထဲမှ ပြောနေတာ ဘယ်သူကြားမလဲ။
ဖေဖေမှာ မျက်ဝန်းတွေရဲလျက် အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသလို
မိဖုရားကတော့ အသံထွက် မငိုနိုင်တော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်
တွေကျနေ၏။ မိဖုရား မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရတော့ မာန်ရင်
မှာ မီးစနဲ့ အထိုးခံလိုက်ရသလို ပူလောင်သွားသည်။

မိဖုရားဆိုတဲ့ မာန်ချစ်သူရယ်။

ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားကွယ်။

ကိုယ့်အတွက် မိဖုရား သိပ်ခံစားနေရတာ ကိုယ်မကြည့်
ရက်ဘူး အချစ်ရယ်။ တကယ်လို့များ ကိုယ် မသေဘူးဆိုတာ
မိဖုရားသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေ ကျနေပါ၏။ သေဆုံး
သွားတဲ့ ထန်အတွက် ခံစားရတာကော ရုတ်တရက် သူ့ဘဝ

ပျောက်ဆုံးသွား၍ နှစ်မျိုးပေါင်း ခံစားကာ ရင်မှာ လှိုက်တက်ဆို့နှင့်
လာ၏။

မာန်

အသက် (၂၀)

ဒါ မဟုတ်ဘူး၊ မာန် မသေဘူးကွ၊ အခု ဆုံးသွားတာ
ထန်၊ မာန် မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။

မာန်မှာ အမှန်တရား ပျောက်ဆုံးနေသမျှကို သည်းမခံနိုင်
သလို အော်ဟစ်မိသည်။ ဒါကိုပဲ အကြင်နာနှင့် မိဖုရားက မာန်
သေဆုံးသွား၍ သူ သိပ်ခံစားလွန်း၍ ပေါက်ကွဲနေသည်ဟု ထင်နေ
ကြ၏။

“စိတ်ကိုထိန်းလေ ထန်၊ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့ကွယ်”

“ဘာ ထန်လဲ၊ မာန်ကွ...မာန်၊ ငါပြောနေတာ မင်းတို့
မယုံဘူးလား”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ထန်၊ အန်တီတို့ခမျာ မာန်
ကြောင့် ရင်ကွဲမတတ် စိတ်ထိခိုက်နေချိန်မှာ မင်းကြောင့် နောက်ထပ်
ပိုခံစားရအောင် မလုပ်နဲ့ ထန်ရာ”

ဆွေမျိုးတွေ ပိုင်းပြောကြသည်။

မိဘနှစ်ပါးကို ညှာလိုက်၍ သူ ဆက်မပေါက်ကွဲတော့
ပေမယ့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ကတော့ အတောမသတ်နိုင်။ ရင်ထဲ

မှာ တနင်္ဂနွေ လှိုက်လှဲနာကျင်ကြေကွဲနေ၏။

“သွားနားပါလား ထန်ရယ်၊ ထန် နေမကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အနားယူလိုက်ပါနော်”

မိဖုရား၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားကြောင့် ကြေကွဲမှုကြားမှ မာန် ကြိုးစားပြီးလိုက်သည်။ မေမေကလဲ....

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ သွားနားလိုက်ပါ၊ သားကြီး မာန်အတွက် သားငယ် ခံစားရတာကို မေမေနားလည်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခရောက်လောက်အောင်တော့ မခံစားပစ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ မေမေသားလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေမေ ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

ပြောရင်း မေမေကငိုတော့ မာန် ပိုခံစားရသည်။

“မေမေရယ်”

မာန်စိတ်ကို ထိန်းလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သား သွားနားပါ့မယ်၊ မိဖုရား ကိုယ် သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ထန်”

ထန်တဲ့လား မိဖုရားရယ်။ မိဖုရားနားမှာ ရှိနေသူဟာ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မာန်ကိုယ်တိုင်ဆိုတာ မိဖုရား နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်။

“ထန် ဘာမှမစားရသေးလို့ ဒီမှာ အကြင်နာ ကော်ဖီ ယူလာတယ် ထန်”

“ကိုယ် မသောက်တော့ဘူး အကြင်နာ”

မာန်ထံမှ စိမ်းကားအေးစက်စွာ ဆက်ဆံမှုကြောင့် အကြင်နာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ မာန်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို မာန်အပေါ် ထန် ရက်စက်စွာ ဖန်တီးသွားခဲ့သည်။ မင်းကတော့ အေးချမ်းသွားတာပေါ့ ထန်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ရင်မှာ ဘယ်လောက် နာကျင်ခံစားပူလောင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိရင်....။

“မာန် ဆုံးသွားတော့ သားထန်လည်း အတော်စိတ်ထိ ခိုက်သွားတယ်၊ ဘယ်လောက်အထိလဲဆို သူ့ကိုယ်သူ ထန်ကနေ မာန်ပါလို့ ပြောလာတဲ့အထိ အခြေအနေဆိုးတယ်ကွယ်”

“သားထန်ကို နားလည်ပေးကြပါ”

“မိဖုရား နားလည်ပါတယ် အန်တီ၊ မိဖုရားရင်ထဲမှာ လည်း ထန်နဲ့ထပ်တူပါ”

မိဖုရားမှာတော့ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးများဖြင့် နှုတ်ဆက်သွားသော ထန်က သူ့ကိုယ်သူ မာန်အဖြစ် ယူဆထားလျက် အကြင်နာကိုကြတော့ အေးစက်စိမ်းကားစွာ ပြုမူပြောဆိုနေ၍ ထန်အဖြစ်ကို ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်”

“ဟာ...ပါဝီ...ပါဝီ ဘယ်လဲကွ”

မာန်မှာ ခွေးကလေးပါဝီနောက်လိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်
ခဲ့ရာ...

“ဟင်...ထန်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထန်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မိဖုရား အံ့သြသွား
၏။ မာန်က ဘာမှမပြော။ ပါဝီလေးကို ပွေ့ယူလိုက်တော့ မာန်
လက်ထဲမှာ ခွေးကလေးပါဝီ ငြိမ်သက်နေသည်။

ဪ...ဒါဆို စောစောက ပါဝီလေး ထွက်ကြွေတာ
ထန်ကိုပေါ့။ ခွေးနှင့် ထန်ကိုကြည့်ပြီး မိဖုရားစိတ်ထဲ အတော်
အံ့သြသွားသည်။ တကယ်ဆို မိဖုရားရဲ့ခွေးလေးဟာ သူစိမ်းဆို
လုံးဝအကပ်မခံသည့် ခွေးလေးမို့ ထန်နှင့်ကြတော့ ခင်မင်ရင်းနှီး

ထားသူလို ထန်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်လျက်။ ထန်ကိုမျှား မာန်ဟု
ထင်လားမသိ။ မာန်နှင့်ပါဝီက ခင်သည်။ မာန် မိဖုရားဆီလာတိုင်း
ပါဝီက ဒီလိုထွက်ကြွေနေကြ။ ခုလည်း ထန်ကို မာန်အမှတ်ဖြင့်
ပါဝီ ပြေးထွက်ကြွေခြင်းဖြစ်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် မိဖုရား”

မိဖုရားနှင့်မာန် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ
ကြည့်ပြီးမှ မာန်က သတိဝင်လာကာ အပြေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“နေကောင်းပါတယ် ထန်၊ ထန် မိဖုရားဆီ လာတာလား
ဟင်”

“ကိုယ် ထန်မဟုတ်ဘူး၊ မိဖုရား၊ မာန်ပါဗျာ”

“ထန်ရယ်”

မာန်စကားကြောင့် မိဖုရား သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။
မိဖုရားကိုယ်တိုင် ထန်ကိုမြင်ရတိုင်း မာန်လို့ပဲ ထင်နေ၍ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်းဖြစ်နေသူပါ။ အထူးသဖြင့် ပါဝီကို မာန် ဒီလိုပွေ့လိုက်ထား
ပုံက မာန်နှင့် တစ်ပုံစံထဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ
မာန်မဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အသိစိတ်ကို ဇွတ်နှစ်အားတင်းရင်း မိဖုရားရဲ့
ချစ်သူ မာန်နှင့် တစ်စပ်ထဲ ခွဲမရအောင်တူသော ထန်ကို မာန်
အဖြစ် မဆက်ဆံမိအောင် အထူးသတိထားနေသူဖြစ်သည်။ ဒီကြား

ထဲက ထန်က သူ့ကိုယ်သူ မာန်ပါဟု ဆိုလာတော့ မိဖုရားနှလုံး သားတွေကို တစ်စစ လာပြီး ဖွဲ့ချွေနေသလို ရင်တစ်ခုလုံး စုံနင့် နာကျင်လာ၏။

“ထန်...နေမကောင်းသေးဘူးလားဟင်”

“ဘာလဲ...မိဖုရားက ကိုယ်ရူးနေပြီလို့ ပြောလိုက်တာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ထန်ရယ်၊ ထန် နေမကောင်းဘဲ မိဖုရား ဆီ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“စိုးရိမ်တယ် ဟုတ်လား၊ မိဖုရားက ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“စိုးရိမ်တာပေါ့ ထန်ရယ်”

မိဖုရားက သူ့ကိုစိုးရိမ်တာ အချစ်ကြောင့်လို့ မာန်ယူဆ ပြီး ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားချိန်မှာပဲ မိဖုရားက သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း...

“မာန်အတွက် ထန်ဆိုတာ တစ်ဦးတည်းသော အမွှာညီ ဆိုတော့ မိဖုရားအတွက်လည်း ထန်က မောင်လေးလို့ ပြောလို့ရ ပါတယ်”

“မောင်လေး...ဟုတ်လား”

မာန်က မိဖုရားမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မချီတရိရယ်

တော့ မိဖုရားမှာ မာန်မျက်နှာကို ဆက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်...ကိုယ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေစမ်းပါ မိဖုရား၊ မိဖုရားစိတ်ထဲမှာရော၊ မိဖုရား နှလုံးသားထဲမှာရော ကိုယ်ဟာ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မာန်ပါလို့ တိတ်တိတ်လေး ထင်မထား ခဲ့ဘူးလား၊ နည်းနည်းလေးမှ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ကိုယ့်ကို မစဉ်းစားမိဘူးလား၊ ကိုယ်မေးတာ ဖြေစမ်းပါ မိဖုရား”

မာန်အသံက ခံစားချက်ပြင်းထန်လွန်း၍ တုန်ရိမ္မအက် လျက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ၏။ မိဖုရားက မာန်မေးတာကို မဖြေဘဲ အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်ပြီး ကိုယ်လေးသိမ့်ခနဲဖြစ်သွား အောင် ငိုချလိုက်၏။ မာန်ရင်ထဲ ပိုခံစားသွားရသည်။

“မငိုနဲ့ မိဖုရား၊ ကိုယ်မေးတာကိုလည်း ဖြေပါ၊ တကယ် ပဲ မိဖုရားစိတ်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမခံစားရဘူးလား”

ပြောရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မိဖုရားကိုယ်လေးကို ပခုံး နှစ်ဖက်က တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်မိသူကိုယ်တိုင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်ဖြစ်သည်။

“မိဖုရား မသိဘူး ထန်”

“သိကိုသိရမယ်ကွ၊ ကိုယ် ထန် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသိပ် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းချစ်သူ မာန်ဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ

နားလည်လား”

“နားမလည်ဘူး...မသိဘူး၊ ရှင်ဟာ ထန်ပဲဖြစ်ဖြစ် မာန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိဖုရားမျက်ဝန်းထဲမှာတော့”

မိဖုရားအသံက ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့်သွားကာ သည်းထန်စွာ ငိုချလိုက်၏။ ထို့နောက် မာန်ရှေ့က ငိုရွှက်၍ ပြေးဝှက်သွားသည်။

“မိဖုရား”

မာန်က ချစ်သူအမည်ကို ရင်ကွဲသံကြီးနှင့် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မိဖုရားက မာန်ကို လှည့်မကြည့်တော့။

မာန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘဲ ငူငူကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

မိဖုရားမှာ ဖြေမဆည်နိုင်သော သူမအဖြစ်အတွက် အိပ်ရာထဲမှာ လူးလို့ခိုငိုရွှက်ရင်း မာန်နှင့် ခွဲမရအောင်တူသော ထန်ကိုမြင်ရတိုင်း မာန် အသက်မသေဘဲ သူမဆီကို ပြန်လာသည်ဟုသာ ထင်နေမိသည်။

ဒါကို ထန်ရှေ့မှာ မိဖုရား ဝန်ခံလိုမဖြစ်။ ထန်က မာန်ဆုံးသွားပြီးထဲက သူ့ကိုယ်သူ မာန်လိုပဲ ထင်နေသည်။ မာန်ဟာ သူပါဟု အားလုံးကို ပြောနေသည်။ ဆုံးပါးသွားသည့် မာန်မှာသာ မိဖုရားကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ပေးထားသည့် မာန်အမည်ပါ ဟန်းချိန်း

လေးနှင့် မာန်အမည်ပါ ဆွဲကြိုးလေး မာန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိမနေခဲ့ရင် အခုလက်ရှိ အခြေအနေက လက်ခံချင်စရာဖြစ်သည်။

“အခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ မာန်ပါလို့ တစ်မာန်ထဲ မာန်နေသည့် ထန်မှာ မာန်နှင့်တူသည့် အထောက်အထားနှင့်တူတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူဆိုတော့ ထန်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ မာန်လို့ထင်သွားအောင် ဦးခေါင်းကိုများ ထိခိုက်သွားစေခဲ့သည်လား မသိ။

ထိခိုက်ညှိုးငယ်သောအသွင်၊ ကြင်နာမြတ်နိုးသော ချစ်ခြင်းတို့ ပြည့်လွှမ်းသော ထန်အကြည့်၊ ထန်အပြောတွေအားလုံးက မာန်မှမာန်မို့ ထန် မရူးဘဲ မိဖုရား ရူးလောက်အောင် ခံစားတုန်လှုပ်နေရတာကို ထန် သိအောင် မပြောချင်။ မပြောရက်ပါ။ မပြောထွက်ပါ။

မိဖုရားကသာ ထန်ကိုမြင်တိုင်း မာန်လို့ ခံစားနေရပါသည် ဟုဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ မာန်ပါဟုဆိုလာသည့် ထန်ရှေ့က၊ ထန်ဝေဒနာကို ပိုပြီးအားပေးသလိုဖြစ်မှာ စိုးကြောက်နေမိသည်။

“သမီး”

“မာမိ”

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်”

မိဖုရား မိခင်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်

လို ငိုချလိုက်တော့ မာမိက မိဖုရား ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒနာကို စာနာဟန်ဖြင့် မိဖုရားကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားပါသည်။

“ထန်လာတာ မာမိမြင်ပါတယ်၊ မာန်နဲ့က ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေရတဲ့အထဲ ထန်ကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ မာန်ပါသူပါပဲလို့ ဆိုလာမှတော့ မာမိသမီးလေးရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေမယ်ဆိုတာ မာမိ နားလည်ပါတယ် သမီးရယ်၊ မာမိသမီးလေး စိတ်ထဲမှာ ထန်ကို မာန်လို့ပဲ ထင်နေရှာပြီပေါ့”

“မာမိရယ်...မိဖုရားရင်တွေ နာကျင်ခံစားရလွန်းလို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးရှင်”

“မာမိသမီး ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာ မာမိကိုပြောပါ၊ မာမိဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်”

“သမီးဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘယ်သွားချင်လဲပြော”

“သမီး...ထန်နဲ့ မတွေ့ချင်တော့ဘူး မာမိ”

ငိုရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ထိုစကားကို နှလုံးသားတွေ နာကျင်စွာ မိဖုရား ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်မိသည်။

မိဖုရားကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာန်ရယ်။

မာန်နဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တုတ် ထန်နဲ့ မိဖုရား ဆက်မတွေ့ပါရစေနဲ့။

ထန်ကိုမြင်တိုင်း မိဖုရားနှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက် နာကျင်ကြေကွဲရတယ်ဆိုတာ မာန်သိရင် မိဖုရား အခုလို ဆုံးဖြတ်ရတာကို မာန် နားလည်ပါကွယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မာမိသမီးလေး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်ဟုတ်လား၊ ထန်လာရင် သမီးမရှိဘူးလို့ မာမိပြောလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်နေရာကို သမီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားမလား”

“အနည်းဆုံးတော့ အန်တီစိမ်းတို့အိမ်မှာ သမီးသွားနေနိုင်သားပဲ၊ သမီးသွားချင်တယ်ဆိုရင် မာမိ သမီးအန်တီစိမ်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“သမီးသွားမယ် မာမိ”

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မိဖုရား အန်တီစိမ်းအိမ်ကို သွားနေလိုက်သည်။ ထန်နှင့် နောက်ထပ် ဆုံစရာမရှိသဖြင့် မိဖုရားရင်ထဲ အတော်စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

ထန် ဖုန်းဆက်ပေမယ့် မိဖုရား ဖုန်းမကိုင်တော့။ အိမ်ကို ထန်လာရင် မိဖုရားက အတွေ့မခံ။ ထန် ပြန်သွားတာကို လိုက်ကာ နောက်က တိတ်တဆိတ် ရပ်တန့်ငေးမောကြည့်နေသည်။ အန်တီစိမ်းအိမ်ကို မိဖုရား ပြောင်းနေလိုက်သည့် အချိန်ကစပြီး ထန်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။

ထန်ကိုမြင်တိုင်း မာန့်ကို မြင်နေရသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် မိဖုရားရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ထပ်မံစားချင်တော့၍ တမင်ရှောင်ပုန်းနေချိန်မှာပဲ...

“မိဖုရား”

“ဟင်...ထန်၊ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲဟင်”

ရုတ်တရက် ထန်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည့် မိဖုရားကိုကြည့်ပြီး မာန့်က နာကြည်းဆွေးမြေ့စွာ ပြီးသည်။

“ဘာလဲ...မိဖုရားက ကိုယ့်မျက်နှာကို မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်လို့ ဒီမှာ ကိုယ်မတွေ့အောင် လာပုန်းနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ ထန်မျက်နှာကို မြင်နေရတာဟာ မာန့် မိဖုရားရှေ့ ရောက်လာသလိုပဲ၊ အဲဒါကို မိဖုရား မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်က ထန်မဟုတ်ဘူး၊ မာန့်ပဲ၊ မာန့်ကို မာန့်လို့ထင်တာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“တော်ပါတော့ ထန်၊ မိဖုရားဟာ မာန့်အတွက် သိပ်ကိုခံစားနေရတဲ့သူပါ၊ ဒီအချိန်မှာ ထန်က မာန့်ဟန်ဆောင်ပြီးလာတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ မိဖုရား ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ထန် ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ရှင်”

“ကိုယ်မညာဘူး မိဖုရား၊ ထန်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အို...မိဖုရား ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မိဖုရားဆီကို ထပ်မလာပါနဲ့တော့ ထန်ရယ်”

မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်အုပ်လျက် စိတ်ထိခိုက်သွားသော မိဖုရားကို ကြည့်၍ မာန့်ရင်ထဲ ကြေကွဲသွားသည်။ မိဖုရားက မာန့်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ရှက်ငိုနေ၍ မာန့် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သူ့ကိုချစ်၍ မိဖုရား ဒီလောက်ခံစားနေရတာကို သိရတော့ မာန့် ပိုခံစားရသည်။

“မငိုပါနဲ့ မိဖုရားရယ်၊ မာန့်အတွက် ဒီလောက်အထိ မခံစားပစ်ပါနဲ့၊ မိဖုရား ဒီလိုခံစားနေရတာကို ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကိုယ် မိဖုရားကို နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲမေးမယ်၊ အခု နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတော့မယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ထန်၊ မာန့် မရှိတဲ့နေရာမှာ မိဖုရား မနေချင်ဘူး၊ မာန့်ကို အချိန်ပြည့် သတိရပြီး နာကျင်ကြေကွဲနေမယ့် နှလုံးသားကို တခြားအာရုံတစ်ခုမှာ မြှုပ်လိုက်တော့မယ်”

“မိဖုရားထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ မာန့်က ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောပါနဲ့ ထန်၊ ထန်ဆီက ဒီစကားမျိုး

မိဖုရား နောက်ထပ်မကြားချင်တော့ဘူး”

မာန်က မိဖုရားမျက်နှာလှလှလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ ဝိုးတိတ်သောအသံဖြင့်...

“မိဖုရား စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်တာ လုပ်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းပြန်လာမယ့်ရက်ကို ခြံလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရင်း စောင့်နေပါ့မယ်”

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသော ထန်ကို ကြည့်ပြီး မိဖုရားရင်ထဲ ပြင်းထန်လိုက်လွဲစွာ နာကျင်နင်းစိုသွားသည်။ ပြီးတော့ ထန်ကို နားမလည်အောင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ထန် ပြောသွားသည့် စကားတွေက မာန်ကိုယ်တိုင် မိဖုရားကိုပြောသွားသော စကားတွေ။ ဒါကို မိဖုရား သိသည်။ မှတ်မိသည်။ ဒါဖြင့် ထန်ဟာ။ အို...မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မာန်မှ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာပဲ မာန်ရယ်။

“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ထန်ရယ်၊ အကြင်နာဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အန်တီကတောင် အကြင်နာကို လိုက်ရှာခိုင်းနေတာ”

မာန် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိသော အကြင်နာက စိတ်ပူစွာပြောလာ၍ မာန် အကြင်နာမျက်နှာ

လေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး အကြင်နာ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ထန်၊ ထန်စကားတွေက သူစိမ်းဆန်လှချည်လား၊ တကယ်ဆို ထန်နဲ့ အကြင်နာဟာ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ထန်အတွက်ဆိုရင် ဟုတ်မှာပေါ့ အကြင်နာ”

“ထန်”

“ကိုယ် ထန်မဟုတ်ဘူး အကြင်နာ၊ ကိုယ့်နာမည် မာန်၊ မင်းတို့ထင်နေတဲ့ ထန်က ဆေါ့ပြီ၊ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး”

“အခု မင်းရှေ့မှာရှိနေတဲ့လူက မာန်ကွ မာန်”

“ငါ့နာမည် မာန်”

မာန်က သူ့ကို ထန်အဖြစ် ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာကို မခံရပ်နိုင်သလို အော်ဟစ်လိုက်တော့ အကြင်နာမျက်နှာ သိသာစွာ ပျက်သွားသည်။ ထန်ပုံက စိမ်းနေသည်။ ကြည့်ရတာ စိတ်မှန်လှမှန် မရှိသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဆောရီး...ထန်ရယ်၊ အကြင်နာက ထန် နေမကောင်းတာ မေ့သွားတယ်”

“ဘာနေမကောင်းတာလဲ၊ ကိုယ် နေကောင်းတယ် အကြင်နာ၊ နေကောင်းလို့ အခုပဲ မိဖုရားဆီက ပြန်လာတာ”

“ဟင်”

“ထန်က မိဖုရားဆီက ပြန်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထန်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အကြင်နာ အံ့သြသွားည်။ ထန်က မိဖုရားဆီ ဘာသွားလုပ်တာလဲ။

“သိပ်အံ့သြနေလား အကြင်နာ၊ ကိုယ်က မာန်လေ၊ ဒီတော့ ကိုယ်က ချစ်သူရှိတဲ့နေရာကို သွားတွေ့တာ ဘာဆန်းလဲ”

“ဟို...မိဖုရားက ထန်ပြောတာကို လက်ခံလားဟင်၊ ထန်ဟာ ထန်မဟုတ်ဘူး၊ မာန်ဆိုတာလေ”

ထန်မျက်နှာမှာ နာကြည်းသော အပြုံးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ကိုယ်ဟာ မာန်ဆိုတာကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် မယုံဘူး အကြင်နာ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာပဲ ထန်ရယ်”

“ထန်က ထန်ပဲလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် မာန်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“လာပါ ထန်ရယ်၊ အကြင်နာနဲ့အတူတူ စိတ်ပြေလက် ပျောက် တစ်ခုခုသွားစားရအောင်၊ လိုက်ခဲ့နော်”

“ဆောရီး...အကြင်နာ၊ ကိုယ် နားချင်ပြီ၊ မင်း ကိုယ့်နား က အမြန်ဆုံးသွားပါတော့ အကြင်နာရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နား

ကို နောက် ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့”

“ထန်ရယ်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

မာန်စကားကြောင့် အကြင်နာ ဝမ်းနည်းသွားပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွား၏။ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသော အကြင်နာကားလေးကို ကြည့်ကာ မာန် တစ်ယောက်တည်း အပြင်ဘက်မှာ ရပ်တန့်ကျန်ရစ်သည်။

“အကြင်နာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါလား သားရယ်၊ သူ့ခမျာ သားအပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းရှာလဲ၊ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ထန်အတွက်ဆိုတာချည်းပဲ”

မေမေစကားကြောင့် ထန် နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သူပြောနေတာ လုပ်နေတာတွေဟာ ထန်အတွက်ပဲ မေမေ၊ မာန်အတွက်မှ မဟုတ်တာ”

“သား...ထန်”

“ကျွန်တော် ထန်မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မေမေသာကြီး မာန်ပါဗျာ”

“ဒုက္ခပါပဲ သားရယ်၊ ဒီလိုသာ အမြဲဖြစ်နေရင် သားရောဂါကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြမှထင်တယ်ကွယ်”

“မလိုပါဘူး မေမေ၊ မာန် အားလုံးကောင်းနေတာပဲ”

မာန်စကားကြောင့် မေမေ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မာန်ကို သနားကြင်နာစွာကြည့်ရင်း...

“ဒါပေမဲ့ သားအတွက် မေမေ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် မာန်ပါဆိုတာ မေမေ့ကို ဘယ်လိုသက်သေ ပြရမလဲဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို သက်သေအဖြစ် တွေ့လိုက်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဘဝ အစစ်အမှန်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက် ရတော့မှာလား၊ မာန်ဟာ ကျွန်တော်ပါ မေမေ”

“သားအစ်ကို မာန်ဆိုတဲ့ အစွဲအလန်းကို သား မေ့ပျောက် ပစ်လိုက်ပါ သားရယ်”

“ဗျာ”

မေမေက မာန်ဆိုတဲ့သူဘဝကို မေမေကိုယ်တိုင်က မေ့ပျောက်ခိုင်းနေတာပါလား။

သူဘယ်လို ပျောက်ရမလဲ။ မာန်ဆိုတာက သူပဲ။ ဒါကို မေမေက သူဘဝကို မေ့ပစ်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ မာန်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည့် မေမေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ။

“ကျွန်တော့်မှာ မေမေယုံကြည်အောင် ဘာတစ်ခုမှ သက်သေမပြနိုင်မှတော့ မေမေပြောသလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ အမှန် တရားကို တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် သက်သေပြလာနိုင်ဦးမှာပါ။

မာန်ဟာ ထန် ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“သား...မာန်”

မေမေခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် မာန် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နေရာက ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိအောင် နာကျင်နေသည်။

အမှန်တရားဆိုတာ မာန်အတွက် မရှိတော့။ သည်ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးသွားခဲ့တဲ့ ထန်တစ်ယောက်လည်း လောကကြီးမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ မာန်အတွက် အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်သူရှေ့က လာရပ်ပေးပါ့မလဲ။

□ □ □

ရှမ်းပြည်နယ်၏ ဆောင်းညက ယခင်နှစ်တွေနှင့်မတူ တမူ ထူးခြားစွာ အေးစက်နေ၏။ ကြည့်လေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူတွေဆိုင်းလျက် ပြာလွင်သော နှင်းမှုတ်ကြောင့် အရာရာသည် မသည်းကွဲ။

ဘယ်လောက်အေးချမ်းသည့် ရာသီဥတုဖြစ်ပါစေ မာန်ရှင်ထဲမှာတော့ မိဖုရားကိုလွမ်းသည့်စိတ်၊ တမ်းတသတိရသည့် စိတ်တွေနှင့် အမြဲတမ်း ပူလောင်နေ၏။ မိဖုရားကို မေ့ထားနိုင်ရန် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလုပ်အကိုင်မှာ နစ်မြုပ်ထားပေမယ့် ခုလို လွမ်းစရာအခြေအနေနှင့် ကြုံလာတော့ ချစ်သူကို လွမ်းမိသည်။ သတိရမိသည့်အဖြစ်ကိုတော့ မာန်လည်း မတားဆီးနိုင်။

ဦးနှောက်က မလွမ်းနဲ့လို့ ပြောပေမယ့် နှလုံးသားက လက်မခံတော့ ခက်သည်။ ထန်ဆုံးပြီးချိန်မှစ၍ ပြောင်းလဲသွား

မာန်မိဖုရား

၂၇၁

သည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြားမှာ မာန်နှလုံးသား၊ မာန်ဘဝ အားလုံးပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဖြေရှင်းရန် အခွင့်မရ။

ခုတော့ ရိပ်သင်ခြင်းကင်းမဲ့နေသော မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးတွေကြောင့် မာန်ပုံစံက လူဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူနေ မည်ထင်သည်။

ဒီနေ့လည်း ပိန်းပိတ်အောင်ကျနေသော နှင်းမှုဲများကြား မှာ သူ့ခြံသို့ မာန် ကားဖြင့်ထွက်ခဲ့သည်။ နှင်းတွေကျနေ၍ ဘာကိုမှ သည်းကွဲစွာမမြင်ရ။ ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေသည့်ကြားမှ လမ်းချိုးအကွေ့တစ်ခုမှာ ရိပ်ခနဲပြေးဝင်လာသည့် လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ အချိန်မှီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပေမယ့် မရှိတော့။

“ကျွီး”

“ဂုန်း”

“အမလေး”

“ဟာ”

ခွေခနဲ သူ့ကားရှေ့မှာ ပြိုလဲသွားသည့်သဏ္ဌာန်ကြောင့် မာန် ကားပေါ်က အပြေးဆင်းသွားပြီး လဲကျနေသူကို ကြည့်လိုက် တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ မာန် ခြေအစုံ နေရာမှာ တွေဝေစွာ ရပ်တန့်သွား၏။

ပြီးမှ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သော မိန်းကလေးထံ
လျှောက်ခဲ့ပြီး...

“ဒီမှာဗျာ...ဒီမှာ”

မာန်ခေါ်ပေမယ့် မရ။

ခပ်စောင်းစောင်းလဲနေသည့် မိန်းကလေး၏ကိုယ်ကို
ပွေ့ယူပြီး အုပ်စိုးနေသည့် ဆံနွယ်များကို ဖယ်အကြည့်...

“ဟင်”

“မိ...ဖု...ရား”

အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်နှင့် မိဖုရားကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ
အတင်းကြပ်ဆုံး ထွေးပွေ့လိုက်မိသူရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာ
ခံစားချက်တွေက တနင့်တပိုးဖြစ်သည်။

“မိဖုရား...မာန် အချစ်ဆုံးရယ်”

ချစ်သူကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာကို အပြေးအလွှားရှာကြည့်တော့
ဘာဒဏ်ရာမှမတွေ့။ အကြောက်လွန်ပြီး မေ့သွားသော မိဖုရားကိုယ်
လေး သူ့ကားနောက်ခန်းမှာ အညင်သာဆုံး ပွေ့ယူချီမပြီး
ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“မိဖုရား...မိဖုရား”

“အင်”

“ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လားဟင်၊ ကိုယ့်ကို မျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

တိုးသဲ့သော ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ မိဖုရားမျက်ဝန်းတို့
ဖြည်းဖြည်းပွင့်အလာမှာ အနီးကပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်နှာ
ကြောင့် မိဖုရားရင်မှာ ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားကာ...

“မာန်”

“မိဖုရား”

“မာန်...မာန်ရယ်”

မာန်ရင်ခွင်ထဲကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပြေးဝင်ပြီး
မာန်ကိုယ်ကြီးကို လွှတ်ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား တင်းကြပ်
စွာဖက်ထားသည် မိဖုရားကိုယ်လေးကို မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားမှု
အစုံစုံဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဖြန့်လည်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မိဖုရားကို ခွဲမသွားပါနဲ့ မာန်ရယ်၊ မာန်မရှိရင် မိဖုရား
မနေတတ်ဘူး”

“အဟင်...ဟင်...ဟင်”

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ မာန်ကိုယ်တိုင်လည်း မိဖုရားနဲ့
ခွဲနေရတဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရပါဘူး အချစ်
ရယ်”

“ကိုယ်လေ မိဖုရားကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်ကွယ်”

“မာန်...မာန်ရယ်”

တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ တစ်ယောက် အတင်းကြပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်မိကြသလို ချစ်အနမ်းတွေကိုလည်း အငမ်းမရ သိကုံးမိကြသည်။ တမ်းတခြင်း၊ ဗွတ်သိပ်ခြင်း၊ လမ်းခွဲရသမျှ ချစ်အနမ်းတွေက အတိုင်းအဆမရှိ။ သိပ်သည်းရှည်လျားခြင်းတွေနှင့် မဆုံးနိုင်အောင် သိကုံးပြီးမှ ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူက မိဖုရား။

သူမ အခုရောက်နေတဲ့ ရင်ခွင်ဟာ မာန်ရင်ခွင်မှမဟုတ်ဘဲ။ သူက မာန်မဟုတ်ဘူးဆိုသည့်အသိနှင့် မာန်ရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ဇွတ်ရုန်းပစ်လိုက်တော့ မာန်က ပေးမလွှတ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် အချစ်”

“မိဖုရားကိုလွှတ်ပါ ထန်”

“ထန်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုတ်တရက် ထန်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ မိဖုရားစိတ်ထဲမှာ မာန်လို့ပဲ ထင်လိုက်မိတယ်”

“မိဖုရားကို ခွင့်လွှတ်ပါ ထန်၊ မိဖုရား သွားပါရစေတော့”

“မင်းမသွားရဘူး မိဖုရား၊ အခုချိန်ကစပြီး မာန်ရင်ခွင်ထဲ

ကနေ မိဖုရား ဘယ်ကိုမှ မသွားရတော့ဘူး”

“ထန်”

မာန်က အံ့သြထိတ်လန့်နေသည့် အမူအရာနှင့် မိဖုရား မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကားကို နေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ထန်...ဒါက ဘယ်လဲ”

“ထန်မဟုတ်ဘူး မာန်”

“အခု မိဖုရားကို မာန် မခွဲနိုင်လို့ ခိုးပြေးနေတာ”

“ဟာ”

“ထန်နော် မိဖုရားကို”

“ထန်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မာန်...မာန်၊ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မာန်”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ မာန်မရှိတော့ဘူး၊ မာန်မရှိတော့ပါဘူး ထန်ရယ်”

ပြောရင်း မိဖုရား အသံလေး တိမ်ဝင်သွားကာ ကိုယ်လေး သိပ်တုန်သည်အထိ ရှိုက်ငိုလိုက်သည်။ ချစ်သူထံမှ ငိုရှိုက်သံကို ကြားရတော့ မာန်နှလုံးသားတွေ မခံစားနိုင်။

အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြလိုလည်း မယုံကြည်နှင့် နောက်ဆုံး

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မိဖုရားဆိုသည့် ချစ်သူကို ကြိုတင်ကြံစည်မှု ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်တာတစ်ခုထဲနှင့် သူ့အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့သည်။ မာနမိဘတွေက ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ မာနက သူတစ်ယောက်တည်း နေပါစေဟု မိဘနှစ်ပါးတံမှ ခွင့်တောင်းပြီး တောင်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခိုက် မမျှော်လင့်ဘဲ မိဖုရားနှင့် ဆုံကြရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါ...မာနအိမ်ပဲ မိဖုရား၊ ဒီမှာ မာနတစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ တခြား ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“မိဖုရား တောင်းပန်ပါတယ် ထန်ရယ်၊ မိဖုရားတည်းနေတဲ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးပါနော်၊ မိဖုရားလေ”

“တော်ပြီ မိဖုရား၊ ကိုယ့်ကို မိဖုရား ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့၊ အခုချိန်ကစပြီး မာနနားမှာပဲ မိဖုရား နေရမယ်၊ မာနကိုပဲ မိဖုရား လက်ထပ်ရမယ်”

“မာန...မိဖုရားနဲ့ မခွဲနိုင်တော့လို့ပါ အချစ်ရယ်”

မာနကိုယ်တိုင် ချစ်သူကိုပြောရင်း နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာကာ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရလွန်းသဖြင့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာတာကိုကြည့်ပြီး မိဖုရား ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းရင်း ငိုနေမိသည်။

“မာနကိုခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်”

“ထန်...အို ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

“မိဖုရားကို လွှတ်ပါ ထန်ရယ်၊ မိဖုရား ထန်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

မိဖုရား အော်ဟစ်ငိုယိုတောင်းပန်နေသံလေးကို ဂရုမစိုက်။ ချစ်သူကိုယ်လေးကို ပေါ့ပါးညင်သာစွာ တင်းကြပ်စွာပွေ့ယူပြီး သူ့အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မိဖုရားက ထန်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်သော်လည်း မာနအတွက် ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ရှိပါသည်။

“အခုချိန်ကစပြီး မိဖုရားကို မာန ပိုင်သွားပြီ၊ မိဖုရားဆိုတဲ့ မာနချစ်သူနားမှာပဲ မာန အတူရှိနေပါရစေတော့ အချစ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ထန်၊ မိဖုရား ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦးကွယ်”

“ဘာမှမရှင်းပြနဲ့ မိဖုရား၊ အခုချိန်မှာ မာနသိတာ တစ်ခုထဲပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ မိဖုရားကို မောင် မခွဲနိုင်ဘူး၊ မောင့်ကိုပစ်ပြီး တခြားတစ်နေရာကို ထွက်မသွားပါနဲ့ မောင့်အချစ်ရယ်”

“မိဖုရားကို မောင်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် မိဖုရားရယ်”

“ထန်”

“အို...မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မိဖုရားချစ်တာ မာန်ကိုပဲ”

“မာန်ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“မိဖုရားကို လွှတ်ပါ ထန်”

မာန်ထံမှ ပြိုကျလာသော ချစ်အနမ်းတွေနှင့် မိဖုရားထံမှ မျက်ရည်တို့ ပေါင်းဆုံသွား၏။ အတင်းကျပ်ဆုံး နှောင့်ဖွဲ့မှု အောက်မှာ မိဖုရား ဘာစကားမှ မပြောနိုင်။

ရှိုက်ငိုရင်း ရုန်းကန်ရင်း မာန်ရင်ခွင်မှာ မိဖုရား မျက်ရည် စက်တွေ စွန်းပေကုန်သည်။ မာန်ကတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မိဖုရားကို သူ့နားက ဘယ်ကိုမှ သွားခွင့်မပြုတော့။

မိဖုရားမှာလည်း သူမ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသော ချစ်သူနှင့် ခွဲမရအောင်တူသော ထန်ဟု သူထင်နေသော မာန်နှင့် အတူ ရှိနေချိန်မှာ သူမချစ်သူ မာန်သာ ဖြစ်လိုက်စမ်းပါတော့ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ထန်”

“ထန် မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ရယ် မာန်ပါ”

“ထန်ရယ်”

မာန်အမူအရာ၊ မာန်စကားသံ၊ မာန်ရုပ်သွင်၊ မာန်အကြင် နာတွေနှင့် ထန်ကိုကြည့်ရတာ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မာန်မှ မာန်ပါ။

“ကိုယ် မာန်ဆိုတာ မိဖုရားမယုံတာ ကိုယ် ရင်အောဆုံး ပဲ အချစ်ရယ်”

တကယ်စိတ်ထိခိုက်နေသူ ထန်ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပြီး မိဖုရားကိုယ်တိုင်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိသည်။

“ထန်က မာန်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ မာန်ကိုယ်ပေါ်မှာ မာန် ပစ္စည်းတွေ ရှိမနေတာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေကို မာန် ရှင်းပြပါ့မယ် အချစ်ရယ်၊ အပြစ်အပျက်တွေအားလုံး အခုလို ရှုပ်ထွေးကုန်ရတာ ထန်ကိုယ်တိုင် မိဖုရားကို သိပ်ချစ်သွားလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

မာန်က သူနှင့်ထန်တို့ မိဖုရားကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီ မိဖုရားကို တွေ့ကြုံပုံ။ နောက်တော့ ထန်က မိဖုရားကို ချစ်မိပြီ ဟု ဝန်ခံစကားပြောရုံမက မာန် ဟန်ဆောင်ပြီး မာန်ပစ္စည်းတွေ မာန်မသိအောင် ဝတ်ဆင်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ထန် ဆုံးသွားပုံအားလုံး မာန် ရှင်းပြသည်။

မိဖုရားမှာတော့ မာန်စကားတွေကို ယုံရခက်၊ မယုံရခက် တွေတွေငေးငေးလေး စဉ်းစားတွေဝေလျက် မျက်ရည်သာကျနေပါ သည်။

“မောင်ပြောတာ ယုံပါ မိဖုရားရယ်၊ အခု မိဖုရားနားမှာ မိဖုရားနဲ့အတူ ရှိနေတာ မိဖုရားချစ်တဲ့ မိဖုရားရဲ့ချစ်သူ မာန်ပါ”

ယုံပါဆိုပေမယ့် မယုံနိုင်။

မာန်ကိုယ်ပေါ်မှာ မာန်အမည်ပါ ဟန်းချိန်းလေးနှင့် မာန်
ဆွဲကြိုးလေး ရှိနေသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မိဖုရား”

“မိဖုရားတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

မာန်လို့လည်း မခေါ်။ ထန်လို့လည်း မသုံး။ မိဖုရားက
သံပြတ်နှင့် စကားပြောရင်း မာန်အနားက လှည့်အထွက်...

“အမလေး”

“ဟာ...မိဖုရား”

ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မိဖုရားမျက်ဝန်းထဲမှာ
ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရတော့။ မာန်က မိဖုရားကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူ
လိုက်တော့ မိဖုရားက သတိလစ်နေပြီ။ မိဖုရားကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူ
ပြီး ဆေးခန်းကို သွားပြတော့ ဆရာဝန်က သေချာစစ်ဆေးပေးသည်။

“မင်္ဂလာသတင်းပါဗျာ၊ မကြာခင် ခင်ဗျား ကလေးအဖေ
ဖြစ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်းပါဗျာ”

“သင့်ခံယူ...ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း မာန်ရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ် ခုန်နေသည်။ မိဖုရားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်။

“အင်း”

“မိဖုရား...သတိရပြီနော်”

“မာန်”

ချစ်သူအမည်ကိုပဲ မိဖုရားနှုတ်က ခေါ်မိသည်။

“မိဖုရား ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ဆေးခန်းကိုကြည့်ပြီး မိဖုရား မေးလာတော့ ရုတ်တရက်
မာန် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ဟို...မိဖုရားမှာ”

“ညီမမှာ သားသားလေးရှိနေပြီ ညီမရေ၊ ဒါကို ကလေး
အဖေက ဝမ်းသာပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာထင်တယ်”

“ရှင်”

“မိဖုရား...သတိထားလေ၊ လာ ကိုယ့်လက်ကိုတွဲ”

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မာန်က မိဖုရားလက်ကိုတွဲပြီး ကားပေါ်တက်စေသည်။
ပြီးမှ ဆရာကို နှုတ်ဆက်၍ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မိဖုရား
က ဘာစကားမှမဆိုဘဲ အသံတိတ် မျက်ရည်တွေကျနေ၏။

“မငိုနဲ့လေ မိဖုရား၊ မိဖုရားဗိုက်ထဲမှာ သားလေးရှိနေတာ
ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား”

“ဝမ်းသာရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိဖုရား၊ ဝမ်းသာရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်ကိုယ်ပွား၊ ထန်ကိုယ်စားလေး မိဖုရားရင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းလဲ”

“ထန်ရယ်”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ မိဖုရားရင်ထဲက သားဟာ မောင့်သားလေး၊ မောင့်ရင်သွေး၊ အဲဒါကို မိဖုရား ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

မာန်က အားတက်သရော ပြောနေသလောက် မိဖုရားကတော့ မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေသည်။

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်နော် မိဖုရား”

“မိဖုရား ဘာမှမသိတော့ဘူး ထန်ရယ်၊ မိဖုရား ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မိဖုရားကိုယ်လေးကို မာန်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကြပ်ဆုံး ထွေးပွေ့ထားလိုက် သည်။

“တူ...တူ...တူ”

ညင်သာစွာ အော်မြည်လာသည့် ဖုန်းကို မာန် ကောက်ယူပြီး ထူးလိုက်တော့ ဖုန်းက အိမ်ကဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“သားကြီး”

“မေမေ”

“မေမေသားကြီး မာန်”

“ဟာ...မေမေ ကျွန်တော့်ကို”

ရှိုက်သံဖြင့် ရောထွေးနေသည့် မိခင်ဖြစ်သူထံမှ ငိုရှိုက်သံနှင့် သူ့ကို ထန်လို့မခေါ်ဘဲ သားကြီးမာန်ဟု မေမေကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြု ခေါ်လိုက်သံက မာန်ရင်ကို ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားစေသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

“သားကြီး မာန်၊ သား”

“ဗျာ...မေမေ”

“သားဟာ မာန်ဆိုတာ မေမေသိပါပြီ သားကြီးရယ်၊ သားငယ်ထန်ကိုယ်ပေါ်မှာ သားမာန်နာမည်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ မေမေတို့လည်း သားငယ် ထန်လို့မထင်ဘဲ သားကြီးမာန်လို့ပဲ ထင်လိုက်မိကြတယ်ကွယ်”

“အခုမှ သားငယ်ထန်ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ရှာတွေ့ပြီး ဖတ်မိရာက အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရတယ်၊ သားထန်လေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ သားကြီးရယ်”

ပြောရင်း ငိုချလိုက်သည့် မိခင်ကြောင့် မာန်ကိုယ်တိုင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။

“ထန်ရယ်”

“ထန်ကို ကျွန်တော် အပြစ်မယူရက်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ထန်ဘဝ၊ ထန်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေ”

“သာဓုပါ သားကြီးရယ် သာဓုပါ၊ ဒီမှာ သားကြီးနာမည်နဲ့ ဆွဲကြိုးလေး ပြန်တွေ့တယ်၊ သားထန် ဆွဲထားတဲ့ မာန်ဆိုတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးရဲ့အတွင်းဘက်မှာ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့ သင်္ကေတအယ်စာလုံးမပါခဲ့ဘူးလေ”

“အခုမှ ဆွဲကြိုးလေးနှစ်ခုကို သေချာတိုက်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးမိတယ် သားရယ်”

“မေမေရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာန်ဟာ ထန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေတို့သိရင် သား ကျေနပ်ပါပြီဗျာ”

“သားကိုမင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ သားတို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့၊ သမီးလေးမိဘတွေကိုလည်း အဖြစ်မှန်အတိုင်း မေမေတို့ ရှင်းပြပြီးပြီ၊ သူတို့လည်း ဝမ်းသာနေကြပါတယ်ကွယ်”

“ပြန်လာခဲ့ကြတော့နော် သားကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ သားတို့ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

“ဒါပဲနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာန်လက်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး မာန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ငေးရင်း မျက်ရည်ဖြင့်ဖြင့်ကျနေသော မိဖုရားကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၏။

“မိဖုရား”

“ဟင့်အင်း...မိဖုရားအသားကို မထိပါနဲ့ မာန်ရယ်”

“မာန်...ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ဟာ ထန်မဟုတ်ဘူး၊ မာန်ဆိုတာ မိဖုရား သိသွားပြီပေါ့”

မိဖုရားက ခေါင်းညိတ်သည်။ မာန်က ဝမ်းသာနေသလောက် မိဖုရား ရှိုက်ငိုနေပုံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ပြန်တွေ့ရတာ ငိုစရာလား မိဖုရားရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာပါတယ် မာန်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ၊ ကိုယ်ကြားချင်တဲ့စကားထဲမှာ ဒါပေမဲ့ဆိုတာ မပါဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့မိသားစုလေး ဘယ်တော့မှမခွဲဘဲ တစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားကြမယ်နော် အချစ်”

“မာန်ရယ်”

တင်းကြပ်စွာ ထွေးပွေ့လာသည့် မာန်ရင်ခွင်ထဲ မိဖုရား

၂၆

မြဟဲသွယ်

ကိုယ်လေး နှစ်ဝင်သွား၏။ ချိုမြိန်စွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်း
တွေအောက်မှာ မျက်ရည်ချောင်းလေး စီးနေရပေမယ့် မိဖုရားရင်ထဲ
နှလုံးသားထဲမှာတော့ မာန်နှင့် ခွဲမရအောင်တူသည့် ထန်ပုံရိပ်ကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ဖော်ပြရန် မစွမ်းနိုင်သည့် စိတ်ခံစားမှုအစု
စုဖြင့် မာန်ရင်ခွင်မှာ ငြင်းဆိုကန့်ကွက်ရန် စကားတို့ ရှားပါးပျောက်
ဆုံးလျက် မျက်ဝန်းအစုံကို မှေးမှိတ်ငြိမ်သက်စွာ တိတ်ဆိတ်နေ
လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတိုင်း ဖော်ပြရန်မဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြဟဲသွယ်

BURMESE
CLASSIC
COM